

MAGYAR NŐK LAPJA

I. ÉVFOLYAM 23. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

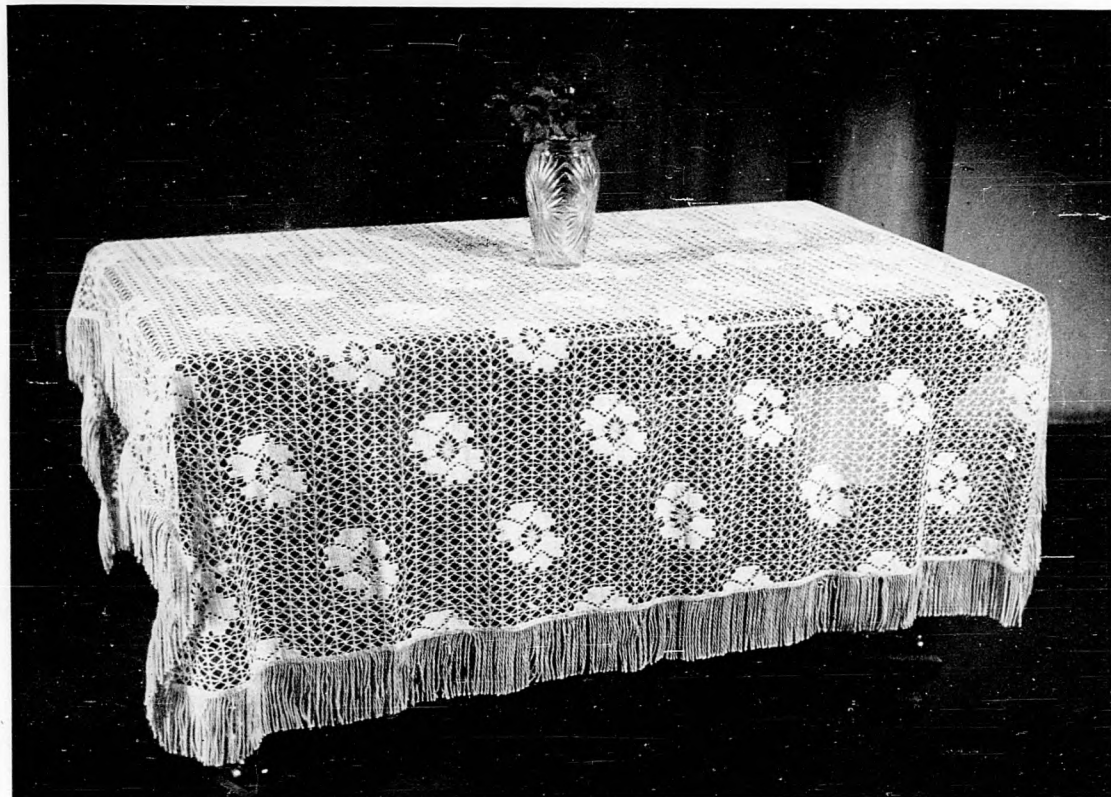
BUDAPEST, 1939 AUG. 10

TIZIAN: FLÓRA

A MUL kézimunkaboltjának rendkívüli kedvezményes asztalterítő akciója

(E terítő zongoraterítőnek is használható)

A fenti ábrán bemutatott asztalterítőre felhívjuk lapunk mélyen tisztelt Előfizetőinek figyelmét. Ez a divatos terítő finom, tartós, ekrűszínű klöpicsipkeanyagból készül. A szélét 10 cm széles azonosszínű rojt díszíti. Az asztalterítő mérete, a rojtot is beleszámítva: 160×160 cm. A fenti ábra ne tévesszen meg senkit, mert a terítő téglalakú asztalon van s ezért látszik egyik oldalon kisebb oldalrész, mint a másik oldalon. Pl. egy 120×120 cm átmérőjű asztalra terítve, minden oldalon egyenlően 20 cm széles anyag lóg le. A terítő nemcsak négyzetletű, hanem ovális vagy kerek asztalra is használható, úgyszintén zongoraterítőnek is. E terítő akár lapunk útján, akár a MUL kézimunkaboltjában (Bpest, VI., Teréz-körút 6) ELŐLEGES RÉSZLETEKBEN VALÓ FIZETÉSSEL P 19.—ért beszerezhető. Ebben az összegben benne van a postán való hazaszállítás díja, szállítólevél, illetve teljesportómentesség. A terítő P 19.—beszerzési ára 2—3—4—5-pengős részletekben is fizethető, vagy készpénzért megvásárolható. Az utolsó előleges részlet kiegyenlítése után a terítőt bérmentesen küldi meg lapunk előfizetőinek a MUL kézimunkaboltja. A terítő praktikusságánál fogva nélkülözhetetlen minden otthonban és mint kelengyedarab, vagy mint menyasszonyi ajándék, igen értékes és nagyon ajánlható. A teljesen kész terítő megtekinthető a MUL kézimunkaboltjában, vagy kívánatra budapesti előfizetőinknek házhoz is kiküldjük bemutatás céljából.

MAGYAR NŐK LAPJA

I. ÉVFOLYAM 23. SZÁM

BUDAPEST, 1939 AUG. 10

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor 1 én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P.

S Z E R K E S Z T I
PAPP JENŐ

Szlovákiában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt: 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 pengő.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

IGNÁCZ RÓZSA

Párizsi színházi levél

Néha úgy tűnik: Franciaország drámatermése fölött megállt az idő. Körülbelül tizenkét vagy tizenhárom színielőadást láttam, javarészt a főszéznóban bemutatott darabok közül s ha összeszámolom, ezeknek a daraboknak legalább a fele az apák és fiúk, anyák és fiúk, anyák és leányok szembenállásával, vagyis a generációk harcával foglalkozott. Egymást követő nemzedékek összehúzójáról, életfelfogásbeli különbségéről. Turgenyev óta rengeteget írtak, férc- és remekműveket s valóban, ez a téma örök. Mégis van a mai francia generációs darabokon valami elgondolkozató. Arra gondolok, hogy Németországban közvetlenül a forradalmi átalakulás előtt tombolt az effajta művek divatja. A weimari Németország irodalma fesszegette korunkban legtöbbit a nemzedékek ütközését, gondoljunk csak Wassermann: Etzel Andergast-jára.... Ezeknek a nemzedék-históriáknak mindig volt bizonyos destruktív színezetük s a családi élet «lehetetlenségének» bizonygatása siettetta a kollektív nemzet- és gyermek-nevelés szükségességének a kimondását. Nem tudom eldönteni (társadalmi szempontból), hogy egy, a weimari német színpadokhoz hasonló erjedési folyamatot prezentálnak-e a mai francia színművek, mert a francia társadalom arculatát annyira nem ismerem. Csak megjegyzem, mint feltűnő s Franciaországtól keletre már divatjamúlt jelenséget: a családi drámának sűrű jelentkezését.

Van ezek között a négy-öt személyes darabok között olyan is, amelyik erkölcsjavító tendenciát von le az áldatlan családi élet színpadra viteléből. Ezt a darabot (Réussite — Passzianszjáték a címe) nőíró írta és arról szól, hogy egy megtévedt anya életének példája mint viszi romlásba a tizennyolc éves leányt, ha az anya idejekorán le nem győzi önmagát és nem mond le a hódítási vágyáról és egyben a fiatalágáról. Erkölcsjavító tendencia látszik felszillanni ebben a műben, nagy kár, hogy a rokonfajú drámák között ez a leggyengébb. A tendencianélküli, vagy éppen romboló irányzatú családtrámák ezzel szemben sokkal jobbak színpadi műveknek. A szezon nagy sikere éppen e fajtából való. Jean Cocteau írta és Parents terribles (Szörnyű szülők) a címe. Cocteau darabjában a «szülők» valóban szörnyűek. El sem tudom képzelni, hogy az egyébként zseniális drámaíró honnan vette a darab modelljeit? Meggyőződésem, hogy csak kitalálta, a közönség megborzongatására. Négy-öt darabot tudnék említeni még, melyek mind ekörül a probléma körül topognak. Ugy érzem, valamilyen mélyen járó társadalmi okának kell lennie annak, hogy ezek a darabok a legkelendőbbek... Másik tömegtéma jelentkezés a feketebőrűek színpadravitele. Arabokról, négerekről szóló darabot is játszanak, legalább négyet ma a párizsi színpadok és ezeknek bizonyos politikai tendenciájuk van, amit a francia kolóniák problémái sugallnak valószínűleg a szerzőknek.

Az új katolikus irányzat ritka szép darabját játssza a Comedie Française. A címe: Asouffert sous Ponce Pilate (Szenvedett Poncius Pilátus alatt) és a darab Júdás jellemét magyarázza, az árulás motívumát igyekszik emberileg érthetővé tenni a hallgatóság előtt. Erről a darabról vitakoznak ma a legtöbbit Párizsban, a színház zsúfolt széksorok előtt játssza és láttam keménygallé-

ros, öreg francia bácsikat, akik potyogó könnyekkel hallgatták a színpadi Jézus szavait...

Magát, a mai francia színjátszást a naturalizmus jellemzi. Színészeik annyira természetesekek, hogy ebben már-már utánozhatatlanok. Igaz, hogy a «beskatalyázás» rendszere sehol sem tombol annyira, mint éppen a francia színpadon. Merészségére szolgál a francia beskatalyázási rendszernek az, hogy a színészeit nem kiforrásuk elől szorítja az összes karakterek szüntelen ábrázolására, hanem előbb «kifuttatja», valósággal kitenyészti őket. A francia színésznők például — általánosságban — egyáltalán nem szépek, ellenben típusok. Sehol annyi remek, női jellemábrázolót nem láthatni, mint itt. Sovány vénkisasszonyt és kövér családanyát láthat az ember irányadó főszerepben. A valóság, a magakelletlenségküliség: ez jellemzi elsősorban a francia színésznőt. Nem véletlen, hogy Molière, a jellemfestés és szólásművészet zsenije francia volt. A háromszázévesnél öregebb francia színi-kultúra mind mai napig nem felejtette el, sőt a tökéletességig fokozta a nyelv kultuszát. A szó, az emberi hang művészete a színház, s a mai francia színjátszás ragaszkodik ehhez az elvhez, nem ágal, nem pózol, nem tépi szét mozdulatokkal, felesleges gesztusokkal a dikció lendületét. Egyszerűen, őszintén és valóságot idézően csak beszél. Szóban cselekszik. A francia nyelv felületes ismerői gyakran szemérettel vetik a színháznak, hogy színészei túlságosan szeretnek beszélni, élvezik saját hangjukat, már-már dalolnak. En, az igazi, franciás hanglejtést vélem kicsendülni a dallamosan elhúzott

utolsóelőtti szótagokból, mint ahogy az igazi magyaros lüktetéssel beszélő színész sem használ kopogósan egyforma, fásaszó szótaghangsúlyokat, hanem például tisztavidékiesen megnyomja az első, vagy székeliesen felemeli az utolsóelőtti szótagot...

Végső megállapításként tehát azt vonhatom le, hogy franciásan és nagyon szépen beszélnek a francia színpad mesterei.

Hogy mekkora becsülete van Párizsban a színésznek, azt megmutatja egyetlen futó vizit nemzeti színházuk, a Comœdie Française társalgójában. A Comœdie színészeinek társalgóját és fogadószalóját annakidején maga Napoleon rendezte be, ahol a gobelinek pompája, az aranyos faragványok csillogása, a földigérő tükrök káprázatos fénye, a világhíres francia királykasztyélok díszes termeivel vetekedik. Királyi pompával ajándékozta meg a francia szó és beszéd királyait: a színművészeket.

Párizsban az előadás kezdetét nem harangcsendülés és nem gongszó jelzi. Mint a régi, királyi ceremóniák hoppmesterei, a színpadi ügyelők bottal kopognak a színpadok mögött. Nem lassan és méltóságteljesen, hanem sokszor egymásután és szaporán. Jellemző külsőség, mert ebben is az a francia sajátosság nyilatkozik meg, mely nem utánozza a méltóságteljes angol gongütést, vagy az ünnepélyes német harangcsendítést. A francia közönség végtelenül fegyelmezett. Köhögés, piszenés, stancilizörgés nem hallik és az utolsó felvonás végmondatai előtt nem ugrálnak föl az emberek, nem rohannak egymás lábát taposva a ruhatár felé. A ruhatár egyébként nem is kötelező. Kötelező ellenben egy frank borraivalót adni a helymutogató kisasszonynak. Mondják, hogy a francia színházak nem a ruhatárát adják bérletbe, mint az nálunk szokásos, hanem a helymutogatósi (ouvreuse) állásokat osztják ki árverési rendszerrel a jelentkezők között. A helymutogatók megveszik maguknak a jogot ahhoz, hogy a színházban működhessenek, egyéni ügyességükön múlik, hogy borraivaló formájában mennyit fognak megkeresni. Ahány ország, annyi szokás...

Mindenesetre figyelemreméltó és utánozásra érdemes körülmény, hogy Franciaország kizárólag csak saját írói darabjait juttassa és hogy színészei megválogatásában és a legapróbb külsőségeiben is egyéni, eredeti és mindig önmagából fakadó.

Vajjon, a mi magyar népközösségünk nem termelhetne-e ki egy minden ízében és sajátosan magyar kultúrából eredő és magyar formában megnyilatkozó magyar színpadot?

Ha már oly sok mindenben utánozzuk a franciákat, nem utánozhatnók abban, amiben valóban megérdemlik?

Bántó frázisok

Az általános frázisoknak a legrikább esetben van hasznos, vagy szükséges mondanivalójuk. A legtöbbször azonban bántó közhelyt, sőt teljes érdektelenséget árulnak el.

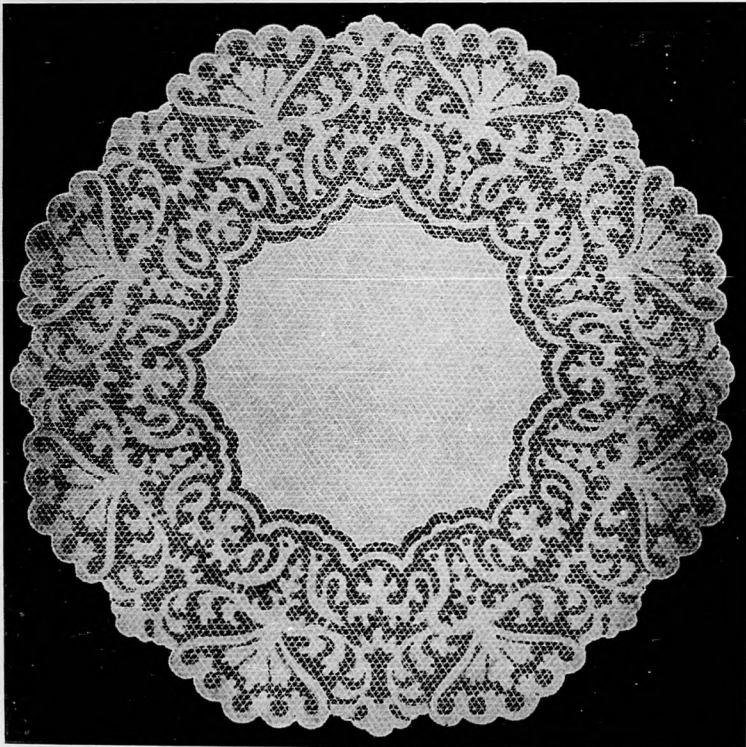
— *Hogy van? ... Hogy érzi magát? — kérdezik az emberek egymástól. A kérdezett nem felel, de a kérdező sem kíváncsi a feleletre. A belső érdeklődés pedig egyenlő a semmivel. Az emberek feladják a kérdést, de maguk sem gondolnak arra, hogy mit kérdeztek. Sőt a legtöbb esetben egyenesen meglepődnének, ha az illető véletlenül válaszolna. — Sok szerencsét — szoktuk mondogatni egymásnak, de ez sem egyéb üres frázisnál.*

De talán a legostobább, legizléstelenebb és a legdurvább ez a tipikus pesti kérdés:

— *Hát maga még él? ...*

Olyan nagyfokú udvariatlanság, sőt tapintatlanság ez, hogy nem találtunk rá eléggé megfelelő jelzöt. Bátoran ki merjük jelenteni, hogy csak neveletlen ember száját hagyhatja el az a kérdés, amikor rég nem látott ismerőseivel találkozik. Az érzékeny és finomlelkű ember nem vetemedik ilyesmire. Annyira csunya és visszataszító. Gondoljunk arra, hogy embertársaink nagy része nem elég bizalmas az igazság közlésére. Magyarul így is mondhatnók: nem meri az igazságot a másik szemébe megmondani. Sokszor nagyon jó és célszerű ez, de nem mindig helyénvaló. Ha például olyan ismerősünkkel találkozunk, aki meglehetősen rossz bőrben van, nem fogunk ezekkel a szavakkal nekitámadni. — Borzalmas az ön külseje! Egészen lesoványodott! Mi történt magával?

Egyébként is nagyon ritka esetben nyilatkoznak meg az efféle kijelentésekben a másikkal szemben érzett őszinte aggodás és részvét. De ennek egyébként semmi célja nem volna! A másikat gondolkodóba ejtenők, fejfájást okoznának neki, kedvelenné tennők, pedig erre igazán nincs szükség. Ellenkezőleg! Milyen megnyugtatólag, lelkesítően és frissítően hat, amikor egy beteges külsejű embernek olyasfélért mondunk, amiből azt következtetheti, hogy egészségi állapota javulóban van. Ha egy szerencsétlen halálra ítélt embertársunk jön szembe velünk, nem szabad a kedélyt még jobban lehangolni, hanem ellenkezőleg: minden erőnkkel legyünk rajta, hogy életkedvet öntsünk beléje, aminek szegény beteg végtelenül örülni fog. mint a vízbefuló a szalmaszálnak. Ne vegyük el utolsó reményességét, de még abban az esetben is, ha már elvesztette, az a kötelességünk, hogy életkedvét újra felbresszük. Ne frázisokat mondjunk tehát egymásnak, hanem néhány őszinte, szívből jövő barátságos mondatot, amiből embertársunk is kiérzi, hogy nem csupán üres szócséplés, hanem testvéri érdeklődés. A frázisok mindig személytelenek és nem kapcsolhatják egymáshoz az emberlelkeket, akik nem tudnak azonban őszintén érdeklődni és együttérző kérdéseket adni fel embertársainak, jobban teszik, ha hallgatnak. Mert hallgatni — arany, de banális frázist mondani — könnyen méreg lehet a másik számára.

Magyaros mintájú tüllrátétes díszterítő. Leírása kézimunkarovatunkban

KÁDÁR LAJOS

PARASZTMENNYORSZÁG

Kinn füttyült a bőjti szél és rázta, cibálta az időtete tanyaépületet. Március 14-edike volt.

— Elmégy tán hónap a szabadság ünnepére? — fordult hozzám öregapám, amint a kemence mellett melengettük a hátunkat.

— Nagyon szeretnék elmenni, — sóhajtottam lemondva. — Tapodtat se mozdulhatok... Kidőlt a csizmám oldala.

— Fölhúzó az engémet, — vigasztalt az öreg. — Mögtöszí oda az is. De más csak azt mondanám, fiam, hogy ne maradj el a szabadság ünnepéről. Hiszen mióta föladott anyád az iskolába, mindig te szavallod a Petőfit.

Másnap reggel öregapám nagycsizmáiban elindultam az ünnepélyre. S este úgy tértem haza, olyan megcsúfolva, megkisebbitve, hogy míg élek, nem felejt-hetem el.

— Möggyüttél, fiam? — fogadott örvendezve öregapám, mert ilyenkor mindig be köllött számolnom az ünnepélyről.

— Mög... — válaszoltam magamba roskadva.

— No, Péter fiam! — settynt mellém öregapám a padkára. — Milyen vót a szavallatod az oskolánál?...

— Nem az oskolánál volt. A Hősök-emlékihön möntünk ki...

— Oda? — lelkesült föl a vén, kilencvenhárom éves öreg. — No, legalább vihetted az ászlót.

— Mára nem én vittem...

— Nem-e? — ütődött meg a vén ember. — Hászén eddig mindig te vitted.

— Most a Guggora Rókus vitte...

— Aaz?...

— Az, mert kögyetlen nagygollotta a tanító úr a csizmámát. Úgy tött, hogy aszongya, nem líblábolhatok szégyönszömrre a sor elején ebben az öregapám lábbelijében. Ott volt a fisztartó úr, meg a jegyző úr pesti sógora is, — sirtam magamba roskadva.

— Ezt mondta, fiam?... Erre az én csizmámra-e? — tört ki a keserűség nagyapám-ból. — Aszondom neköd, nem tud az ilyen úrféle a lábbelihön.

— Ha eccö nem én vihettem az ászlót, — buggyant föl a torkomon a sírás. —

Ha eccö sömmit se hannak...

— Hát a szavallatot sömmibe se vösözöd? A Petőfit?

— Mára azt se hagyták, — vallottam be zokogva.

— Neem?... — rendült meg az öreg. — Hászén tavaly is te szavallottad!...

— De, ha csak a csizmámát nézték... — sirtam föl hangosan.

— No, azér nem köll mingyán az egereket itatni, — próbált vigasztalni az öreg. — Inkább arról szóljal, hogy a vörössipkásokrul esett-é szó a Hősök-emlékinél?

— Esött, — ragyogtam föl erre. — A tanító úr igen detáta űket. Aszontá: úgy möntek éhössen, rongyossan a Kossúth apánk ászlója alatt a beste némötje ellen, mintha a jó Isten olajozta vóna űket!... Möghogy gyerökök is möhettek a nagyszabadságér abba a 48-ba. Dobosnak, kocsisnak, minek...

— Úgy vót, csimutám! — ritta el magát az öreg.

— Oszt mondja, öregapám, ha mostan lönne olyan negyvennyolc, hát engöm is bevönnék?

— Hát dobosnak mán beválnál, hékás!...

Öregapám bazsajogva fölmustrált, aztán azt mondta:

— Be, úgy-e? — ragyogtam föl, de aztán hirtelen szorongás űlt a szívemre. Eszembe jutott, hogy az öregapám csizmáiban úgysem eresztenének oda.

Nagyapám észrevette szomorúságom. Megcirógatott.

— De oszt... mondja kie mög igaz lélkire, hogy ebbe a nagycsizmákba oda eresztenének-e? — kérdeztem fürkészve.

— Ebbe-é? — hökkent meg az öreg. — Aszondom, neköd, kiscselédöm, mentül nagyobb egy vitéz katona lábbelije, antul nagyobb a böcsülete... Oszt a csatába az a szabály, hogy amék gyerök végigdobol huszonöt csatát, annak mondva-csindált csizmát szabát Kossúth apánk...

— Dudaszárút? — kérdeztem álmélkodva.

— Dudaszárút, rámásat... Kinek mi a kívánsága...

— Oszt, aki nem dobolja ki a huszonöt csatát, az lábbeli nélkül marad?

— Mán hogy maradna? Az kapja a legszöbbit.

— Az-e? — csodálkoztam. — Hogyan?

— Mer, hogy azét a mönnyországba szabják, fiam...

— Értöm... — szorult el a szívem. — Aki möghal a szent szabadságért... De oszt aki szögény, annak is csak osztanak mönnyországi csizmát?...

— Szögénynek a legszöbbit, fiam, — vigasztalt az öreg. — Pirosat, arany-sarkantúvával, kispillés hussárszegélyyel...

— Oszt gyerök is kaphassa? — kérdeztem kíváncsian.

— Mán hogyne kapná! — vigasztalt meg öregapám. — Az angyalok mind piros

csizmába járnak, oszt, ha gyerek vetödik föl az égbe, hát az egyből angyal lesz odajönn...

— Hi-nye! Oszt mit csinálnak ott a gyerökangyalok, egész nap a mönnyországbán? — kérdeztem áhitattal.

— Hát leginkább gomboznak az ártatlanok, mögosztán pandur-bötyároznak, ládd...

— Oszt mit ösznek...?

— Amit parancsúnak!

— Galambhúsos tarhonyát is parancsulhatnak...?

— Azt is...

— Hát cimetös tejbekását?

— Lélökrepedésig!

— Hát a nagyok..., az embörök, azok mit könyereznek?

— Azok jobbadán juhúsokását, kóbászos paprikáskrumplit, mit.

— Oszt ki parancsolgat nekik?

— Ki-é? Hát még ennyit se tudsz? — botránkozott meg az öreg tudatlanságomon. — Hát elsőbbit gyön a magas-ságos Atyáuristen, utána Jézus Krisztus mögödött urunk, aztán mög a Szentlélek, de ezök után mingyán Kossúth apánk következik... — Hát Szent Péter?

— Ű csak ispánkodik a Kapuban, mög arra ügyel, hogy valami esött lélek be ne suttyanhasson a pulgátériombul.

— Hát Mária, Boldogságos Szüz-anánk?

— Neki fiam, jobbadán imádsággal, kovászolással, mivel telik el a napja, mint afféle jóra való fejércselédnek...

— De hogy beszélnek ottan, öregapám? Némötül?

— A ketyegő herkenytyüt, némötül...! Igaz magyar ottan mindenki, gyerököm. A magaságos Atyáuristen öszent-ségitől a legkisebb mannarostáló gyerökangyalig.

— De danóni csak diákul danának, igaz-e?

— Diákul a nehézség... ó, Uram bocsál... Hogy danónának mán diákul, mikor Petőfi Sándor a nótacsinálójuk a jámboroknak.

— Petőfi-e? Oszt aki odamén, láthatja mindezőket? Mögboldogult édosapám is láthatrám?

— Legelsőbbit...

— Ugyan, milyen hivatalt szabhattak rá az égi szentek, — sóhajtottam.

— Ű csak a jószággal bajmoldhatik, fiam, hiszön idelenn is juhász embör vót... Most ott legelteti az ezüstkojtos bárányfelhőket az égi páskomom... oszt muzsikálnak neki a mönnybéli csöngetyűk, mög kolompok, — mondta öregapám.

— Jaj, csöngetyüt mondott kee, mög kolompot! — kaptam föl a fejemet mert az dlom méze már ugyancsak csirizelni kezdte a pilláim.

— Álmos vagyol, kisbornyúm? — st-

mitotta meg öregapám gyöngéden az arcomat. Őlébe hajtottam a fejem és a félalomban levők erőltetett éberségével kérdeztem:

— Milyen is hát az a mönnyország, öregapám?

— Olyan a mönnyország, te edős kis mögcsüfolt cselédöm, mint a terített május mező, — suttogta öregapám a fülembé. — Csupa kankalin, mög bazsalikom, tincsike, mög pitypang... mög tátika... csupa harmat... Csak a gyöngyvirágok ridogálnak szögényök, amér a földön olyan tengersok az éhős embör... az elesött... a hazátlan... a testvértelen... Olyan a mennyország, te szomorú kis árvám, mint a hótt Tisza szélén pirkadatkor a bukrosi puszta... Az utolsó szavaknál valami édes fölkentséggel zuhantam álmok országa felé...

*

— Hová megyünk? Hová megyünk? — szoritottam meg öregapám kezét.

— Fölmögyünk a Mönnyországba, kisfiam.

Aval ballagtunk-ballagtunk, egy nagy-nagy széles úton.

— Miféle út ez? — érdeklődtem ámulva.

— Ez az Üristen országútja fiam, a Tejút.

A tengernyi csillaglampa műtörkézése elkápráztatta a szemem világát. Hatalmas nádkerítéshöz értünk. A bőbités nádszálak hegyén gyertyacsillagocskák mutatták az utat. A kapuhoz külön csapás vezetett. Két kardos angyal közrekapott minket. Ők irányítottak.

— Itt vagyunk! — cirógatott meg az egyik angyal, aztán fölrebentek és hosszú fátyolfelhőbe burkolódzva eltűntek.

— A tethelyen vagyunk, fiam — mondta öregapám.

Széjjel néztem. Egy nagy galambúcos kapu előtt álltunk.

— Miféle gyött-ment lelkök vagytok, tik hékás? Hogy még szárnyatok sincsen! — szólott ki ránk a kapu melletti kerítés mögül egy jószándékú szakállas öreg. — A jó Isten setesz-sevesz bennötöket így, szárny nélkül.

— Nem vagyunk mink lelkek, — lépett közelebb öregapám. — Mink csak álmunkban vagyunk idefönt.

— Tán csak nem a március 15-i ünnepélyre gyöttetek?

— De éppen arra! — bazsajogta öregapám.

— Kerüljetekek bévü! — nyitotta ki a szakállas szent a kaput.

— Tán maga a Szent Péter? — puhatolta nagyapám.

— Az vagyok személyesen — mondta kicsit rátartian a szent.

— Akkor mögkínádom keedet egy kis szikrai karcossal, — szerénykedett öregapám és átnyújtotta kulacsát az égi kapusnak.

— Mikor lesz az ünnepély? — kérdeztem meg félő szorongással.

— Hát apránként most már majd hozzácíhelődnek, — mosolygott rám Szent Péter. — Hanem hékás, ugyancsak jönagyocskák a csizmaid... Elfelgettél belenőni...

Fölbuggyant a sírás a torkomon.

— Te meg, öcsém, gujtsd rá eből a mönnybéli szüzdohányból, — nyújtotta át kostökzacskóját Szent Péter. Öregapám letúrta a zacskó száját, sokáig mustrálgatta a dohányt, aztán beleszagolt.

— Nincs a közelbe finánc? — kérdezte meg körülkémlelve öregapám.

— Mán öcsém, még én őrzöm az égi kaput, addig ide finánc bé nem teheti a lábát.

A két öreg bizalmas kuncogással veregette egymást hátba.

Dobolásra neszeltünk föl. Egy gatyás kisbíró dobolt, fején altiszi sapkával. Az égiek összecsdődültek.

— Kezdődik az ünnepély! Gyerünk oda mi is, — mondta Szent Péter. — Mert én rőndözöm az ünnepélyt.

Hosszú rezesbotját föltartotta és harsányan kiáltott:

— Fejércselédek jobbra! Embörök balra! Tik mög gyerekangyalok amoda, a felhőmelvény mög, az égi tanító úrral.

Engem is odatessékelték az iskolások közé.

— Ne állj elébem, te nagycsizmás — mordult rám egy mannarostáló gyerekangyal. Ellökött maga elől. Sírva-jakadtam.

— Csönd! — lépett hozzám az égi tanító. — Kezdjük a Kossuth-nótát!

Nóta végén kilöktek maguk közül a fiúk és gunyorosan kiabáltak:

— Földi gyerök nagycsizmás!

Keserűségemben otthagytam a fiúkat és elindultam öregapámat keresni.

— Éljen Kossuth Lajos! — harsogták a mennegi torkok.

Megtorpantam.

Kossuth apánk állott előttem, mellette Petőfi lobogós hajjal, utánuk hosszúszakállú öreg honvédek totyogtak. Zokogva siettem át a másik oldalra.

— Ki bántott, kisfiam? — lépett elélem Kossuth apánk.

— Mindönki! — szütyögtem kiadósan.

— Hát mi a bajod?...

— A csizma, — makogtam szemlesülve.

— Tán likas?... Vagy szorít?

Ismét eltörött a mécsesem.

— Hát mi baja ennek a gyereknek? — kérdezte Kossuth a közelállótól.

— Mán mögkövetöm a tekintetős Kossuth apánk urat, — törtetett hozzánk öregapám, — én vagyok a gyerök öregapja...

Oszt úgy vót, hogy ez az onokám szavallotta a Petőfit, mióta csak földadta az anyja az oskolába...

De oszt máma nem engedték, mert naggyollotta a tanító úr a csizmáját...

Az ászlót se vihette szögényke, oszt evel az álmalval sincsen szörőncséje...

Itt is mindenki üt regnálja a csizma végett... Hát ezért boldogtalan a kis mulyám...

— Így van ez, kis cselédöm? — ölelt magához Petőfi.

— Így...

— No, akkor majd te szavallod el helyettem a „Talpra magyar!”-t. Állj csak föl erre a felhődobogóra.

Lángot vetett az arcom. Olyan szépen elszavaltam a „Talpra magyar!”-t, hogy még az égiek is megkönnyezték.

— Nagyoi megszerettelek, kisfiam, — cirógatott meg Kossuth apánk és egy pár aransarkantyús csizmát tett elélem.

— Ezt húzd föl, kisbogaram. Eddig én viseltem!

Hamar lerúgtam a szívszorító öreg lábbelikeket és fölrántottam az égi csizmákat.

— Csuda csizma, — motyogtam hálaltelen.

— Égi csizma, — ölelt magához Kossuth apánk. — De most osztán igyekezettek lémenni a földre, mer rátok virrad...

— Stessünk, mert nem látunk lemenni a Tejúton, — settyent mellém öregapám. Összekötötte öreg csizmáit és vállára tette.

Elköszöntünk.

— Csak azt akarnám mondani, — szólott öregapám Szent Péternek, mikor tőle is elbúcsúztunk, — hogy eső nélkül ne hagyja a kukoricámat...

Tuggya, amékk farmszgyés a Guggyora szomszéd lucernásával, az az én földem...

Japán tájkép

MEZŐSSY MÁRIA

Meséljek a kék rókaról...?

Lidi a lámpákat gyujtogatta. A benyitóban a kicsit, majd a két nagyobbat is meggyujtotta s óvatosan felvitte a szőnyeges falépcsőn az ebédlőbe. Szép táncosan libegett a lámpák lángja, a Lidi szoknyája meg ringott. A fénygyerekek bukfencet vetettek a piros frásos párnáknak. A hosszú árnyak eltakarták a falvédőt a párosgalambokat. Tán összébb bujtak estalkonyán.

— Lidi lelkem, tedd le a lámpákat, — lelkendezett az asszony, — magam teríték asztalt, te meg vedd ki a füstös szalonát a hamuból s mondd meg a szakácsnénak, hogy rózsapirosra süssön egy-egy szeletet minden táltra. A nagyságos úr úgy szereti a sóskát. A többit meg tedd vissza a cserépkályhába. Nehogy kint felejtessék! Ha megjön a nagyságos úr, azonnal tálalhatsz.

— Igenis.

Lidi levitte a füstös szalonát a földszinti konyhába, Gerle meg teregette az asztalkendőt, rakosgatta az ezüstöt, a porcellánt. Piros muskátlit tett az asztal közepére, bort a kristálypoharak mellé, aztán az ablakhoz ment, leste az utat. Várta az urát.

A faluból felhallatszott a harangszó. Nóta is szálldosott. Ablakvilág villódzott. A kutyák néhányszor megkerülték a puszta kastélyt, itt-ott lármát csaptak, azután csend lett.

Gerle elmélyedt egy nagy főtőj öblében. Így szokta, amikor az urát várja s számbaszedte a teendőit:

— Reggel kezdem az új spárgatelep ásását. Nem értem hová teszi a szakácsné azt a temérdek tojást? De megjárja velem, holnap magam bocsátom le az ülőről a tyúkokat és számontartom, hiánynál van tojás. A segédtsízt panasz-kodik, hogy kevés húst kap. A hasa bárkáját! Hiszen a füstös szalonnál olyan, mint a mandula, magam pácoltam. Izesebb a főzeléken, mint akármilyen peesenyé. Az eper is beérett, hála Istennek. Reggel magam viszem a kertésszel Szombatba. Az a fránya zsidó mindig lehuáz a számlából, noha örülnie kellene, mert ilyen korán senkitől se kap epret. Én már a harmadik szedést küldöm, mikor Töviskesből bekerül az első. Hiába, a türelem meghozza a gyümölcsét. Nagy dolog minden bokrot ágyással támasztani, alája meg üveget rakni, hogy a nap sugar egyszerűen érje... de érdemes. Szombatban majd csak ámulnak holnap. Szombatban... túl sokat jár mostanában Ábris Szombatba...

Hat szoba órája veri a kilencet. A szalonban három is. Harangjáték. Egyik szaporán és ezüstösen cseng. A másik mély zengéssel. A bronzkovács üti a kis állót. A benyitóból felhallik a kakukkos. A márványoszlopos muzsikál legtovább, majd elefántcsont ajtója bezárul és újra csend.

A Gerle fülében tovább muzsikálnak az elszüremlett hangok s így süpped bele az öregestébe.

Ábris már egy órát késett. — Jól van! Holnap megveszem az új kerti szerszámokat, — fegyverkezik.

Egy órával később így tervez: — Ábris két órát késett. Jól van! Kihozatom

Szombathból a két faragott kőpadot a jázminbokrok közé.

Ujabb óra elteltével ismét szökken a büntetés értéke: talán új csapófészek is épülnek a tyúkfarm területére, vagy kétezer hollandi tulipánt rendel, „holnap lesz a napja.“

Gerle már évek óta így adóztatja az urát a késéseikért. Ábris azt mondja: „zsarolja“. Az asszony minden órát felértékel s a haszontalant haszonhajtóra váltja. A büntetés e módja ugyan nem nagy vezeklésre indítja Ábrist. Még meg is szokta. Gyarapszik a közös vagyon. Gerlének mégis nyugalmat szerez. Hiába, minden lélek más-tól csitul. Társaságban eldicsekszik „módszerével.“ Ha vendég érkezik boldog, ha körülvezetheti a házatájár és megmutogtja a faragott kőpadokat. A kis medencét a sással, a halakkal, a telepített tavirózsákkal. A tyúkfarm modern keltezőgépét, „műanyágit.“ A parkban, a fatörzsön furulyázó pástort s a holdfényes tisztáson heverő márványbányákat.

— Hát lássátok, így kell a férjekkel elbánni!

Az asszonyok huncutul kuncognak:

— Á, dehogy! Nem így kell a férjekkel elbánni!

— Én kalapot vennék.

— Én ruhát.

— Én ékszert.

— Én utaznék.

— Én? Kék rókát! Nem is egyet, de kettőt!

— Jé, csakugyan. Nekem nincs kék-rókám. Nyestem van négy, de a kék-rókám nincs.

— No látod!

— De én a haszontalant akarom értékesíteni, — gondolja Gerle. — A vadvizet rávezetem a száraz talajra és terem. Az elfecsérelt órák, a tűnő idő, az ellillant sok-sok perc lekötve márványba, kőbe, élő növénybe, kis jószágok dobogó szívébe s a földet termőre ösztökélő alkalmatosságokba.

Ez az asszony ilyen volt, nem cselekedhetett másként s a többiek vállvonatva sugdosták egymásnak:

— Nem értem, hol itt a büntetés?

És a büntetés mégis megvolt Gerle gondolatának legmélyén, egy parányi zugba rejtve. Legnagyobb büntetésnek, amit „Isten ne adj“, végre kelljen hajtania, amire már csak akkor kerülhetne sor, ha Ábris egyszer — de arra gondolni se jó —, ha Ábris egyszer úgy megfeleldkezne magáról, hogy reggel jönne haza. De egészen reggel ám, nem hajnalban, mert az megesis minden férfivel. A reggel meghatározott ideje is billegett, mint az inga, hat és hét óra között, noha már ötkor is csendes reggel van. Ha meg kellett volna állnia a billegőnek, bizonyos, hogy Gerle hétkor állította volna meg.

Ó, mert akkor jön a büntetések büntetése: a kékróka. Nem is egy, de kettő... Lidi a hálószobában motyogott, egy betévedt denevért hajkurászott:

— Haj ki te, a mátoha fakíjjon fel, mé nem mécc alunni? Eén mennék, ha hannának, de a naccságos úr im nem talál haza, peeg már ifél is jóval odábbat. Hogy aludt-é a denevér, nem tudom. Helyette kettőt tudok, hogy Gerle le se hunyta a szemét s hogy Ábris nem jött haza még hajnalban sem.

A nagy kosár eper harmatos levélretekgek között a kis szekéren várt, a kertész ölje vette, Gerle felült a bakra s elindult a folyóparton Szombat felé. Az eper miatt csak lépésben hajtott. Nyolc óra így is beérkezik.

A csordás túlkölt, felriasztotta álmából a gyerek-napot, az meg először elpityeredett. Füre, fára, réti virágra hullt a könnye, majd meg nevetett, ahogy csak a falusi gyerek-nap tud. Megkergülnek tőle a szítakötők s a madarak felmérik, hány szárnyrebbenés az Úr tenyerétől a rög, meg vissza.

— Most hat óra, — gondolja Gerle, — ha ott a kanyarban találkoznék Ábrissal, még hét előtt hazaérne...

A két kékróka loholt a gondolatában, kajánul vicsorgott, mintha ketrecéből szabadulna nyomban.

Bizony hét óra is elmúlt. Borókás-tanya alatt jártak, mikor Ábris kocsjja kibontakozott a fehér porfelhőből. Úgy rugta a lova, ahogy akarta. Ábris rábízta. — Adjon az Úr jóreggelt, Ábris!

— Magának is, Gerle — s lesunyit szemmel megemelte a kalapját Ábris.

— Epret viszek Szombatba, az első szedést. Délre megtérek, lelkem.

S a két koci elmellőzte egymást. A kékrókák kiszabadultak. Mintha ott vihancoltak volna a töltés szélén. Gerle még feléjük is akart csapni az ostorral, de azok kisérték Szombatig, a szücs nyitott ajtaján besurrantak, felakaszkodtak a nikkel-kampóra s holtnak tetették magukat. (Olyan szelíden simultak a Gerle nyakához, mintha nem is azok a bestiák lennének, akik esztendőig mardosták a lelkét.)

Ami volt, az csak elmúlt, de a többinek a György-nap volt az okozója. Békéssy György jegyző nevenapja. Ott mulatott majd az egész vármegye. Nagy hangulat volt. Marietta, a György felesége, úgy ült a gavallérok közt, mint egy nevető „borzaskata“ virágja. A szeme is olyan volt.

— György, elviszük Mariettát. A jövő héten kijövünk érte autóval — mondta Laczházy kapitány.

— Jól van, vigyétek, de naponta három gavallérról gondoskodjatok. Délig kimerül az egyik. Ebédnél a másik, estig a harmadik s akkor vele legyetek mindnyájan, mert ha nem, visszaszökik.

Nagy nevetés követte a György szavait.

— Lám ez egy férj. Angyali vagy, öregem. Éljen György lovag!

Az asszonyok meg így:

— Szegény György. Az egy szent. Micsoda türelme van, no Attilának kellene, hogy én...

— No Zoltánnak is... letörné a derekam.

— Nincs gyereke. Nem tud mit csinálni.

— Ah, haszontalan asszony!

— Pedig György áldott jó fiú.

— Mégis milyen goromba hozzá Marietta.

— Mindig más az első neki. Pedig György külön.

— Persze, ha nem az ura lenne, vele udvarolhatna magának.

— Ilyenek ezek a gyermektelen asszonyok legtöbbrésze.

— Meg kéne őket szegényíteni ország-világ előtt.

— Ugyan mivel?

— Nálunk a matyóknál, amelyik menyecskének nincs legalább két gyereke, annak nem kulcsolják össze a kezét a koporsóban.

— Nagyon, nagyon helyes! Nem végezte el a dologát.

— Ó, sokat törődnek ezek a halálukkal. Marietta csak az életével törődik.

— Milyen más asszony Gerle.

— Szegény...

— Az is egy „jó bolond“. Vak!

— Gerle, Györgyhöz való lenne.

— Azám, Ábris meg Mariettához.

— No meg is keresi Ábris néha-néha... Aztán a kékrókára terelődött a szó. Bárdossy főhadnagy a bronzlovat sarkantyúzza, ami márvány talapzaton állt az úriszobában. Laczházy a rádió-nál állt:

— Rekedt ez a rádió!

— Az ám, rekedt. Kiszáradt a torka.

— Konyakot neki!

— Konyakot neki! — kiáltotta Marietta is. S az ötlámpás Philips korytolta a tokaji konyakot. Rövidesen úgy beruggott, hogy hangját se lehetett hallani.

Azalatt, aki tudta, elmondta a kékróka meséjét a többinek:

— Hát így történt szóról szóra. A két kékróka annak az éjszakának büntetése...

— Remek lenne elmondani Mariettának.

— Mondjuk el, már lehet, eleget ivott. Jó hecc lesz!

— Csak a szemét akarom látni, mikor visszaemlékezik...

S elindul az asszonyok processziója Marietta felé.

— Drágám, tönkreudvarolnak már ezek a barbár gavallérok, mert ezek csak a lányokat kémlik!

— Talán mi is elmulattatunk egy kicsit.

— Méséljek a kékrókáról?

— Mi nem hallgathatjuk? — kérdi Laczházy. — Urak! Miképpen vala mese a zölddisznóról, azonképpen vala gyon a kékrókáról is!

— Halljuk! Halljuk!

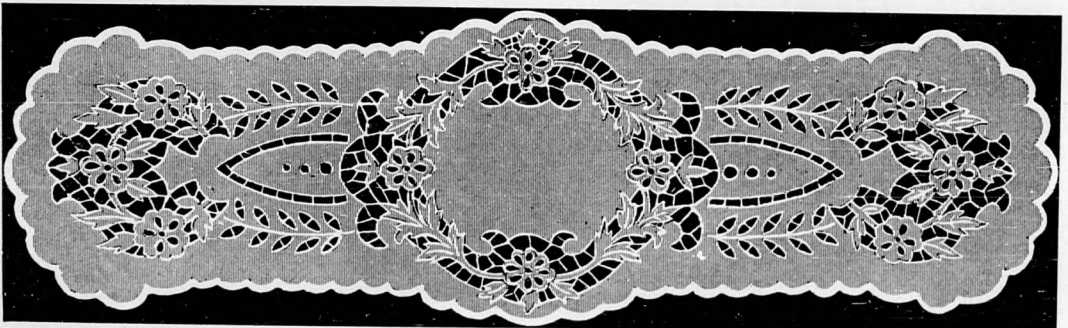
— Egyszer volt, hol nem volt két kékróka, mely egy éjszaka büntetése...

Hogy milyen volt a Marietta szeme a mese hallatára, azt nem tudom, de valószínű, hogy tágranyílt, mint a „borzaskata“ virágja, ha nagy nap fénye éri. Ami azután történt, annak meg a kékróka-mese volt az okozója.

Ábris és Gerle a balkonon reggeliztek. A szítakötők most is megkergültek, a madarak méricsigélték, hány szárnyrebbenés a rögötől az Ur tenyere, meg vissza.

— Töltsek-e tejszint a teájába, Ábris lelkem?

— Igen, ha lesz olyan kedves. — De Ábris elfogta útjában a Gerle kezét. — Maga mindig nagyon jó asszony volt Gerle, de mostanában... az már sok. Én kis zsarolóm, már nem épít semmit a haszontalan órák árából. Azelőtt csak „megzsarolt“ a késéért, de mostanában még azt sem teszi.

Erdélyi József

Veszett fa

*Megveszett egy nagy fa az erdőn,
s vágni kezdte a többi fát.
Istennek, a fák istenének,
erdőnek érezte magát.*

*Azt hitte s hirdette magáról,
hogy őserdő, hogy rengeteg;
hogy a többi fa mind kívágni,
kiirtani való beteg.*

*Ő az erő, ő az egészség
és ő az örök ifjúság;
a többi satnya, fattyúhajtás,
felesleges, mellékes ag...*

*Fejszét fogott s ameddig látott,
kiirtott minden fát a fa,
a veszett fa, hogy ne legyen más
fa a földön, csak ő maga.*

*Az égig akart nőni, törni,
elsötétíteni a napot,
a holdat, ágai hegyére
feltűzni minden csillagot.*

*A világ végén, azon is túl
akart terjedni és mi lett? —
Az lett belőle, ami abból,
ki senkit, semmit sem szeret,*

*magánkiül. — Bokrokká züllött
az a nagy fa; mert önmagát
kivágta végül; mert gyűlölte,
magában is a fát. — A fát!...*

Szerelmi szabályok
a tizenkettedik századból

(Latin eredetiből fordította: Stendhal)

Aki nem tud titkot tartani, az nem is képes igazán szeretni.

Mindenkinek joga van a szerelemhez, aki nem követ el becstelenséget.

Senki nem lehet igazán szerelmes, a viszontszerelem reménye nélkül.

Góg és hiuság a legboldogabb otthonból is kikergett a szerelmet.

Férji igazán szerelmes csak akkor lehet, ha már elérte az élet teljes érettségét.

Olyan szerelem, amelyről nagyon sokan tudnak, soha nem lehet tartós.

A valódi szerelmes mindig elsápad, amikor megpillantja szerelmesét.

Nem lehet őszintén szeretni azt, akit házastársnak szűgyelni kellene.

Szófukar mindig az igazi szerelmes.

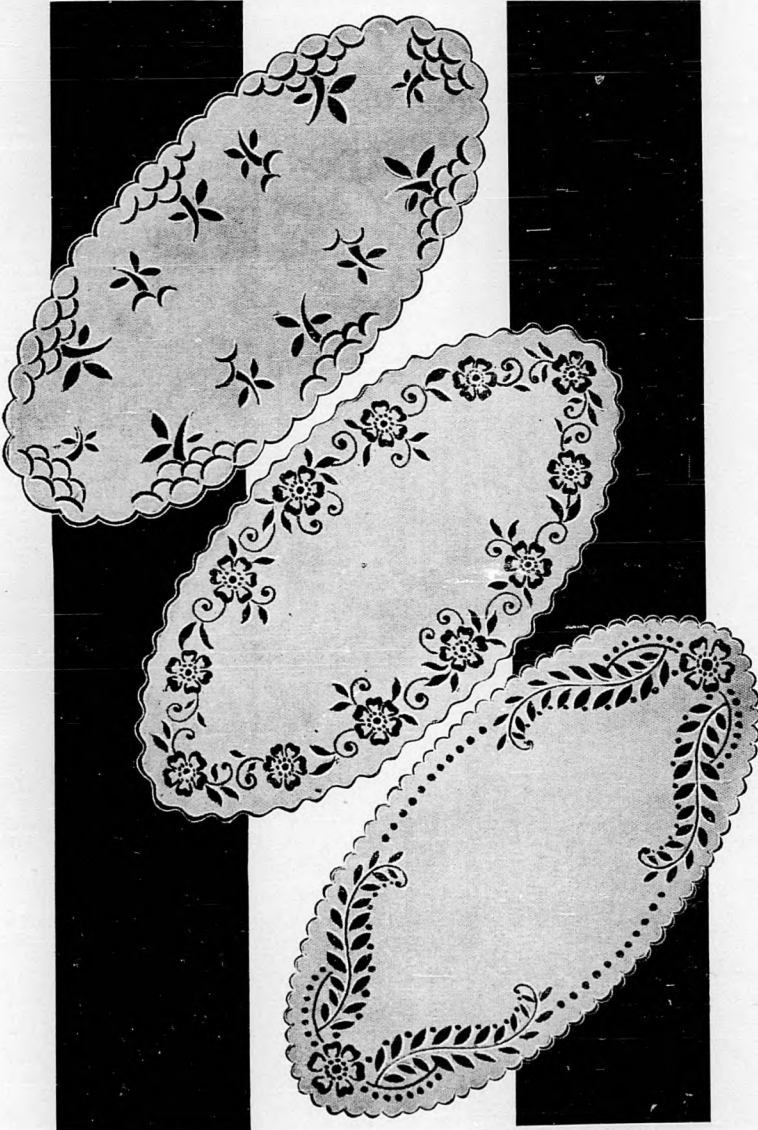
Nem vágyódik mások kedveskedései után a valódi szerelem, mert teljesen beéri szerelme tárgyának kedveskedésével.

A szerelmes minden cselekedete és milder gondolata a szerelmesére való gondolatban végződik.

Szerelem a szerelemtől — szerelmes a szerelmestől — semmit meg nem tagadhat.

Aki nagyon keresi és hajszolja az élvezeteket, könnyen elveszítheti a szerelmet.

Ha a szerelmesek közül az egyik meghal, a túlélőnek legalább két éven keresztül hűnek kell maradnia.

Tálcakendők. Leírásuk kézimunkarovatunkban.

Beszerezhetők a MUL boltjában

Péczy József

„Éljen Csülök András!”

Lejáróban volt a ciklus. Új bíróválasztás előtt állt a falu. Az emberek össze-összedugták a fejüket a tanakodtak. Hol egyik, hol másik gazda neve vetődött fel. Ki szolgált rá legjobban a bírói méltóságra? Mert csak példátlan nagy megtiszteltetés az annak, akit a falu megtesz első emberének, a falu fejének.

Egyideig úgy igazodtak az emberek, hogy kinek mennyi jutott a földi javakból. Azt mérlegették. Hány hold? Azonban amióta a szelek egy cseppet szabadabban fujdogálnak, kezd előrenyomakodni a rávalóság is. Ki érti ki magát legjobban az urak körül? Ki mondja meg a való szent igazságot? Ki száll szembe, ha úgy fordul a sor, még magával a főszolgabíróval, vagy ha kell az alispánnal is? Ez ugyan már nem a nagygazdák hitesevallása, hanem a kisebb körömkötő embereké.

Ezek között a kisemberek között egyszerre csak mind többen és többen kezdtek hangoztatni Csülök András nevét.

— Ükelme lönne a legalkalmasabb!

Hát az tagadhatatlan, hogy Csülök András igen rávalósnak mutatkozott a méltóságra, mert olyan hosszú léniába tudta felsorakoztatni a község körül támadt hibák özöneit, hogy azt hallgatni is nagy lelki gyönyörűség volt. Azonfölül a földi igazságtalanságokat sem tudta senki úgy rubrikába szedni, mint az András. „Itt a hiba! Ott a hiba!” Mindig a szeg fejére ütött.

Ebben volt az Andrásnak az egyik nagy ereje. A másik meg abban gyökerezett, hogy ami az elesett emberek lelke mélyére leüledett s ott élt, annak ő hangot adott és mert adni... — Ezer meg ezer embernek alig van talpalatnyija... az uradalomnak meg ezernyi-ezer hold...

Ez az általános ellenszerv a nagy-nagy darab földek iránt még a jobbágyvilágból

maradt fenn. Abból a ma már messzeeső időből, amikor az uraság volt minden s a kiadott földek után dézsmát szedett. Ingyen napszámot, amit minden gazda a saját kenyéren tartozott adni, a saját szerzőmájával. Ásó, kapa, kasza... Ha az uradalom hajduja intett, ki kellett állni a maga barázdjábólól, otthagyni bitangijára s muszáj volt menni, robotolni az uraságnak. Ez az igazságtalanság szülte nagy keserűség átöröklődött apáról fiúra. S hiába szünt meg a jobbágyssággal a robot, az emléke megmaradt és az most is ott rágódik az unokák, dédunokák lelkén. Legtöbb helyen az uraságot tisztelik-becsülik a jószágért, áldozatkészségért, sőt szeretik is. Megsüvegellik, megválasztják követnek... de magában az uradalomban a robot, az igazságtalanságot nem érő földben, annak minden munkáltatójában, tisztjében ellenséget látnak. De nemcsak a tisztjében, hanem a vérükből szakadt uradalmi bérecekben, kocsisokban, kerülőkben, csöszökben is.

Csülök András ezeket az érzéseket mind szavakba tudta önteni. Az ilyen ember pedig ritka megbecsülést érdemel. Hát meg is becsülték András az emberek. Bölögtak a szavazatára, ejtegették a fejüket, s aztán meg-megkínálták a dohányzacsököjükkel. Fölkérték násznagynak, keresztkomának. Névnep, lakodalom, disznótoron az asztalfőre ültették...

S ott is mondta András, de úgy mondta, olyan nagy meggyőző erővel az igazságot s egyszerű-ezyszer olyan hasonlatokat sorakoztatott fel a türelmes birkákról, ökrökről, meg a mindenkit legázoló oroszzlánokról, hogy az emberek úgy kezdték rázogatni fejüket, mintha a nyakukon sörény volna...

Csak épp a szorgos, kitartó, szívós munkáról nem beszélt András soha. Annak meg az volt a csapóvége, hogy ökelme sohasem izzadt meg a kapa, kasza rángatásában. Pedig alig volt valami kis földi java. Egy kis háza, pár hold földje. Mégis úgy élt, mint egy kiskirály. A pipája mindig füstölt, ruhája nem kopott le a testéről. éhezni sem éhezett soha. Sőt italt is jutott neki mindig. Sör, bor, pálinka... Ennek meg az volt a rugója, hogy András az uradalom szénáját rángatta. Ami tudni-való, hogy nem becsületbevégo dolog, mert hisz onnan vesz, ahol amúgyis túlon-túl sok van. Ezért hát egy cseppet sem csorbult a tekintélye a falu előtt. Sőt növekedett.

— Kiérti magát az András!

Csak ennyit mondtak. Azt is némi büszkeségbe mártogatva.

Igen jó puskája volt Andrásnak. Kétszővű. Hogy hol szerezte, milyen úton-módon, azt csak ő tudta volna megmondani. Sikertette. A töltényeket is csak úgy. Annyi bizonyos, hogy a gróf sohasem lőtt annyi vadat az erdejében, mint az András. Tudta ezt az egész falu, de a gróf is tudta, meg a tisztjei is. Azonban hát sohasem csípték meg. Való igaz, hogy még csak puskával sem látják soha. Hogy hol tartotta?... Az is az ő titka volt. Utána lestek, kémlelték, csendőrök vették körül... hiába!

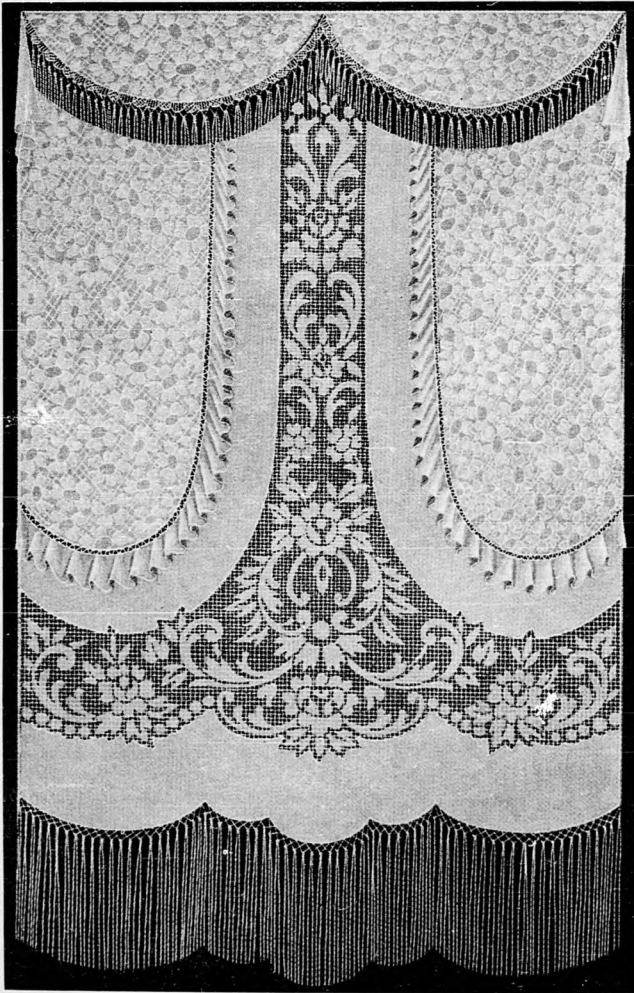
Ezzel aztán még egy fejjel nőtt az András tekintélye. Úgy, hogy a ciklus lejártával bírónak kezdték emlegetni.

— Mőgválasztunk, Andris!

Andris, ki ekkor már a negyvenet megtaposta, elmosolyodott. Erv cseppet rándított a vállán, de nem tiltakozott.

Az első szövetés aztán úgy növekedett, mint a hógörgeteg. Napjára már átfogta az egész falut.

Az uradalom megdőbbsent. Andris már akkor is sok borsot tört az uradalom orra alá. S mi lesz akkor, ha még bírónak is megválasztják?

Díszes stórfüggöny. Leírása kézimunkarovatunkban

Szót ejtettek a főszolgabíró előtt, de az csak a nyakát nyujtogatta, a fejét vakargatta, mert akkor már a fél falu benn járt nála deputációban:
— Csülök Andrást akarjuk!

Most meg az uradalom azt kívánja, hogy ne jelölje. Két malomkő ez! Kettő! Mit csináljon most? Az uradalommal húzzon újat, vagy a faluval?
Főtt a feje a főbírónak, főtt.

Szerencsére, volt az uradalomnak egy karakán ispánja, aki kettévágta a gordiusi csomót. Fölment a kastélyba és ott azt mondta a grófnak:
— Méltóságos uram! Én elintézem a bíróválasztást. Ruházza rám a községi képviselőtagságát. Csülök András nem lesz bíró, megmutatom!

De hogy mivel mutatja meg, arról egy szóval sem emlékezett meg. Azt magában tartotta. A gróf, aki amúgyse sokat adott a képviselőtestületi tagságára, s úgy sem személyesen gyakorolta azt, hanem mindig valamelyik tisztje útján, irt egy meghatalmazást, hogy a képviselőtével az ispánját bizza meg.

Ezzel az írással az ispán átlógagolt a járás székhelyére, s ott bemutatta a főbírónak. Ezzel ugyan semmi örömet sem szerzett neki, de annál nagyobbat okozott azzal, amikor arra kérte, hogy a bírói állásra kandidálja Csülök Andrást is.

A főbíró csak éppen, hogy össze nem csókolta az ispánt. Hogyne. Kikerült a kétközéből. Fölvirradt a nagy nap, a bíróválasztás napja. A módosabb gazdák kókadózó fejfel bandukoltak a községházára. Ellenben annál hangosabbk s egyenesebb derekúak voltak a Csülök-párti zsellérek. Mosolyogtak, nevetgeltek, verték a mellüket. Hogyne! A Csülök-párt háromszor akkora helyet foglalt el a községháza udvarán, mint a másik két párt együttvéve. Mert három pályázó volt. A bíró: Kovács András, akit ősi szokás szerint újból jelölni fog a főbíró, mégpedig első helyen. Második K. Szabó Mihály, első esküdt, a harmadik pedig Csülök András. Igen. Ó: Csülök András!...

A falu ott várta az udvaron a képviselőtestület határozatát, s a főbíró jelölését három csoportban. Volt még egy negyedik csoport is, az uradalom emberei: béresek, csozók, kerülők, kocsisok... Ezek a kapu alatt álltak, s csak úgy lassanként nyomról-nyomra nyomakodtak befelé...

Csülök András, mint képviselőtestületi tag, benn ült a tanácssteremben.

A főbíró megnyitotta a gyűlést, s mindjárt olvasta is föl a pályázókat, majd kihirdette a jelölését:

— Első helyen jelölöm, Kovács Andrást...

Öten, hatan éljenek.

A többség hallgatott.

— Második helyen, K. Szabó Mihályt...

Itt is csak gyengén hullámzó éljen volt a visszhang...

— Harmadik helyen, Csülök Andrást.

Mielőtt a párt ráordíthatta volna az ispán, mint a jó bomba, felpattant s torkaszakadtából elkiáltotta háromszor egymásután:

— Éljen Csülök András!... Éljen Csülök András!... Éljen Csülök András!...

De olyan elszántan, olyan nagy igyekezettel, annyira lelke mélyéből, hogy a Csülök-pártiaknak torkán akadt a szó.

Mi ez? Az uradalom embere, az ispán akarja az ő emberüket? Azaz, hogy ő is akarja? Miért? Valóságos kérdőjellel vált tekintettel néztek egymásra.

Ellenben Csülök András ábrázatára kiült az öröm. Attól tartott, hogy az uradalom elgán-csolja, s amit remélni sem mert, melléállt. Így már biztos a méltóság. Annyi, mintha már benne ülne a bírói székből. Oda is tévedt a tekintete az asztal fölé, miközben köszönetet bólintott az ispánnak, aki sokatmondólag ejtegette meg a fejét.

A Csülök-pártot ez az integetés még jobban megzavarta. Hm! Összejátszanának?

Nyolc-tíz ember kiavakodott az udvarra a hívekhez. Vitték a hírt...

Dalolnak a kalászosok

— Az András... Eladta magát testestül-lelkestül az uraságnak.

A Csülök-párt mellett már ott volt a 30–40 uradalmi ember. Közvetlen a közelükbe.

— Hát ezek mit keresnek itt? — lógatták a fejüket az emberek.

De nem volt idő a latolgatásra. Az ámbitus alá lépett a főbíró. S figyelmeztette a falut a nap jelentőségére.

Új bíró választanak...

Tovább nem folytathatta. Az ispán inté-sére — ki odaosott a cselédség közé, egyszerre negyven torok kezdte ordítani:

— Éljen Csülök András! Éljen Csülök András!

De még ebből is kiharsogott az ispán érces hangja, mint aki nem is szándékozik abbahagyni:

— Éljen Csülök András!

A Csülök-párt, mint a megzavart hangyaboly, mozogni, hullámozni kezdett. Most már világosan állt előtűk, hogy a jelölt-jük eladta magát.

A főbíró szavazást rendelt el, ami abból állt, hogy a Kovács-párt az udvar jobb-felében, a K. Szabó-párt a balfelében töm-müljön. A Csülök-párt pedig — ahol a legtágasabb: az udvar hátuljában. Némi zajjal esett meg ugyan ez a csoportosulás, de végre mégis megtörtént...

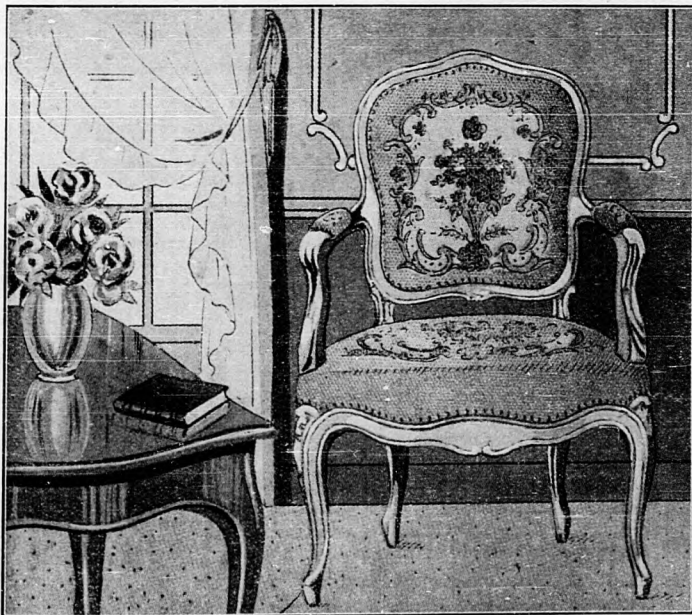
Az uradalom emberei nagy éljenzés köz-ben törtettek az udvar hátuljába. A Csülök-párt azonban nem mozdult. Ott maradt a helyén. S így a Kovács-párt lett a győztes...

Csülök Andrásra, aki ott hűledezett a fő-bíró mellett, az uradalom emberein kívül senki sem szavazott.

Még a saját édestestvére sem. Az is meg-tagdta.

András, amint hazafelé ballagott a választásról, meg-meglógatta a fejét. Sehogysem tudta megérteni azt, hogy jóformán az egész falu mellette kardoskodott, sőt még az uradalom is, s mégis mellécsett a bírói széknél.

Csak napok multával bogozta ki András a csomót. Az ispán húzta keresztül a szá-mításait. De akkor már késő volt. Kiesett a falu emberségéből. Kárpótlásul az ura-dalom adott Andrásnak néhány hold feles meg harmados földet, flastromnak. Ezzel a flastrommal aztán beragasztódott az András sajgó sebe is, meg a szája is. Igaz, hogy a flastrom amúgy is hiába jártatta volna tovább, mert a falu most már ugy-sem hitt volna neki. Annak a Csülök And-rásnak, aki — testestül-lelkestül eladta magát.

Gobelinszék. Leírása kézimunkarovatunkban

Egy csokor virág

Csokor virág... nem rózsából, ibolyából, vagy tarka-barka mezei virágból kötötték, hanem illatos emlékekből fonta össze egy öregedő gavallér. Mindegyik virágnak más volt a neve, egyik Yvonne, a másik Beatrice, a harmadik Susanne és Louise és Jeanette és Liane... szöke, barna, bronzvörös és ébenfekete virágok, kábitó illatúak, hervadók és üdítő tavasz-szagúak. Az öreg gavallér ott őrizte a lelkeiben őket, sokáig nem is gondolt rájuk. Míg fiatal, dalás és hódító volt, mindig új és új kalandokat hajszolt. Csak egy asszony... a holnap asszonya érdekelte.

A kalandok közt gyorsan robogtak tova az évek. Az érdekes ezüstáv és halántékról egyre feljebb csúszott, a hajdan hullámos haj meggyérült, már alig-alig takarta a tarkót. A daliás Siegfried-i termet finoman meghajolt és a zengzetes tenor helyett rekedtes hang tört elő a torokból.

Búcsút kellett mondani a színpadnak, a sikernek, tapsoknak. Vissza kellett vonulni az Auteuil-i villa csendjébe. Megőregedni, szépen, finoman, csendesen... Magányos órákban előszedni a multat, belenézni, keressélni benne, életrekelteni a megfakult emlékeket, átélni újra gondolatban az elszállt szerelmeket, csokorba kötni őket, illatos tarka csokorba. És odadobni a világ elé: nézzétek, gyönyörködjétek benne, ez volt az én életem, a nagy Gaston Freville élete... ennyit szerettem, ennyien szerettek, az emlékeim ez a sok színes virág... szegény szürke nyárspolgárok el fogtok bódulni tőle... És elhatározta, hogy megírja az emlékiratait. A címe: „Egy csokor virág.”

Boldogan, lelkesen fogott az íráshoz, de a papíros még egy óra mulva is üres volt előtte, csak a kezében forgott, türelmetlenkedett a ceruza. Most látta csak, hogy milyen nagy dolgot írni.

Hiába Gaston Freville, a hang művésze, csak beszélni tudott. Mire a szavak a papírosra értek, megfakultak, szürkék, élettelenek lettek. Napokig leverten járt-kelt a villában, végre eszébe jutott, hogy diktálni fogja valakinek az emlékeit. Ez bizonyára jobban fog menni, hiszen a beszédnek mindig a mestere volt, csevegését a legszellemesebb emberek szótlanul hallgatták, az élő szó mindig erős fegyvere volt.

Hirdetést tett közzé, ügyes gép- és gyorsírónőt keresett. Fel is vette az első jelentkezőt. Marion Lavoinne-nak hívták. Szürke, semmitmondó teremtés volt, azok közül a nők közül való, akiknek nincs koruk, mert öregek már, amikor megszületnek, nincs arcuk, nincs termetük, nincs semmi megjegyezni való rajtuk, nem szépek és mégsem förtelmesen csúnyák, olyanok, hogy a férfi nem látja meg bennük az asszonyt.

Mindennap kettőtől négyig diktált Freville. Négy után visszavonult a szobájába és a leány gépelni kezdett. A munka nagyszerűen ment. Szaporodtak a fejezetek. Minden fejezet egy-egy nő nevet viselt címül, egy emlék volt mindegyik Freville multjából, egy virág az emlékeiből. Egyre jobban belejött a diktálásba. Valósággal újra átélte a régi emlékeket. Hol rezignált, finoman szentimentális, hol meg izzón szenvedélyes volt a hangja. Az ifjúkori ábrándos tiszta szerelmet éppen úgy vissza tudta adni, mint a férfikor tüzes, magával ragadó mámorát.

Hévvél, lelkesedéssel diktált... a leány hangtalanul, lehajtott fővel írt. Freville megállt egy percra, a leány feltekintett:

— És... és tovább... lehet tovább diktálni — mondta. Oly különös, türelmetlen, szinte heves volt a hangja, hogy Freville önkéntelenül rápillantott. És a pillantása egy percet ott is maradt a lányon. Alig ismert rá, úgy megváltozott. Sima zsíros haja kisütve, sovány nyakára tincsek buknak alá. Beesett arcán kétoldalt festett pír, apró savószínű szeme feketével aláhúzza, szemöldöke kibetartva, vékonyan utánhúzza. Kivágott ruha, palcafékonyságú lábán élénkcsínű műselymharisnya.

A leány észrevette Freville csodálkozó pillantását, fülög pirult és szégyenkezve sütötte le szemét. Freville bosszankodva kapta le róla pillantását. Úgy szürkén, egyhangúan, szerényen még elviselte, sőt talán meg is kedvelte, hozzászókot, mint egy bútordarabhoz, amely hasznos és nem okoz sok gondot, nem szép, de viszont a szemet se sérti, de ezt a kifőztött förtelmes maskarát még nézni se tudta. Csak most tűnt fel neki, hogy mennyire csúnya, sőt még több: visszataszító.

Ha ránéz, még a gondolatát is elfelejti, a hangulatát elrontja. A leány megpirulva hallgatott, majd felpillantott. Tekintetével végigsimogatta az agglagény kopaszodó fejét és bensőséges hangon sutogta:

Ilyenféle gondolatok sühantak át Freville agyán. A leány megpirulva hallgatott, majd felpillantott. Tekintetével végigsimogatta az agglagény kopaszodó fejét és bensőséges hangon sutogta:

— Miért hagyta abba? miért nem diktál? ha tudná, mennyire érdekel... ha tudná, hogy mennyire megérttem önt... mennyire nagyszerű em-

bernek tartom... pedig... pedig én egész életemben lenéztem a szerelmet..., de ez..., ez más...

— Köszönöm kisasszony, ma nem folytatjuk, fáj egy kicsit a fejem..., majd holnap.

— Holnap? Ha parancsolja, korábban is jöhettek...

— Nem, köszönöm, kisasszony, jöjjön csak a rendes időben, de... izé..., hogys mondjam, holnap ne vegye fel ezt a vörös ruhát..., tudja, én a színek iránt igen érzékeny vagyok...

Még aznap levelet írt Marionnak, hogy nagyon köszöni a szolgálatait, csatlótlan megküldi az érte járó fizetést, de egyelőre nem folytatja emlékiratait.

Új kisasszonyt vett föl. Halványarcú, hamvaszöke, hajlékony termetű leány volt. Nagy kék szemével csodálatos szépen tudott nézni. Egész lényéből valami kimondhatatlan báj áradt. Modora nyugodt, kelleme volt. Őtözéke egyszerű, diszkrét.

Freville új kedvel fogott munkához. Most nem úgy diktált, mint azelőtt, fel-alá járkálva a szobában, hanem leült Odette kisasszonnyal szemben és diktálás közben őt nézte.

— Kellemes és megnyugtató arca van — gondolta Freville, határozottan szébb gondolatok jutnak eszébe, ha őt nézem. Csakugyan egyik fejezet szebb volt a másiknál. Egyre izzóbb, mámorosabb élmények következtek.

Odette kisasszony gépiesen írt, mintha nem is hallaná a szavakat.

— Szegény kislány olyan fiatal... hiszen ezek a szerelmi históriák talán nem valók neki, tulajdonképpen le is kellene tompítani,

— gondolta Freville és azontúl nagyon viagyózott minden szóra. A kényes és pikáns fordulatokat kihagyta, vagy egészen átalakította, hogy a végén az egész kaland fiatal leányoknak való szentimentális história lett. A női erény mindig diadalmaszkodott. Freville is mintha egészen átalakult volna, minden diktálás után úgy érezte, hogy maga is nemesebb, jobb lett, mintha a leány fehér lelkéhez közelebb került volna. Már nem is ment ki négy óra után, hanem behűzódott egy sarokba és nézte a leányt, amikor a gyorsírás gépezetét gépirásba tette át. Üres lett egyszerre a ház, ha elment a leány és az egész életben csak az volt szép, hogy holnap is előjön és láthatja újra.

Olyan szorgalmasan dolgoztak, hogy lassan fogyni kezdtek az élmények, egyre kevesebb virág volt hátra az élményekből, már Lya-nál tartottak, a nagy operaeánakésnél, az utolsó élménynél..., a nagy Don Juan utolsó szerelménél...

Pontot tettek Lya fejezete után. Freville rémülten gondolt arra, hogy most el kell búcsúzni a lánytól, vége az emlékiratoknak, nincs miről írni többé. Erre a gondolatra fájdalmasan összeszorult öregedő szíve, érezte, hogy nem tud megúlni a leánytól.

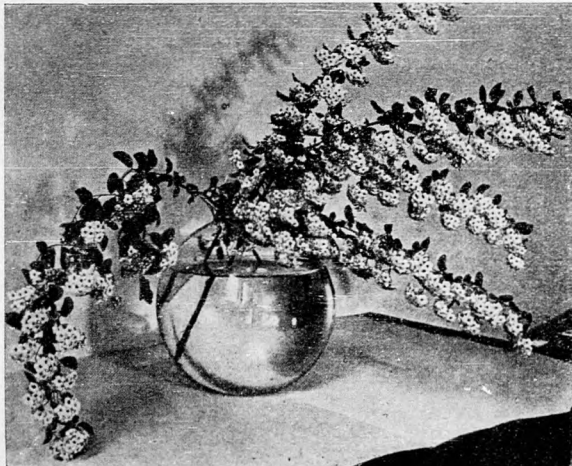
— Jöjjön holnap is kisasszony — mondta — igen fontos fejezet következik...

Percekig fel és alá sétált a szobában, majd hirtelen megállt a leány előtt, erősen a szeme közé nézett és diktálni kezdett.

— Írhatja, kisasszony. A következő és életem leggyönyörűbb fejezetének címe: „Odette”.

A leány összereszt, vörös lett, fel akart ugrani, de összeharapta a száját, írt tovább.

— Mindaz, amit eddig leírtam, csak kaland volt, káprázat, futó mámor, de a szerelmet, a nagyot, az igazit most ismertem meg, életem alkonyán. Úgy érzem, minden, minden csak bevezetés, csak előjáték volt, az életem jelenete csak most következik. Mindaz, ami jó, szép, nemes, vonzó volt

bennetek, Yvonne, Susanne, Marie és ti többiek, mind-mind együtt van benne és én, a hajdan híres Don Juan letörtén, szenvedve, forró szerelmmel állok előtte, odanyujtom neki mindenemet amim van, hírnevem, vagyonomat, nevemet... szívemet... — Hallgasson... hallgasson... hát mit gondol? ... ki vagyok én? ... hogy mer... hogy mer így visszaélni a helyzettel? Hát azt hiszi én is azok közé tartozom, akikről a könyvet írta? Azt hiszi, minden nő egyforma. Menyasszony vagyok, derék, jó fű a völégényem, azért dolgozom, hogy kelengyét tudjak venni magannak... Szenvedélyes síró hangon mondta mindezt a leány, egy megvetéssel teli lesújtó pillantást vetett Freville-re és rohant kifelé.

A hajdani Don Juan meredten nézett utána. Alakja, mintha percek alatt hajlottabb, arca öregebb, ráncosabb lett volna.

A leány gyors könnyű léptei már a kert kavicsán csikorogtak, aztán becsapódott a kertkapu is utána.

Freville először érezte magát igazán öregnek és fáradtnak.

Nagyon üres lett a ház, kietlen az élet. A mult, az élmények, az emlékek színes virágai már nem tették boldoggá az öregedő Don Juant. Már nem is szerelmre, kalandra vágyott, csak egy csöpp ragaszkodásra, szeretetre. Újboldog maga elé idézte valamennyit és most érezte először, hogy mámor, szenvedélyt kapott tőlük, de ragaszkodást, szeretetet egyik-től sem. Különösképpen Marion Lavoiné jutott eszébe, a szürke egyhangú gépirókisasszony, aki megvetette egész életében a szerelmet, mert senkisémet keltette fel a szívében, aki élete alkonyán beleszeretett akkor, amikor már kopasz, rekedt és öreg volt... nem a fiatalágát, dalás termetét, bűvös hangját szerette, hanem a lélkét, amelyet az emlékirat sorain keresztül ismert meg.

Egyre többet gondolt a csúnya leányra, már azt is megdöntötte, hogy kifestette magát a kedvéért, hogy valóságos maskarát csinált igénytelen alakjából.

Hetek mulva maga ült le az írógép mellé és befejezte az emlékiratot. Reszkető ujjakkal kopogtatta le az utolsó fejezet címet.

— Marion!... Ő volt az egyetlen nő, aki igazán szeretett, neki többet jelentettem, mint a többieknek, ő többet kínált felem, mint a többiek, hiszen első szerelmét fűzte hozzám... hatvanéves öreg emberhez...

Franciából fordította: K. LÁNYI PIROSKA.

Furcsaságok, érdekességek

III. NAPOLEON: SAJTÓHIBA. — Sokszor felvetődött a kérdés: mi a magyarázat annak, hogy I. Napoleon után a soron következő már a III. Napoleon nevet kapta és miért nem nevezték Napoleon Louist, a tényeknek megfelelően, a II. Napoleon nével. Klinglake, angol történet-tudós kutatásai most megsejtették ezt a rejtélyt és kiderítették, hogy a téves elnevezés tulajdonképpen egy érdekes sajtóhibának a következménye. Az akkori francia belügyminiszter ugyanis rendkívüli módon buzgólkodott, hogy a küszöbön álló történelmi változás útját minden irányban egyengesse és a nép szemében kívánatosá tegye. A hivatalos lapban egy proklamációt tett közzé, mint amely Párizs egyetemes véleményét fejezte ki és amely ezekkel a szavakkal végződött: „... Ezek legyen tehát a mi jelmondatiunk: éljen Napoleon!!!” A Louis keresztnevet elhagyásával illúdon akarta még kedvezőbbé tenni a nép szemében azt a Napoleont, akit a francia trónra akart emelni. A túlbuzgó belügyminiszter azonban a név után három felkiáltójelet tett, amit a nyomdai szedő elnézett, római III-nak gondolt, a korrektor sem vette észre a hibát és megtörtént a nem várt szenzáció, hogy másnap az újságokban ez a mondat virított és kiabált: „Éljen Napoleon III.” Az események torlódásában nem volt idő arra, hogy ezt a téves mondatot visszavonják, vagy csak helyesbítsék is. A proklamáció egyébként megnyerte a trónra lépő Louis Napoleon tetszését, de a francia néptömegek vágyával is találkozott, hogy most már nem is lehetett változtatni rajta. Kénytelen volt megadni magát sorának, amit egy nyomdai szedő hibájának köszönhetett és hivatalosan is felvette a III. Napoleon nevet.

NARKÓZIS, VIDÁM HANGULATBAN. — Valóban nem érheti jól magát az a beteg, aki tudomással bír arról, hogy néhány óra belül az operációs asztalra kell fektünie. Ha nem is fél magától az operációtól, de a narkózis és következményeinek tudata rossz érzéseket támaszt benne. Az orvosok számára is komplikálja a dolgot a betegnek az operációtól való jogos féltelme. A jövőben azonban már senki nem fog félni a szész késétől, könnyű szerrel és gondtalanul fogja várni azt az órát, amelyben tulajdonképpen az élet és halál kérdése kerül döntésre, mert egy párizsi orvos jótékony találmánya megszabadítja minden féltelmétől. Ezt a csodás hatást egy egyszerű por idézi elő, amelynek „scopochloralose” a neve. Az operáció előtt két órával a beteg ennek a pornak oldatából injekciót kap. Ugyászólván pillanatok mulva jelentkezik az injekció csodás hatása. A beteg úgy érzi magát, mintha új életkedv lángolna benne, fájdalmakat alig érez, kedélye optimista és a reá várakozó műtétet gyermekjátéknak érzi. Könnyű álmosság lepi meg, de minden hozzáintézett kérdésre tisztán és világosan tud válaszolni. Ilyen vidám hangulatban viszik az operációs terembe, tesszik fejére az étheres maszkot és néhány pillanat alatt öntudatlanságba merül. A narkotizáló anyagnak azonban tizedrésze is elegendő, mert tulajdonképpen csak kiegészíteni és befejezni kell a „scopochloralose” hatását. A műtét után is észrevehetően jobb hangulatban tér magához a beteg. Pompásan érzi magát és azt kérdezi, mikor fogják már elkezdni az operációt. Nem is akarja elhinni, hogy a műtét már megtörtént. Ez az aránylagosan vidám hangulata három-négy napig tart.

Történet a fél citromról

Régen történt, hogy Alba herceg, a brabanti grófsággal, egy várkastély miatt hosszú pereskedést folytatott. A per hat évig tartott, szenzációs fordulatokkal járt és rengeteg pénzbe került.

Alba herceg egy napon Saragossa három legkiválóbb jogtudorát maga elé hívatta. A vár udvarában levő szökökút mellett várakozott rájuk. Pillantása ráesett egy még nem egészen érett citromra. Kardjával kettészelte, egyik felét a szökökút medencéjébe dobta, a másik felét pedig a köpenye alá rejtette.

Néhány perccel később megjelent a három jogtudor.

A herceg így szólt:

— Uraim, önök most felelni fognak egyetlen kérdésemre!... Mit látnak ebben a vízben?...

Az egyik jogtudor, aki heves temperamentumáról volt híres, azonnal válaszolt: — Egy citromot!

A herceg mosolygott.

— Kedves barátom, nem jó a szeme... És mit lát ön? — fordult a másodikhoz.

— Egy fél citromot, — hangzott a válasz. — Legyen szabad még hozzáfűznöm, hogy a lelkiismeretesség jelenti az igazság másik felét!...

Ez a jogtudor híres volt mohóságáról és áskálódásairól. Ő szerette volna a herceg minden perét megkaparintani.

— Pontos felelet volt, — mondta a heceg — és méltó arra, hogy egy brabanti gróf peres ügyét diadalra vigye... De én... én... Alba herceg vagyok!...

A herceg most a harmadik jogtudorhoz fordult, aki eddig szótlánul vizsgálta a szökökút medencéjében levő vizet. Ez a férfiú egész Saragossa leghírhedtebb paragrafus-csavarója volt, aki — kartársai véleménye szerint — még az Uristent

is le tudta hazudni az égből. Óvatossága, ravasszága és pénzsóvárgása pedig minden képzeletet felülmúlt.

Ez a jogtudor így kezdett beszélni:

— Hercegem!... Ha nem csinálnak a szemeim, ami egyáltalán nem volna csodálatos, mert a rengeteg tanulás, aminek tudományomat köszönhetem, alaposan igénybe vették és meggyötörték; mondom, ha nem csinálnak a szemeim, úgy vélekedem, hogy egy gyümölcs felét látom a vízben úszkálni, amit a látszat alapján teljes joggal citromnak nevezhetnék. *Ámde a látszat még nem bizonyosság!*... A folyadék, amiben a szöbanforgó gyümölcs úszkál, nehezebb a gyümölcsnél. Ezzel azonban még korántsem állítom azt, hogy a folyadék feltétlenül víz... Mert például, ha hercegséged kegyének úgy tetszett, egészen másnemű folyadék is lehet a medencében...

Visszatérve a szöbanforgó gyümölcsre, a látszat amellett szól, hogy mégis citrom. Föltéve természetesen, hogy hercegséged nem kegyeskedett egy másféle gyümölcsöt sárgára festetni, ami tévedésbe ejthet egy gyöngye szemet... Ámde a tényálladék, amely alatt jelen esetben a medencében levő folyadék megállapítása értendő, kizárólag izelés útján deríthető ki. Erre azonban saját személyemben vállalkozni nem mernék és pedig azért, mert az egészségemre káros következmény nyel járhat, ha a medencében levő folyadék mégsem víz... Éppen ezért a következő javaslatot terjesztem hercegséged elé: kegyeskedjék megkóstoltatni a folyadékot olyasvalakivel, aki jelentéktelen személyiség; a citromnak minősíthető gyümölcsöt pedig megétetni azzal, aki egyenesen kellemetlen... Ilymódon kideríthető és megállapítható mindkét tényálladék, mint-hogy a folyadék és a gyümölcs mivoltát ezidőszerint még homály borítja. Sőt javaslatomat azzal egészítem ki, hogy a tényálladék megállapítása a következő szavak kíséretében történjék: «Igyál a kutamból, mert kedves vendégem vagy és izleld meg peres ügyeink kertem legpompásabb gyümölcsét!» Ezzel az eljárással hercegséged nem csupán bizonyosságot szerezne, hanem egyrészt és esetleg megszabadul egy kellemetlen fickótól, másodsor: jóízű és emlékezetes tréfát gyakorol, végül és harmadszor pedig minden fölösleges költséget megtakarít...

Alba herceg magához ölelte ezt a jogtudort és őt bízta meg peres ügyeinek további vitelével. A választása jónak bizonyult, mert másfél év múlva pernyertes lett, amiért a jogtudort gazdagon megajándékozta.

★

Ettől az időtől kezdve, de még manapság is «citromkóstoló»-nak nevezik Spanyolországban a furfangos és minden hájjal megkent ügyvédek.

TITOK-ASSZONY

(Történet az aranyhalacszkáról és a nőkről.) Nézd, Vaszilij Vasziljevics, az emberek azt mondják nekem: ez a Pjotr Szmjovics mindig a szerelemről beszél, igen, a szerelemről, pedig nem is ért hozzá. Hiszen mindig azt szokta kérdezni a többiekől: mondó, mi is az a szerelem?

Tudom, hogy az embereknek igazuk van. Amikor holdtölte van, egy fenyőfa tövében elkezdek beszélni és a fenyőfából hatalmas erdő lesz, amely titkokat sutlog nekem... Ó, az a hatalmas erdő!... és akkor beszélni kezdek, beszélni a szerelemről... Ne nevens ki! Semmi ok a nevetésre! Te talán tudod és vastag könyvekből tanultad meg és talán filozófus vagy, aki minden rejtélyt meg tudsz oldani, de mondj nekem, van-e nagyobb rejtély és titok, mint az asszony és a szerelem? Gyakran érzem és hiszem, hogy minden átlátszó, mint az üveg, csak az asszony, igen csak az asszony — meggyőződésem, hogy senki nem tud semmit pontosan és igazán az asszonyról.

Az úgynevezett „nőismerők” közönséges fecsegők. Talán tudnak valami keveset Anasztáziáról, — de csak, ha ő is akarja, — de mondjuk Pelageja már megint új és másféle titok.

De különben is: mi tulajdonképpen az asszony? Nézd, Vaszilij Vasziljevics, olyan furcsa ez: úgy játszik veled, mint gyermek az aranyhalacszkával. Tetszel neki és így sóhajt: „Ó!” Hízeleg neked, megengedi, hogy utána jöjj, újra megfog, de aztán már így szól: „Pfuji!...” Vagy: „Istenem, milyen utálatos!” Végül pedig már egyáltalán nem törődik veled, pedig te épp olyan aranyos csillogású vagy, mint amilyen voltál. Így van ez Marja Petrovnával is. Tudod, hogy már nem szeret engem. Pedig aranyhalacska voltam a szemében és most is olyan vagyok, mint valamikor. Épp úgy szeretem őt, sőt talán még sokkal jobban, új ruhám van, amit sokan irigyelnek tőlem. „Csinos fickó!” — mondják rám az asszonyok. És Marja Petrovna elmegy mellettem és azzal sem törődik, ha belehalok a szerelembe.

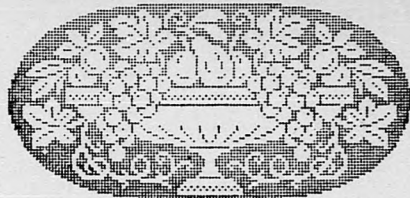
Mondd, Vaszilij Vasziljevics, a te vastag könyveidben nem olvastál semmit a nőkről és a szerelemről? Hogyan kell ezt a kettőt érteni? Mert én nem tudom. Hol és miben van az örök titok és rejtély?

(Történet a szerelem el-
lenni orvosságról.) Nézd,
Vaszilij Vasziljevics, ma
megint olyan nap van,
amikor bolondságot kell
elkövetni! Dalolnak a ma-
darak, vidáman sietnek
a lányok az utcán és
káprázik a szemem, mint-
ha egy kerékpáros szalad-
na rá a tyúkszememre.
Pont ilyen nap volt ak-
kor is, amikor Marja
Petrovna először csókol-
t meg engem! Olyan jó
kedvem volt, hogy ha egy
teherautó jön nekem, azt
mondtam volna: „Ne tő-
rődjünk ilyen csekélység-
gel!” Marja Petrovna csi-
cserget, mint egy egész
madár csapat és nevette
dobált az arcunkba virá-
gokat: «Te ördög, megbol-
ondítani egy szegény nőt,
ehhez értesz! Csakhogy
ezért büntetés jár! Tessék
azonnal csókot adni!»
Milyen szép volt ez! Tu-
dod, ha a nők azt mon-
dják: ördög, az mindig val-
omás. És hányszor mon-
dta ezt nekem Marja Pet-
rovna.

Pillangókat fogtunk. Ő
egy sárgát: «ilyen vagy,
te ördög!» én pedig egy
kék pillangót: «ilyen szép
vagy, Marja Petrovna!»
Virágokat szedtem a ré-
ten, egész őt virágot: «Ki-
rálynőm!» Ő pedig így
szólt: «Térdejlj elém!»
Egész fejemet virággal ta-
karta be, hogy csak a
szám volt szabad és ak-
kor azt parancsolta:
«Most pedig csókolj, csó-
kolj, amíg az a nagy felhő
el nem tűnik a végtelen-
ben!»

— Meddig fogsz szeretni,
mondó, fehér galamboc-
skám?

— Ezer évig!

Rece-motív. Leírása kézimunkarovatunkban

— Én téged tízezer évig!

Csillogó gombot ajándékoztam neki, ő pe-
dig egy tollat.

De a végét is el akarom mesélni neked.
Olyan furcsa volt! A nap ugyanolyan szép
volt, mint egykor, de mégis egészen más.
Azt mondtam neki:

— Gyere, fogunk lepkét!

— Fogj egyedül! — mondta ő.

— Csókolj meg! — szóltam én.

— Nincs csók! — felelte ő.

— Akarsz csillogó gombot?

— Semmit nem akarok!

Olyan szörnyű, hidd el, Vaszilij Vasziljevics, amikor a szerelem meghal. Éppen úgy hal meg, mint az ember. Egyik jobban elgyengül... még eszméletlenül van... de már teljesen erőtlenné... még egyszer megkísérlni, hogy az legyen, ami valamikor volt... aztán jönnek az utolsó hörgések... és vége...

Mondd, mit csináljak, hogy bennem is meghaljon a szerelem? Adj nekem tanácsot, Vaszilij Vasziljevics! Te olyan okos vagy, te annyit tanultál és annyi mindent tudsz... és én úgy szenvedek!

— Látod, Pjotr Szmjovics, nagyon jól tudtam, hogy ezért jöttél hozzám. Fel a fejfel, kedves barátom! Nagyon jól tudod, hogy nekünk, az országutak csavargóinak, ugyanaz a gyógyszerünk van a szerelem ellen, mint minden ország dúsgazdag hercegeinek: az utazás! Vedd kezébe újra a vándorbotot. Keresd föl például Tomszkban az én Luska barátomat, azt a kis sovány emberkét. Tudod, hogy csak egy lába van és hat gyermeke. Érezni fogod, hogy milyen egészséges dolog ez és mennyire megvigasztal. Tudnod kell, hogy titokzatos összefüggés van, a távolság és a szerelem között! Bárcsak minden boldogtalan szerelmes így cselekednék és száz kilométert vándorolna az országutakon! Vedd ezt a receptet, te boldogtalan szerelmes, pénzt csinálhatsz belőle! Vagy — használj fel a magad gyógyulására. Mert ha másnak, a többi boldogtalan szerelmesnek is elárulod ezt a receptet, gondold el, milyen óriási tolongás volna az egész világ valamennyi országútján!...

(Történet a cipőről és a szerelemről) Látod, Vaszilij Vasziljevics, ilyen az élet: a mult nyáron szerelmes lettem Marja Petrovnába. És azt mondta ő nekem: «Téged... téged... örökké szeretni foglak!» Olyan holdog voltam.

Ugyanakkor vettem magamnak egy pár cipőt.

Látod, a cipő már nem naivon szép, de még mindig tart. És Marja Petrovna? Ő most is olyan szép, talán még szebb is, mint akkor volt, de... tudod... már nem szeret engem...

Mondd, Vaszilij Vasziljevics, mondj meg nekem te, aki sokat tanultál és bölcs vagy, micsoda világ az, amelyben egy pár cipő tovább tart el, mint az örökkétartó szerelem? Feleli nekem erre!

— Látod, Pjotr Szmjovics, a te egész szerencsétlenség és boldogtalanságod onnan származik, hogy véletlenül tartós és jó cipőt vásároltál!...

ÜNNEPI FIÚ

Unatkozott. Órákon át bámult a levegőbe. Aztán kinyitotta a könyvet, folytatni akarta az olvasást ott, ahol tegnap este abbahagyta... lapozott-lapozott... és nem találta az oldalt, amelyiken tegnap abbahagyta. Földhöz vágta a regényt. Cigarettrára gyújtott. Nem ízlett... Fölvette a telefont, felszólította az urát.

— Mikor jössz ma haza, kérlek szépen?

— Azt hiszem, csak 8—9 tájban... Sok a dolgom, aranyom — volt a válasz. Belevágta a beszélőkagylót a tartójába. Csak úgy csattant.

Aztán bement a hálószobába, felöltözött.

— Mikor tetszik hazajönni? — kérdezte a cseléd az ajtóban.

Ránézett és ugyanazt felelte, mint az ura:

— Azt hiszem, csak 8—9 tájban. Sok a dolgom, aranyom.

Mari csodálkozva nézett utána. «Aranyom»?... Józsi pincér szokta neki mondani «aranyom». A nagysága még sohasem mondta: «aranyom»...

... Friss idő volt. Nagy, fehér hópelyhek hancuroztak a levegőben; mohón hullottak szép arcára, mintha csókolni akarnák. Voltak köztük szemtelenekek is: nyakát csiklandozták. Egyikük egészen szerelmes természetűnek bizonyult: ráta-padt a meleg nyakszirtjére és olvadlan igekezett beljebb-beljebb...

Megrázkódott; bekapcsolta a bundája felső gombját. Ment-ment, — maga se tudta, hová? Sétálni. Kisértélni az unalomból. Kimenekülni a hétköznapból...

Az urának mindig dolga volt. Ő meg belefáradt a nagy egyedüllétbe. Beszélni akar valakivel! Otthon egyebet se hall, reggelenként: — «Szervusz, aranyom. Én most elmegyek.» — délben: «Szervusz, aranyom! végre itthon vagyok!»; — ebéd után: — «Szervusz, aranyom, én most elmegyek.»; — este megint: — «Szervusz, aranyom, végre itthon vagyok.» Vacsora után három végeláthatatlan ásitás. «Na, menjünk aludni. Ma nagyon fáradt vagyok.»

Hát azért se!... Fiatal, szép. Kimenekül ebből a csúnya hétköznapból! Ő most ünnepet keres, — vidám, kedves, megemlegetni való ünnepet...

És amint végigsiklott a hosszú utcán, öten is utána eredtek. Nyilván ünnepet kerestek ők is, mert igen áhítatosan igekeztek a szép asszony után. Mint a csóva az üstökös fénylő magját, olyan ragaszkodóan követte libasorban ez az öt.

Mutatta, mintha fejük se nézne; de titkon, a szeme szögletéből pajkosan figyelte őket. Negyedóra mulva már ketten lemaradtak.

Az egyik dühösen állt meg, az óráját nézte és fejét csóválva elkullogott. Visszavisszafordult szemrehányóan az asszonyka után, mintha azt mondaná: «Nekem más dolgom is van, a mindenét!»

A másik kétszer is megállt, míg elhatározta, hogy feladja a versenyt. Rosszkedvűen legyintett:

— Ez olyan nő, aki után sokat kell szaladgálni. Ez egy fásztos nő. Inkább megyek a kávéházba. — És ment a kávéházba.

A harmadik ifjú-legényke volt, aki csakhamar rájött, hogy két felnőtt konkurrál vele. Félóra mulva kilátástalannak ítélhette a harcot, mert halkan fűtyentve zsebrerakta a kezét, — megállt, aztán csak lassú lépésekkel folytatta útját ugyanabban az irányban, okvetlenül jelezni akarván: neki dolga van errefelé! — ő csak véletlenül sétált errefelé...

A szép asszony ezalatt végigsiklott az Andrassy-úton... a Tisza István-úton át leért a Dunapartra, a korzón pedig eljutott az Erzsébet-hídig. Felfutott a lépcsőn, rálépett a hídra és ment... ment át Budára.

Itt a hídnál aztán végleg felrobbant az üstökös csóvája: a negyedik úr megvakarta a tarkóját; tépelődve nézett át a túlsó partra. Nyilván Budán lakhatott a felesége. Kettesben maradtak — az ötödikkel... Az asszonyka mosolyogva hallgatta kísérlője hűségesen kopogó, egyenletes lépéseit. A Gellérthegy tövében megállott. Halottá: — az is megállt... Hirtelen feje fordult. Két derűs, acélkék fiatal szem mélyedt a szemébe. Kedves arcú, elegáns, csinos fiú volt. Tetszett neki. És nyomban elhatározta: most pedig felmászik a Gellérthegy legtetéjére. Ha követi a hóban egész a Citadelláig: — akkor derék ember... «ünnepi ember!»

És nekivágott a hegynek. A fiú utána. És mentek-mendegéltek szoroson egymásmögött fölfelé... Mély esend volt körülöttük. A siető fölfelé-törtetésben nem is hallottak mást, csak a másik füledt lihegését.

A fiatalember szíve kalapálni kezdett: ...«ha felmegy, csak énmiattam megy fel!» Az asszony meg imígy dorombolt belül: ...«Jön... jön... énmiattam jön fel!»

A fiú áhítatos elragadtatással konstátálta magában:

— Csuda asszony! Valóságos angyal!

Az asszony szíve meg bűgött, mint a galamb turbékoló szava:

— Ünnepi fiú!... Ünnepi fiú!

A fiatalember minden fordulónál elhatározta, hogy a legközelebbi fordulónál meg fogja szólítani, — de mivel a legközelebbinél mégsem szólította meg, a legközelebbinél újra elhatározta. Végül abban állapotott meg önmagával: — majd csak a citadellánál! És fölérték a citadellához és háromszor is körüljárták...

És a fiú ajkát harapta és néma maradt. A ruhájuk csupa hó és mind a ketten hallgattak, akár a hó.

A fiatalember imígyen füstölgött magában, természetesen teljesen hangtalanul:

— Úrinő... biztos!... Nem tudom, merjem-e megszólítani? Csak legalább elejtené a retiküljét, hogy felvehessem, átnyujthassam!... Csak legalább elcsúsznék a síkos köves úton, hogy felemelhessem!... De nem! Sem a retikülje, sem ő nem akar földre poty-tyanni!... Mit csináljak?!

Azalatt a nő: „— Üri fiú!... Nem mer megszólítani!... De ne is merészkedjék! Ha megszólít, nem állok szóba vele, ellenben, ha tisztességtudó marad és nem szólít meg, akkor szóba állok vele.“ És elmúlt egy negyedóra. És a fiú még mindig némán követte. Csak az öngyújtója csattogott folytonosan. Már a huszadik cigarettát szívta a citadella tövében. Minthogy pedig az öngyújtó szapora beszédjét mégsem lehet megszólításnak minősíteni, az asszony elhatározta: most már szóbaáll vele. Igen, — de hogyan? Elvégre ő mégsem kezdheti el a beszélgetést. Valami megoldást! de hamar... Hamis mosoly ül ki az ajkára. Megvan! — Lefutott a hegy oldalán egy sziklára. A fiú egy pillanat mulva mellette tért. Azt az asszony rá sem pillantott, mereven bámult a mélybe, mint aki

halálba készül. Két karjával tempózni kezdett, mintha fejest akarna ugrani egyenest... A fiú csak nézte borzongva, kétségbeesve. És az asszony neki-lendült az ugrásnak, de most már olyan komolyan ám, hogy — ha rögtön meg nem kapják, le is zuhan menthetetlenül. A fiú a legutolsó pillanatban hozzáugrott és átfogta a derekát... — Az Istenért!... asszonyom!

Ime a megoldás! Nem szólította meg, csak megmentette. És még tizenkétzer járták körül a citadellát. Lassan induló beszélgetésük egyre vidámott. Nemsokára kedvesen mosolyogtak egymásra és meg-megállva, lassan lépegettek a puha havon.

Lefelé síkos volt az út. A fiú ötször is azt mondta: „pardon“ és mind az ötször karonfogva vitte kis darabig, de mindig kedvesen, megbecsülően, sohasem tolokodva. Hatodszor már az asszony volt az, aki belekapaszkodott a fiatalemberbe. Ünnepe volt ez. Mind a ketjüknek. Szép fehér, mint a szünetlenül libe-gve fejkre-creszkedő puha hó.

... Másnap újra találkoztak és azontúl hosszú hónapokon át minden áldott nap. És szerelmes barátságuk felhő maradt végig, mint az a csillogó hó-szöngye, melyet első este végigtapodtak egymás mellett a citadella körül... És az asszonyka okosan kitanulmányozta a fiút. Csábította a barátságával, pász-torórákra csalogatta velük, a fiú hű maradt. *Hűségéből* kitűnőt írt be bizonyítványába, melyet innentől a szíve legbensőbb fiókjában őrzött. A csókja elől mindvégig elkapta a száját. Azontúl jobban, forróbban, lázasabban kereste a száját és mindig hiába kereste a száját. De nem ijesztette meg ez a „hiába“; — nem csökken, csak növekedett a forrósága. Így hát a *kitartásból* is egyest kapott. A nő adta a hideget, a megolvashatatlan jégcsapot. Az annál jobban ud-varolt és olyan szerelmes szavakat sugdosott a fülebe, hogy apránként vépirosra festődött a kis füle. Hálából kitűnőt írt be az *udvarlásból* is a bizonyítványába, melyet — mint mondtuk — a szíve legbenső fiókjában őrzött... Elmúltott egy egész esztendő. Az évvégi bizonyítvány már így végződött: „Hatá-rozottan ünnepi fiú... felléphet a magasabb osztályba.“

És fel is léptette a magasabb osztályba. Elvált az urától; férjhez ment az ünnepi fiúhoz, akinek egész esztendei életében nem talált egyetlenegy szürke, unalmas hétköznapot soha... És elutaztak nászútra és hat hét után hazajöttek és fürödtek a csókban és boldogok voltak, míg... Ezt a mondatot, úgye? — így kellene befejeznünk: ... míg meg nem haltak... Csak hogy... nem addig voltak ám boldogok, míg meg nem haltak, hanem csu-pán addig, míg egy szép reggel a fiú avval búcsúzott, hogy hát „Szervusz, aranyom... én most elmegyek!“; és azzal jött délből haza: „szervusz, aranyom, végre itthon vagyok!“; vacsora alatt az esti lapok böngészése... utána — három végelelhatatlan ásitás, — „na, menjünk aludni. Ma nagyon fáradt vagyok.“ Az asszonyka csak nézett... nézett... nézett... „Most kezdek elölről!“ stb., stb. És kezdte előlről, stb., stb. — — —

elragadónak találja. Nem hallgat meg semilyen pletykát, soha nem mond egyetlen rossz szót sem a barátnőjéről. Katap és ruha egyáltalán nem érdekli... És mégis állandóan csinosan van öltözve... Igen, anyukám, Beáta lenne számomra a legeszményibb feleség! Nem tud brid-zselni és nyolckor aludni megy.

Dénes édesanyja egyre figyelmesebben hallgatta ezt az áradozást. Most már ő maga is úgy találta, hogy ezt a lányt a Mindenható valóban Dénes feleségének teremtette. Dénes tovább lelkendezett:

— Beátát még soha nem láttam kifestve! A mama boldogságban úszott:

— Milyen szimpatikus fiatal leány... De mond, hát miért nem mutatod be nekem ezt a Beátát?

— Ritkán fordul meg társaságban. Túlsá-gosan fiatal még. És talán ez egyetlen valóságos oka annak, hogy még nem bir-tam határozni...

— Határoznod kell, Dénes! A legrosszabb esetben legfeljebb néhány évig várni fogsz rá. Ez nem árt meg egyikőtöknek sem. Egyébként, hány éves ez az elragadó kis Beáta?

Dénes átölelte édesanyját és mosolyogva felelt:

— Pontosan két esztendő, édesanyám... Abban a korban van, amikor a lányok még feltétlenül tetszeneik jövőendőbei anyó-súknak...

AZ ESZMÉNYI FELESÉG

— Meg kell nősiülnöd! — jelentette ki Dénes édesanyja, immár tizennyolcadszor ebben az esztendőben. — Nem érdemes várni arra a bizonyos nagy szerelemre. Sokkal oko-sabb, ha nyugodtan kiválasztasz valakit és aztán megfigyeled, hogy a kiválasztott leány tetszését sikerült-e megnyerned?!

Dénes jelszóhajtott:

— És van valakid, akit kiszemeltél a számomra, anyám?

— Dehogyan van, fiam... Keress ki magadnak egy rendes, csinos, jó házból való leányt. Olyan, aki nem bridgel állandóan és nem fecseg egész nap a legújabb kalapdivatról.

— Margit tehát nem jöhet számításba és Lily sem... Tudod, édesanyám, attól félek, hogy ismerőseim közül egy sem fog megfelelni a te szigorú követelményeidnek.

— Egyáltalán nem vagyok szigorú!... De olyan menyét akarok, aki nem férfinak maszkírozott nő. Azok a lányok, akik egész télen sí-nadrágban és egész nyáron short-ban szalegdálnak, az én szememben rettenetesekek!

— Ez Katóra és Evára vonatkozik, nem igaz? — nevetett Dénes.

— Ugy van! Ez a kettő nem neked való feleség... De gyűlölöm a kifestett és tartósan ondulált platinaszőkéket is!

— Platinaszőke?... Rózi örvengene, ha ezt hallotta volna. Szegény Rózi!

Az öreg hölgy idegesen járszott lorgnonjával:

— Fiam, lehetetlen ismerőseid vannak!... Ez a doktorkisasszony például vissza-tasztító. Egy nő miért akar olyan sovány lenni, mint egy csontváz?!

— Szóval, Böske se tetszik neked, — állapította meg Dénes és cigarettára gyujtott.

— Ugy van. De Zsófi sem, ez a borzalmas intellektuelle! És Mária sem, aki szakadat-lanul cigarettázik és az ujjai már egészen sárgák a nikotintól...

— Mama, én már azt hiszem, hogy nincs is olyan nő, aki tetszenék neked!

— Semmi szín alatt ne válassz olyan kacér teremtést, akinek az esze nem jár máson, mint azon, hogy férjért megcsalja és idegen férftak tetszését nyerje meg!

— Nos... mi a véleményed Beátáról?

— Beáta?... Ezt a nevet még nem hallottam tőled... Csinos?

— Anyukám, milyen bolond is voltam, hogy korábban nem jutott az eszembe! Beátát elragadónak fogod találni!

Nagy léptekkel fel-alá vágatott a szobában:

— Beáta el fog büvölni téged! Olyan csodálatos szépség, hogy még a cselédlány is

Ópiumcsempészek leleplezése Egyiptomban

Egy lányról szól ez az írás, akinek dicséretével az elmúlt napokban tele volt az egész angol sajtó. Esztét és bátorságát dicsérték, nem nőiességét; noha szép-leányvoltának is lehetett valami része abban a nagy sikerben, ami nevéhez fűződik és amiért a dicséretet kapta. Nevét egyébiránt nem ismerjük, mert valamennyi újság csak Mademoiselle X. néven ír róla. Úgy látszik, fontos érdek fűződött és fűződik ahhoz, hogy a leány neve túlságosan ismertté ne váljék. Most már azonban mondjuk meg, mit végzett: Mademoiselle X. mint az egyiptomi ópiumrendőrség kéme, úgyszólván egyedül kétvállra fektette a legnagyobb egyiptomi ópiumcsempészbandát és ezzel valóban derék dolgot cselekedett. Nem mondjuk, hogy a rendőrkémmé női ideál. De a történetből ki fog derülni, hogy abban, amit Mademoiselle X. cselekedett, része volt legalább is egy becsületes szakmabeli becsülogynak, amit talán sportszenvédélynek is nevezhetnének. Mindenestre nem közönséges miliőben, nem mindennapi veszedelmekkel dacolva, szokatlanul brilliáns eredményt ért el. És ezenfelül kétségtelenül még jót is tett, mert az ópiumcsempészek ellen harcolni olyan dolog, ami az emberek javát szolgálja.

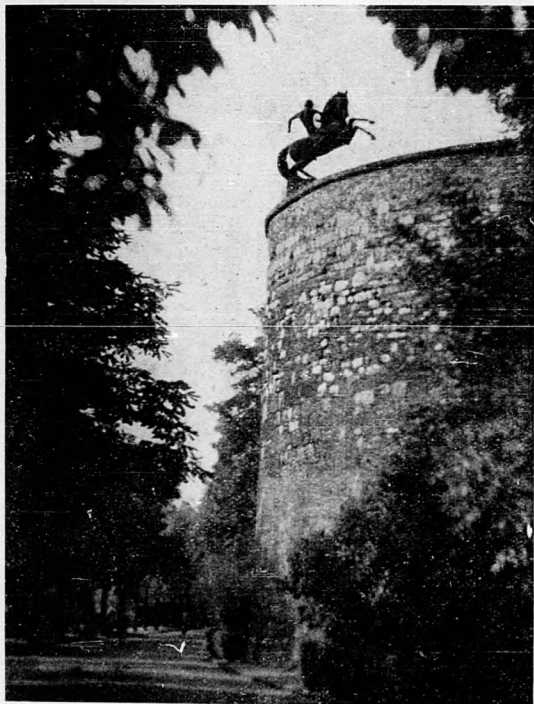
★

Abban a nagy háborúban, amelyet a világvárosok és világgikítők rendőrsége éjjel-nappal, szakadatlan hősies erőfeszítéssel folytat a bódító mérgek, az ópium, a hasis, a heroin, a kokain néperősorvasztó beözönlése ellen, Egyiptom a döntő hadszínterek egyike. Az Afrika és Azsia határán fekvő nagy ország nemcsak azért olyan fontos pont ebben a nagy háborúban, mert az egyiptomi nép egészségében hallatlan pusztítást végzett és végez a heroin és az ópium, hanem azért is, mert az egyiptomi kikötők, a földközi- és a vöröstengeriek, mindenekelőtt Alexandria világgikítője, sokmilliótonnás forgalmukkal, nemzetközi lakosságukkal, állandó népmozgalmukkal mindig is a mindenféle csempészek paradicsoma voltak. A bódítószerek csempészeivel és titkos árusaival szemben minden országban megszervezték a rendőrség egy külön osztályát, Egyiptomban pedig a bódítószerek elleni küzdelem legnagyobb szakértőinek egyike, Sir Thomas Russel vezeti a harcot. Ennek az angolnak, aki, egyiptomi szolgálóiban állván, a Russel pasa címet is viseli, minden esztendőben könyve jelenik meg, amelyben beszámol arról, milyen eredménnyel folytatta a harcot a bódítószerek és csempészek ellen. Kezünkbe került Russel pasa utolsó jelentése és a sok statisztikai táblázat száraz adatai között olyan történetet találtunk, amelyért minden detektívrögyényíró megirigyelhetné a pasát. A történet hősnője az a Mademoiselle X., akiről az imént tettünk említést.

Múlt év februárjában Russel pasa számos meghitt embernek egyike besúgta neki, hogy egy bizonyos Latif Vaszef lámpással keres egy lányt, akit apácának öltöztetve, hajókra akar küldeni, hogy onnan a bódítószereket part-**csempésze**. A lány, ez volt Latif Vaszef feltétele, legyen megbízható és ne legyen kövér. Russel pasa megbízta embereit, hogy teremtsek neki elő azt a fiatal lányt, aki meg tudná nyerni a hírhedt csempész bizalmát, látszólag **szolgálatába szegőd**nék és annyira kitudnák a titkait, hogy nemcsak őt, hanem a kétségkívül mögötte álló nálánál hatalmasabb és gazdagabb embereket is rendőrkézre juttatná. **Nem** sok idő volt a keresésre, mert hiszen Latif Vaszef állandóan dolgozott és az állást minél sürgősebben be kel-

lett tölteni. Számos jelölt közül, akikre felhívták a figyelmét, Russel pasa választása X. kisasszonyra esett, egy tizen-novolcés, szép és művelt árvaléányra, aki fiatalága ellenére is már számos nagy ügyben volt segítségére a rendőrségnek, de akit a csempészek minden valószínűsége szerint még nem ismertek. Russel besúgója aztán elvitte a szép és bátor fiatal lányt egy beavatott közvetítőhöz, az elvitte Vaszefhez, akinek mingyárt nagyon megtetszett. Egy-két napig nem történt semmi, aztán Vaszef összehozta a lányt Butrosszal, fiával és egy Rafael Shrager nevű egyénnel. Rajtuk kívül a csempészbandozhoz tartoztak még Penelope, Latif felesége és egy olasz házaspár, Antonio és Maria Vesica. X. kisasszony megtudta, hogy Butros és Rafael ferencrendi szerzeteseknek fognak öltözködni, ő és Mária apácák-nak. Még az előkészületek közben történt, hogy Rafael Shrager, az egyik csempész, halálosan beleszeretett a szép X. kisasszonyba. Nagy dráidóval ünnepelték meg az eljegyzést, röpült a konfetti, folyt a számoszi bor és az átmulajott éjszaka után elindult a társaság a nagy áruházba, hogy megvegye, ami a felszereléséből még hiányzott. Az éjszakát valamennyien egy Mohammed Hasszán Ali nevű ember házában töltötték, egy Abdul Musztafa nevűvel együtt; ez a Mohammed volt a banda pénzdóója. Ennek a két embernek a szerepéről a rendőrség eddig még nem tudott semmit sem.

Másnap reggel az alexandriai kikötőben «Marco Polo» nevű olasz hajó fedélzetére mentek. Rafael ott jelt adott egy baszk sapkát viselő fiatalembernek, az elvezette őket a hajó raktárnakához, a raktárnak egy elsőosztályú kabinba ment velük és ott kiszolgáltatta nekik a bódítószereket. Az álszerzetesek és az alapácák kötszersávokkal derekuk és karjuk köré csavarták a kis csomagokat, aztán megindultak a kijárat felé, elől a férfiak, mögöttük egy pár méternyi távolságban a nők. De alig tettek tíz lépést, a vámtiszték Rafael elé álltak, megtapogatták, megtalálták nála, amit kerestek és Antonióval együtt letartóztatták. Az apácák egyenesen beleszaladtak a hatóság karjaiba. Egyszerre csak egy harmadik apáca bukkant fel és a szemfüles vámtiszték, csempészt gyanítva benne, őt is feltartóztatták. De csakhamar kiderült, hogy ennek a harmadik apácának semmi köze a csempésztársasághoz, el is bocsátották. Amikor a négy csempészt megmozdították, testükön elrejtve annyi ópiumot és hasist találtak, hogy azzal egy egész várost meg lehetett volna bódítani. Most következett a nehezebbik rész. Rafaelt és az olaszokat elvitték és X. kisasszony egy magasrangú rendőrszint társaságában visszament a «Marco Polo» fedélzetére. A baszksapkás ember elűnt, de a raktárnokot letartóztatták és hamarosan bevallotta, hogy Haifában vette át a bódítószereket. Aztán Mohammed Ali Hasszán házához vezette X. kisasszony a rendőrséget. Mohammed már kerekelt oldott, — Isten tudja, hogy értesült a veszedelemről — és magával vitte az alapácák nála hagyott polgári

A budai Vár-bástya részlete

Japán kertek

Valahányszor megkérdeztek tőlem, hogy japáni utannak mik a legszebb emlékei, mindig azt feleltem:

— A kertek...

Ahol emberek élnek és dolgoznak ebben a szigetbirodalomban, a nagyvárosokban: Tokióban, Osakában, Kiotóban éppúgy, mint a kis falvakban, minden ház közelében találunk egy-egy kis kertet. Jokohama híres porcellángyárának munkásai a belső udvar verandáján lévő munkaszatlok mellett dolgoznak, ahonnan láthatják azt a csodálatos szépségű kertet, amelynek művészi varázsa ezeket a valóban művész-k munkásokat új alkotásokra ösztökéli. Az a nikko villa, ahol barátaimat látogattam meg, miniatűr kertek között épült, amely kertek szinte művészi kompozícióban folytatódnak a messi helygáncok felé.

A kert, a természetnek ez a parányi darabja, minden japán házában fontos része, ahol családja, gyermekei és istenei élnek. A kertnek kettős jelentősége van a japán ember életében: először célszerűségi jelentősége, mint a szabad levegőn való tartózkodási helynek, másodsorú magasabbrendű és szimbolikus jelentősége, ahol a lélek a művészi szépséggel érintkezve, a földi lét felsőbbrendű céljai felé emelkedik.

Kiotóban megismerkedtem egy dús gazdag üzletemberrel, egy bambusz-nagykereskedés tulajdonosával. Ez a nagykereskedő éppúgy, mint a többi ezer és ezer hívő, mindennap felkereste a Shinto-templomot, hogy álvessze magát a rituális szokásoknak: a kézmosásnak, a térdelve imádkozásnak, az „utazás istene” oltára előtt való várakozásnak, a gong-ütések muzsikájának és a szakadatlan könyörgésnek, hogy ilette az istenek segítségével sikerrel bonyolítassa le. Mindez tökéletes összhangban van azokkal az órákkal, amiket barátom naponként a kertjében töltött. Ha az ember a kis bambuszkapun belépett, azt hitte, hogy sok mérföld távolságra van a várostól, holott a ház és a kert a város üzleti negyedének közvetlen közelében van. A kis kert — alig nagyobb tíz négyzetméternél — varázsos hatást gyakorol az emberre, művészi tavacskaival, különféle színű bokraival és köszobraival. Az egész kertben a legcsodálatosabb a szép lakóház verandáinak művészi elrendezése. Az egész család jó időben ügyszólván a kert kellős közepén éli életét. Az egyik veranda a tulajdonképpeni lakószoba, egy kisebb mellé: az ebédlő, pompás kilátással egy muzsikáló szökőkút, virágzó azelekre és aranyhalakkal teli kis tavacsára. Efelé borul nappal a csodálatos kékségű ég, üstecspikés felhőivel, éjszaka pedig a csillagokkal és holdarlóval kiveri sötét baldachin, amely a kis tó tükrében nézegeti magát.

Mindenhol megtaláljuk ezt a természettel való érintkezési pontot, mert a milliós városok japánjai se tudnak végleg elszakadni az „édes anyaföld”-től.

— Itt üldögélek mindennap, — magyarázta nagykereskedő barátom, — és gyönyörködöm ennek a parányi földdarabnak szépségeiben... Hosszú évek óta már őszinte jóbarátok lettünk: a kertem és én. Az ő szerény szépségében annyi elragadó és természetes tisztaság van... az állandó növényben és az egész környezet harmónikus nyugalmában pedig egy magasabbrendű életcélt beteljesedése. Mindazt az erényt, amit az emberek között állandóan keresek és ritkán találok meg, itt, az én kertemben tökéletes és teljes tisztaságban látom. Mindennap, legalább néhány pillanatra idejövök, hogy megoldjak valami súlyos problémát, amit a modern élet ezer és ezer követelése állít fel... Dr. R. E.

ruhát is, de a cipőket a nagy sietségben otthonfelejtette és felesége sehogyszem tudta megmagyarázni, mit keresnek náluk azok a cipők. De nemcsak Mohammed tűnt el, hanem Penelope is, Vaszel felesége. A többiek azonban már lassanként mindent bevallottak és a rendőrség kényelmesen megtehetette előkészületeit arra, hogy folytassa munkáját egy másik hajón, melyet a hét végére vártak a kikötőbe, a «Mariette Pasá»-n. Annál kényelmesebben dolgozhatott a rendőrség, mert nemsokára jelentkezett nála a baszkapács ember, aki megtudván, hogy a banda felrobbant, nem habozott elárulni cinkosait. A baszkapács ember volt az, aki megmutatta a rendőröknek azt a libanoni kereskedőt, aki a «Mariette Pasá» befutásakor egy alexandriai rakparton várt a hajóra. Ezt a libanoni kereskedőt letartóztatták és pár perccel utóbb az ő küldöncé gyanánt jelentkezhetett a rendőrség egyik embere a «Mariette Pasá» egy utasánál, akire észrevétlenül szintén a baszkapács ember hívta fel figyelmét. Ez az utas, egy Max Bunnel nevű szingapúri angol alattvaló, gyanútlanul átadott a rendőrség embereinek hatvan font ópiumot és hasist és már vitték is a rendőrség fogházába. Egy hét múlva Sir Thomas Russell kezében összefutottak az összes szálak és kiderült, hogy a banda igazi feje Marseilleben ül, az ópiumot Irakban termesztik és Szírián keresztül hozzák a Földközi-tenger kikötőibe, de a hálózat Japánig is elnyúlik.

Mindez egy bátor leány önfeláldozásának műve volt. Hamarjában meg sem lehet mondani, hány ember életét mentette, vagy hosszabbította meg. A harc persze folyik tovább, mert a bódítószerek csempészei ravaszok és fáradozhatatlanok és nagy nyereség kilátása sarkalja őket. Jelenleg, azt mondják a bonyolult kérdések szakértői, a csempészek dolga megint jól áll, mert a kínai háború évtizedekkel vetette vissza az ópium elleni harcot. Még sok Mademoiselle X-re és sok Russel pasára volna szükség, hogy végleg megverjék az ópiumcsempészeket. De ha az ópium szivására halálós csopást is mérnének, ki tudja, nem találja-e magának az emberiség újabb meg újabb bódító szereket? Ugy látszik, mindig fognak akadni emberek, akik sivatrnak találgatják az életet és nem bányák, ha lassan tönkremennek, csak szépeket tudjanak álmodni.

A. T.

A 13-as szám és Wagner Richárd

A néphit és a babona szerint a 13-as szám szerencsétlenséget jelent. Gondolhatunk felőle, amit akarunk, nevéthetünk, hogy sehol a világon nincs olyan szálloda, amelyben 13-as szoba volna, legfeljebb 12/a szoba, lehetünk magunk is babonások — mégis több a furcsaságnál, hogy ez a 13-as szám milyen döntő szerepet játszott például Richard Wagner, a modern német zenedráma megteremtőjének életében.

Már a nevében megtaláljuk ezt a számot: «Richard Wagner» pont 13 betűből áll. Születési éve: 1813, ahol szintén megvan a 13. Az első és utolsó számjegy szintén 13, de a születési évszám: 1813 végösszege szintén 13-at tesz ki: Wagner, 1813 május 22-én született, tehát, 22, V. 13, itt is a számok végösszege pont 13. Richard Wagner pontosan 13 operát írt: Tündérek, A szerelmi tilalom, Rienzi, A bolygó hollandi, Tannhäuser, Lohengrin, A mesterdalnokok, Trisztán és Izolda, A Rajna kincse, A valkűr, Siegfried, Istenek alkonya és Parsifal. Első sikeres operáját: «Rienzi»-t 1840-ben fejezte be, a számok végösszege itt is 13. A «Tannhäuser» párizsi bemutatója, amelyet Metternich herceg ajánlatára III. Napoleon rendelt el és amely óriási botrányba fulladt, 1861 március 13-án zajlott le. Wagner műveinek a bayreuthi «Festspielhaus»-ban való előadása 1876 augusztus 13-án kezdődött. Az évszám 76 végösszege szintén 13-at tesz ki. 1882 január 13-án fejezte be Palermóban utolsó művét: a «Parsifal»-t. Első előadása 1882 július 26-án (kétszer 13) volt.

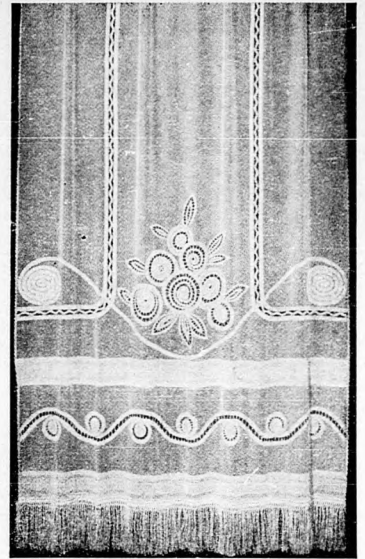
1849-ben Wagnernek menekülnie kellett Drezdából, a májusi forradalomban való részvétele miatt, Svájcba. Az évszám (49) végösszege szintén 13. Szűkebb hazájába csak 1862 áprilisában térhetett vissza. Száműzetése tehát pontosan 13 évig tartott. 1848 március végén fejezte be «Lohengrin» című zenedrámáját, de száműzetése miatt ez az alkotása hosszú ideig nem került színre. Csak 13 év múlva, 1861 májusában volt a zenedráma bécsi bemutatója.

1883 január 13-án látta utoljára Wagner Richard leghűségesebb barátját: Liszt Ferencet Velence városában, ahol egész télen át tartózkodott. Es pontosan egy hónappal később: 1883 február 13-án hunyta le örök álomra szemét maga Wagner, ebben a városban. Ennek a napnak reggelén meg is jegyezte a zeneköltő inasa előtt:

— Ma nagyon vigyáznom kell magamra ...

Az 1883. évnek első és utolsó számjegye — éppúgy mint Wagner születési évszámánál — 13.

A furcsaságok közé tartozik, hogy Wagner Richard nemesszívű pártfogója és barátja: II. Lajos magyar király szintén egy 13-as napon: 1886 június 13-án halt meg titokzatos körülmények között, a starnbergi tó hullámaiban.

Sztórfüggöny

HAZUG

*Hazug e földön minden, ami szép!
Gyöngyvirágestén a csillagos ég.
A hajnalok s a reggelek reménye,
Saslelkű csodák tavaszi meséje,
A gyilkos, lázas gyújtogató vágyak.
Örök szerelmek, amik ránk találnak;
Hazug e földön minden, ami Szép.*

*Hazug az Öröm és a Fájdalom.
A sápadt színek fojtott bánaton
Csengő kacajok hadaiból verődnek,
Csöndvallomások, mit sóhajok szönek,
Sugaras napok, felszaggatott sebek,
Vig juniusok, fájó októberetek:
Hazug az Öröm és a Fájdalom!*

*Hazug a hőbortos, víg poézis!
A vers, a rím, ha közel van a — szív is!
Illúzió, a gondolközösség,
Egymásborult lelki gyönyörűség.
Rózsaszín szavak illatos göröngye,
Poétás lelkiünk kikeletes gyöngye:
Hazug a hőbortos, víg poézis!*

*Hazug a fehércsend, a csend, a CSEND!
Hogy kedves Arcod keblemen pihent.
Hazug a csók, a láz, az eskü, a könny,
Hazug a dac, a góg, a fásult közöny.
Elborult lelkiünk lázas vergődése,
Vérhozza vérünk tobzódo verése:
Hazug a fehércsend, a csend, a CSEND!*

*Hazug az Élet és hazug a Sir!
Az Emlék, mit a Mult lelkiünkbe ír!
A Mindenség, e Nagy-misztérium,
A hétköznapra ha ünnepet irunk,
A bölcselkedő csiszolt emberész
Lélekköntöse, ha zord halálba vész,
Mert onnan túlról és túlról innen,
Tudjuk csak meg, — hogy Hazug volt
Minden!*

vitéz Soltészné Guldán Olga

Angol úriszoba

KÜLÖNÖS ESETEK

Vannak véletlenek! Körülbelül harminc évvel ezelőtt az „Ellice“ nevű angol teherhajó egész szállítmányával és legénységével együtt nyomtalanul eltűnt. Hiába kutattak utána a Déli-tengeren, nem tudtak nyomára akadni. A hajóstársaság végül feladott minden reményt, értesítette a legénység családtagjait, hogy hozzátartozóik elveszettek tekintendők. — Nemrégiben egyik angol tehergőzös géphiba miatt kénytelen volt egy kis délitengeri szigetcskénél horgonyt vetni. Egy fiatal tiszt néhány matrózzal kicsónakázott a szigetre, ahol séta közben egy korhadt faládadarabot találtak, melyen „Ellice“ jelzés állt. Percy Snyder, a fiatal tengerésztiszt megilletődve szemlélte a fadarabot, mert az annakidején eltűnt hajónak apja volt a kapitánya. Azonnal átkutatta a szigetet és egy kis bennszülött falura akadt. A törzsfőnöknel érdeklődött a hajó sorsáról, akinek megmondta, hogy apját siratja a hajó kapitányában. Az öreg törzsfőnök erre felugrott és könnybelábadt szemmel átölelte Percy Snydert. — *a fiát!* Harminc évvel ezelőtt egyedül menekült meg a süllyedő „Ellice“-ről, a hullámok idevetették erre a szigetre, a bennszülöttek rátaláltak és miután őket sok praktikus dolgra megtanította, törzsfőnöknek választották meg. A boldog fiú arra kérte apját, hogy térjen vele vissza Angliába, ahol édesanyja már harminc éve gyászolja. Az öreg Snyder azonban nem akart erről hallani, mert ő itt a sziget királya, akinek alattvalói adót fizetnek és nem tudná megszokni, hogy Angliában valaki felette uralkodjon. Adót fizetni sínes már semmi kedve! Természetesen ha felesége a szigetre utána jönne, azonnal megválaszlatná törzsfőnöknek. Az öreg hatvannégyéves asszony a napokban indult el a Déli-tenger kis szigetére.

Egy kis szerencse — és minden jól megy! Egy fiatal német orvos nem tudott már hazájában boldogulni; elhatározta, hogy kivándorol és Jáva szigeten próbál szerencsét. Rotterdamból indult el a Lloyd egyik hajóján; amidőn harmadosztályú jegyét kifizette, nem maradt több zsebében egy fél holland forintnál. Amint a hajó az Indiai-óceánon úszott, az egyik előkelő elsőosztályú utas, egy dúsgazdag holland telepes, súlyosan megbetegedett. A hajó orvosa azonnali operációt tartott szükségesnek, azonban nem mert a veszélyes műtétre vállalkozni. A legközelebbi kikötő, Colombo, Ceylon szigetének fővárosa, nagyon messze volt és hogy a hollandus odáig életben marad-e, kétsé-

gesnek látszott. Amint a fiatal, harmadosztályon utazó orvos ezt megtudta, engedélyt kért a beteg megvizsgálására. Utána kijelentette, hogy hajlandó az operációt végrehajtani, miután már a berlini klinikán több hasonló műtétet végzett. A hajóorvos asszisztenciája mellett sikeresen hajtott végre az operációt; mire a hajó Batáviában kikötött, a gazdag hollandus saját lábán mehetett le a hajóhídon. A fiatal orvos híre már megelőzte a hajót. Sok ezer ember, élükön a sziget kormányzója, üdvözölte a bátor orvost. Egy fillér nélkül érkezett meg, de szerencséje meg volt alapozva. A gazdag hollandi telepes rendelt rendezett be neki s természetes, hogy ilyen jó ajánlás után nem kell félnie a jövőtől.

A pénz nem minden! Egy ismert csikágói „virslimilliomos“ leánya, a felső ötszázak társaságának közkedvelt tagja, meg hasonlott a világgal. Búskomor lett, mert rájött arra, hogy összes udvarlóinak csak pénze után sóvárognak. Aki az ellenkezőjét állította, annak se hitt már. Apja egy világkörüli hajóútra küldte, hogy a változatosságban találjon vigaszt. A milliomoskisasszony annyira megundorodott a gazdag társaságtól, hogy luxuskabinjegyét egy túristaosztályú jegyre cserélte át. Senki sem sejtette a szerény kislányban a hatalmas milliók örökösnojtét. Norma, így hívták a leányt, meg-

ismerkedett a hajózenekar saxophonistájával és egymásba szerettek. Kérésükre a kapitány össze is adta őket. Így utaztak együtt, boldogan, a világ körül és a fiatal férj nem is sejtette, hogy tulajdonképpen milyen jó partit csinált. Az út végén újra New-Yorkban kötöttek ki és az ifjú férj egy szerény kis szállodában szállásolta el feleségét, míg ő azonnal az ügynökhöz szaladt, hogy egy új állást kaphasson. Midőn végre este fáradtan visszatért a szállodába, a portás értésére adta, hogy felesége már ki is költözött és kéri, hogy azonnal jöjjön az Astor-szállodába. Itt felvezették egyik luxusapartmanba, ahol fiatal feleségén kívül a papa is várta. Boldogan ölelte át az öreg virslí-király vejt és nem győzött hálálkodni neki, hogy lányát boldoggá tette. Csak most értesült a kis saxophonista arról a hallatlan szenzációról, hogy Amerika leggazdagabb lánya az ő felesége.

Késői boldogság. Nem ilyen jól végződött egy másik világkörüli hajóutazás. Amint az egyik amerikai luxuszőzös Bombayből tovább indult, észrevették a hajón, hogy egyik utas hiányzik. Hiába kutatták át a hajót, hiába sürgönyöztek a bombayi rendőrhatalóságnak, az utast nem sikerült megtalálni. A hajó kapitányának nagyon kellemetlen volt a dolog, mert az eltűnt New-York egyik bankházának elnöke volt. A következő kikötő Aden volt, ahol a hajó kapitányának címzett levelet adott át a kikötőparancsnok.

«Mélyen tisztelt Kapitány Úr! Amidőn e sorokat olvassa, már nem vagyok az élk sorában. Elhatároztam, hogy végzek az étellel és a tengerbe vetem magam. Én ma 58 éves vagyok, egész életemben csak dolgoztam és ez volt az első szabadságom. Most, hogy láttam, milyen szép az élet, jöttem rá, hogy mit mulasztottam el és hogyan fecséreltem el fiatalágomat a dollárhajszára, anélkül, hogy a pénz előnyeit élvezhettem volna. Nem érdelem meg, hogy tovább éljek!

Lawrence Bertold. »

Szegény milliomos!

M. I.

Akik nagy lábon éltek

Naplórészlet

Sokáig vártam erre a pillanatra. De végre mégis kinyílt, kibontotta szirmai a rózsaszín jácint!

Az ablakban álltam és onnan gyönyörködtem benne. Egy tücsök cripelt a kopár előkertben. Arra kellett gondolnom:

— Tulajdonképpen mi értelme ennek az egésznek?...

Amikor az ember elérkezik ehhez a „mi értelme”-hez: egész nyugodtan el is temetheti magát. Mert akkor már egész életének — semmi értelme nincs... De reggel mégis, mint valami reménység, Pierre távirata megérkezett Párizs városából:

— Hat hét szabadság! Szabadság! Párizs! Azonnal jöjj, hogy együtt élvezük! Nagyon várlak! Pierre.

Hát még Amerika sem bírta átformálni! Ma is olyan, mint kilenc év előtt volt: parancsoló, szélesség, vidám — és szeretetre-méltó és kedves, mint a gyermek, ha kedve szerint cselekszenek. A lemondás méregbe gurítaná...
De hát miért is mondanám le azt az utat?

Megnéztem magamat a tükörben és csinosnak találtam.

Újra elgondolkozva gyönyörködtem a jácintban és magam elé képzeltem Pierret, amint valamelyik párizsi kávéházban ül és engem vár. Engem! Ezer és ezer csinos, fiatal, elegáns, vidám nő között — engem! Az útlevelem kezdtem keresni. Végre megtaláltam. Megdőbbenve állapítottam meg, hogy — lejárt. Hogyan lehetséges?

Hát annyi esztendeje üldögélek itt, ebben a kis városkában, öntudatlanul, vegetálva, mint valami béka? Mintha kergetnének, úgy rohantam az útlevel-fényképeshez. Nemsokára 4 óra. Az útlevel-hivatalt becsukják egy óra múlva. Az én vonatom pedig reggel nyolckor indul... Amig a fényképre vártam, pontos programot dolgoztam ki. Nem volt könnyű dolog.

Hosszú esztendőknél hosszút, minden nap ezer és ezer harcot kellett vívnom apró, de elkésztető nehézségek ellen. Most azonban minden csillogóan vidámnak látszott. Sokkal korábban, mint amikor Nadine mindennapos látogatása esedékes volt, mindent elintéztem: útlevelet, csomagolást, jegyet, takarítást.

Nadine az én legjobb, egyetlen barátom — komoly, őszinte, okos. Neki adom át a lakásom kulcsait. Ő fogja ápolni a jácintot és a kaktuszokat. Istenem, vajjon Pierre kissé megöszült már? ... Vajjon még most is olyan furcsán nevez? ... Vajjon... nem, semmi szín alatt nem nősült meg! ...

Nézegettem az útlevelemet. Brrr, az ördögbe is, milyen ez a fénykép! ... Ráncok a szem alatt... ráncok az orr mellett, a szájszögletben... petyhüdt bőr... fénytelen szem... puha ajkak... toka... tipikus útlevel-fotografia: érzéketlen felvétel, minden retouche nélkül, nincs ember, aki erről rám ismerne!

Most jött meg Nadine. Megmutattam neki az útlevel-fényképet:

— Mit szólsz ehhez, drágám?

Nadine nagyon szereti az alaposságot. Sokáig és figyelmesen nézte a képet.

— Hallod? Ez a kép egyenesen szenzációs! Végre egy igazán kitünő útlevel-fénykép. Remélem, nekem is adsz egyet?

Amint már mondtam, Nadine az én legjobb, egyetlen barátom — komoly, őszinte, okos...

Egész éjjel nem aludtam. Harcoltam, töprengtem, viaskodtam önmagammal — és sirtam is... reggeli után pedig levelet írtam Pierrenek, amelyben — lemondtam a párizsi utat...

Az emberi test „épülete“ a lábak alapján pihen. A legcélszerűbb cipőviselet mindig az lesz tehát, amely a lehetőséghez képest a legteljesebb mértékben megkönnyíti a lábak munkáját.

Ennek a célnak a legjobban megfeleltek az ókori görögök és rómaiak szandáljai. Nem nevezhetők ugyan a mai értelemben vett cipőknek, mert csupán talpból állottak, amit keresztbefűzött szalagokkal erősítettek a lábhoz.

A középkorban viszont olyan bánásmódban részesítették a lábat és a cipőt, mintha nem is tartoznának együvé. Az úgynevezett cipő egyenesen akadályozta a járást. Angliában, Franciaországban és Itáliában például, a XI. században, úgynevezett „csőr-cipők“ voltak divatosak és ezen a téren egyre nagyobb túlzások, sőt örültségek következtek.

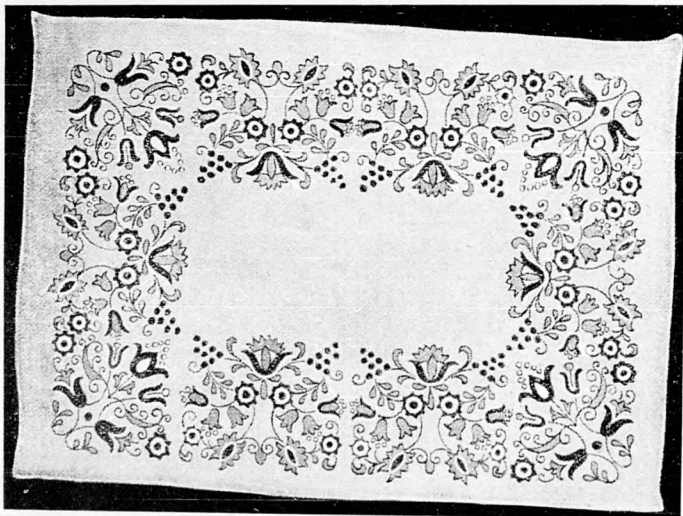
Ezeknek a „soulciers à la poulaïne“-eknek elején bőrből vagy fémből készült „csőr“ volt, amely viselőjének társadalmi rangja szerint hosszabb vagy rövidebb méretben készült. Az egyszerűbb emberek beérték fél láb hosszú „csőr“-rel, de az előkelőségek két láb hosszú is volt. Rádásul mindenféle díszítésekkel látták el ezeket, viselőjük előkelő származásának megfelelően. Olyan cipők is voltak, amiknek orrát drága lánc kötötte össze a térdel. Sőt csengettyűk, szalagok és csipkék is díszlettek rajta. Még jobban túlozták ezt az örült divatot, amikor valóban madár-csőr, vagy orr, sőt olykor emberi arc formájára mintázták.

Ez a divattérboly még a harcmezőkön is gyötötte a férfiakat. A hős lovagok, akik valamikor páncélruhájuknak megfelelő vascipőt viseltek, végtelen hosszúságú csőr-cipőt voltak kénytelenek hordani, ami szinte lehetetlenné tette, hogy gyorsan lóra pattanjanak. A Nikopolis melletti ütközetben, 1396-ban, a francia nemeselek két láb hosszúságú csőr-cipőt viseltek, amit az ütközet hevében karddal kellett levágniuk, hogy lábra tudjanak állni. Ausztriai Lipót lovagjai is így kényszerültek cselekedni 1386-ban, a Sempach melletti csatában. Ugyanebben az évben Kassel város polgárai két teljes kocsirakomány csőr-cipőt zsákmányoltak, amiket a thüringiai harcoktól vettek el az ütközet folyamán.

Ennek a divatörületnek megteremtője Anglia volt és pedig II. Henrik kora (1154—1189). Ez a fejedelem híres férjszírség volt, csupán egyik lábát éktele-nítette el egy kinövés, amit el akart rejtteni és ezért csináltatott csőr-cipőket. A nemesség persze rövidesen utánozni kezdte, aztán a polgárság is átvette ezt a divatot.

Ordericus Vitalis viszont azt állítja, hogy a csőr-cipőket már 1098-ban meghonosította Franciaországban Sulco Anjou gróf, mert „formátlan lábai“ voltak. Villaret francia történettudós szerint Henrik herceg, Plantagenet Gottfried fia volt ennek a divatnak a megteremtője, hasonlóképpen azért, hogy csúnyaalakú lábait eltakarja. Innen származik a francia közmondás: „Il sont sur un grand pied“, ami magyarul annyit jelent: „nagy lábon élni.“

IV. Edward angol király aztán 1464-ben végérvényesen megtiltotta a csőr-cipők viselését, súlyos pénzbüntetés terhe alatt.

Diványpárna magyaros mintával díszítve

Leírása kézimunkarovatunkban

Ez is Amerika!

REGÉNYES ONVALLOMÁS

IRTA: JACK BILBO * FORDITOTTA: ANGYADY MIHALY

XIV.

Mialatt mi New-Yorkban voltunk, nagy események játszódtak le Chicagóban. Hogy mik voltak ezek az események, csak vázlatosan hallottam Stanley apóiól. De hogy változás történt, kiderült abból, hogy szolgálatba lépésem első napján Conny kiadta az utasítást:

— Senkit nem szabad öt lépésnél közelebb engedni a főnökhöz!... És azonnal löni!...

Úgy látszik, a főnök élete, mióta visszajöttünk Chicagóba, még nagyobb veszedelemben forgott, mint azelőtt. Ez valószínűleg azokkal a régi dolgokkal függött össze, amikben én soha nem ismertem ki magam. A múltban történhetek olyan dolgok, amikből halálos haragok származtak. Éppen most, a „genszterbál” előtt, nagy feszültségek izzottak a levegőben.

Joe Aiello ugyanis összegyűjtötte Chicago összes szabadbanditáit, a mi trösztklőz nem tartozó valamennyi genszter és cellentröszöt formált belőlük. Még nem volt igazi trösz, még nem is volt teljesen készen, de a keret már megvolt. Ehhez a kerethez tartoztak a Genna-fivérek bandájának maradványai, azok a genszterek, akik O'Banion-bandájából még életben voltak, tehát maga Moran is, azonkívül három kisebb bandavezér Chicago mindig rebellis hírhelyben álló nyugati részéből: Sidmore, Bertsche és Zuta, akiket mi megvetettünk. A rendőrség azonban elfogott négy Aiello-embert és elfogta őt magát is. Vele együtt egy gunmant, aki Milwaukeeből jött. Ez a milwaukeei ember bevallotta, hogy Aiello a mi főnökünk meggyilkolására bérelte fel őt!

Amikor Aiello és ez a gunman a detektívosztály celláiban ültek, a főnök elérkezettnek látta az időt, hogy a maga módján intézze el az ügyet. Aiello és az ő gunmanja még csak egy félórája ültek a cellákban, amikor a városháza előtt, a detektívosztllyal szemben hat autó robogott el, kiszállt belőlük huszonöt ember és körülfogta az épületet. Alig hogy egy rendőr ezt főnökének jelentette, az autóból kiszállók közül hárman a rendőr mögött behatoltak ehhez a rendőrtiszthez: a főnök emberei voltak. A detektívek lefegyverezték őket — csak ezt akarták! — és olyan cellákba dugták, amelyek véletlenül Aiello cellája közelében voltak. Ez is a tervükhöz tartozott. Aiello rögtön felismerte elleneségei hangját és kikiáltott nekik:

— Nem intézhetnek el a dolgunkat egymásközt? Adjatok nekem két hetet, barátaim, többre nincs szükségem. Eladom az üzletemet és átengedem a terepet.

De a mieink így feleltek: — Most félsz, úgy-e? Te kezdted el a harcot, te patkány, de mi fogjuk befejezni. Nagyon rá fogsz fizetni. Aiellónak ezúttal még szerencséje volt. Nem tudom, hogy csinálta, de valahogy sikerült neki Chicagót elhagynia és egy bizonyos időre eltűnni a szemünk elől.

Hanem egyik fivéréit nem sokkal azután fényes nappal lelőtték. Aiello eltűnt, de Skidmore, Bertsche és Zuta tovább is bebetörték a 42. és 43. kerületbe, a mi „területünkre”. Ennélfogva fel kellett robbantani főhadiszállásukat.

Mindez azalatt történt, amíg mi New-Yorkban „dolgoztunk”. A légkör azonban még nagyon feszült volt, amikor

november közepén megtartottuk a genszterbált.

— Az azelőtti évben — mesélte Andy — a genszterbál nagyon jól sikerült. Hogy a chicagói rendőrségnek nem szabad a bált megzavarnia, magától értetődik. Erre nézve határozott megállapodásunk volt vele. De azért bizonytalan érzéssel készültünk a balra. Végre elérkezett a nagy nap.

A főnök harminc autóval robogott fel. Páncélautóján jött, amely más alkalomkor olyan jó szolgálatokat tett neki. A harminc kocsiiban ülünk mi. Mindnyájan frakkban vagyunk, a lányok nagy estélyi ruhában. Némelyik lányon annyi ékszer, hogy nem egy milliómosnó is megirigyelhetné. A ház, ahol a genszterbált tartják, külsőleg nem különbözik más házaktól. A közlekedési rendőröknek elég dolguk van, hogy rendet bírjanak tartani a robozó autók között.

A bejárat előtt tizenöt genszter áll utcai ruhában. Mindegyik más-más bandához tartozik, velünk ellenséges líbon álló emberek is vannak közöttük. Ennek a tizenötnek az a feladata, hogy távolartsa az oda nem való elemeket. Nem váltanak egymással egy szót sem és mindenkit, aki be akar menni, gyanús szemmel néznek. Időnként dühös pillantást vetnek egymásra is. Persze, állig fel vannak fegyverkezve.

Minket természetesen beeresztenek. Belépünk az előcsarnokba. Miközben leadjuk a kabátjainkat, egy méltóság-teljes külsejű idősebb úr barátságosan beinvitál:

— Méltóztassék leadni a revolvereket! Engedelmeskedünk és ruhatári számot kapunk róluk, éppenúgy, mint kabátjainkról. A genszterbál az egyetlen alkalom, amikor a gensztereknek fegyver nélkül is szabad megjelenniök. A revolverek leadatása rendkívül fon-

Terítés uzsonnához

tos és szükséges. A gengszterek nagyvérű emberek. Meglehet, hogy a legjobb szándékkal jönnek, de megpillantják valamelyik régi ellenségüket és úgy feldühödnek, hogy a zsebükbe nyúlnak. Ilyenkor azután nagyon üdvös, ha ebben a zsebben csak egy összekgyűrt ruhatári jegyet találunk.

Egyébként a ruhatárt is bizalmi embereink őrzik, akik alaposan fel vannak fegyverkezve. Miközben a másik nagy ajtón lépünk át, még meg is tapogatnak, nincs-e nálunk fegyver. Az asszonyokat asszonyok tapogatják végig. Odabent, az ünnepélyesen díszített teremben az a benyomása az embernek, hogy itt valami nagyon előkelő társaság ünnepel. A legdrágább jazz-karmesterek egyikét szerződtették zenekarával erre az estére. Körülbelül kétezer ember van a teremben. Az asztalok sorai között nagy helyet hagytak üresen a táncolók számára.

Fenntartott asztalhoz telepedünk le. Nem nagyon jó érzés: tudni, mint ahogy én tudom, hogy a szomszéd asztalnál, a hátunk mögött egynéhány úr ül, akik valamikor az O'Banion bandához tartoztak és ma minden kétséget kizáróan a Moran emberei. A terem sarkában megpillantottam Jack Diamondot és kisdéd csapatát. Úgy látszik, nagyon jól érzi magát. Van den Roon, akit «Hollandi Sajt»-nak neveznek és aki vörös orrával meglepően hasonlít a legismertebb amerikai bankárok egyikéhez, korunk egyik legnagyobb gyémántsiberje, úgy tesz, mintha álmodozó arcot vágna; biztos, hogy igen élesen figyel.

Valamennyi nagy újság elküldte tudósítóit. Külön asztalnál ülnek. Miért ne hívtuk volna meg a sajtót? Csak fotografálniok nem szabad a riporter uraknak. A mieink már megnyitás előtt átvizsgálták a termet, hogy ellenőrizzék, nem csempésztek-e be titkos fényképező gépeket vagy mikrofonokat. Tudtommal gengszterbárlól még sohasem készítették fényképet. Az újságírókon kívül nem tűrünk magunk között idegent. A pincér és a kiszolgáló személyzet természetesen titkos kocsmáinkból jött.

A gengszterbál amolyan tözsedéfele is, mert itt nemcsak mulatni lehet, hanem üzleteket is kötni. Gengszterbálok már többször intéztek el a gengszterek békésen kisebb differenciákat. Természetesen békéltetés közben újabb hadüzenetre is kerülhet sor.

A gengszterbálok gyakran új szerződötések is történnek. Derék és megbízható emberek, akik átmenetileg egy bandához sem tartoznak, a gengszterbálok beállnak valahova. Azonkívül kicserélik tapasztalataikat a rendőrségről és így tovább.

A gengszterbál a legfeszesebb és legilledelemesebb bálók egyike. Egyszer egy évben a gengszterek átalakulnak nyárspolgárokká. A lányok is hízelgésnek érzik, ha barátjuk, amit különben nem szokott tenni, hölgyként kezeli őket. Ők maguk is rögtön úgy viselkednek, mintha hölgyek volnának. De ez csak addig tart, míg valamelyik gengszter meg nem űnja, oldalba nem böki a hölgyét és rá nem kiabál, hogy ne hengegjen úgy. A hölgy aztán sirva vonul vissza.

Iszunk is, a legjobb márkákat isszuk, de nagyon vigyázunk, hogy nyilvánosan be ne rúgjunk. Ez árthatna jóhírünknek.

A főnök ott ül a terem közepén. A gengszterek úgy mennek el mellette, úgy üdvözlök, hogy mindenki láthatja, ki az úr a házban...

De mi történik ott? Moran emberei feltűnően sokat kelnek fel az asztaltól és járkálnak ki-be. Vajon miben fő a fejük? Intünk Borisnak, egyik bizalmi emberünknek a pincérek között. A következő pezsgőhűtő vödörökben, amiket letesz az asztalunk mellé, jég helyett revolverek vannak. Mi feltűnés nélkül eltüntetjük azokat zsebeinkben.

Egyszerre csak kialszik a villany.

A terem egyik sarkában, ahol a Moran-fiúk ülnek: lövések dördülnek el.

Mi sem csokoládéval viszonzozunk.

A nők éktelenül visítanak és megostromolják a ruhatárat.

Mindenki a revolverét keresi.

A főnök — testőreinek fedezete alatt — észrevétlenül eltűnik. Nagyon mérges és káromkodik:

— Gazemberek! Haramiak!... Még ezt az egynapos békét sem respektálják!... De megkeserülük!...

Az egynapos fegyverszünet is megbukott...

A gengszterbál után a Moran-banda erőteljesebben kezdett mozgolódní. Andy megsebesült. Jómagamnak is egyszer a csatorna helyett, ahova soha többé nem menekülnék, valami idegen házba kellett visszavonulnom. Üldözöm, a Moran-fiúk, utánam jöttek. Nem maradt hátra más, mint felrohanom a legfelső emeletre és lecsúszni egy villámhárítón. Vestag esőköpeny volt rajtam, mégis tizenegy helyen sértettem fel a karomat. A szövet a heves súrlódás következtében átégett. A sebeket csak utólag éreztem. Rögtön kimostam pálinkával.

Ezekben a hetekben, amikor odakint annyi veszedelem fenyegetett, Stanley

anyó penziójában egyre szorosabban zárkóztunk össze. De ugyanakkor Dollyt is szívembe zártam. Úgy éreztem, hogy nem tudnám elviselni, talán túlélni se tudnám, ha elveszíteném. Voltak perceim, amikor megvallottam magamnak, hogy lelkelem jobbik fele mégis ez a leány.

Furcsa volt ez az én kettős életem. A fiúk társaságában vad és cinikus voltam, a leánnyal sem voltam szentimentális, de mindig komoly. Állandóan izgatott a gondolat: mit és mennyit tud rólam? Még mindig nem kérdezett semmit. Sokat beszélgettünk, de mindig csak régi dolgokról, vagy pedig — amióta New Yorkból hazajöttem — a jövőről; a jelenről azonban keveset vagy semmitsem.

A lány fordította először a szót a jövőre, vagy én magam, nem tudom: egyszerre csak ez lett a főtémánk. És ha a jövőről volt szó, szinte természetesen az óvilágra fordult a beszéd. A lány Irországra vágyott vissza. Voltak napjaim, amikor én is elvágytam Amerikából. Igen, de hová? Akárhova, csak el innen és ezzel a lánnyal együtt! Eleinte csak futó hangulat volt ez, de aztán befészkelte magát a szívembe a vágy, nem tudtam és — nem is akartam tőle szabadulni.

Most még nem voltam biztos benne, hogy a két érzés közül melyik az erősebb. Hogy Dollyval szeretnék-e kettesben, holdog, csendes, nyugalmas életet élni. — Vagy pedig innen: ezek közül akarok szabadulni, mert úgy érzem, hogy megfulladok.

Dolly szép, édes, drága..., de vajjon ő egymagában elég erős-e, hogy kirántson ebből a fertőből, amelybe már-már beleeragadtam?!

Később ráeszméltem, hogy ez a két érzés tulajdonképpen egy. Dolly jelent a szabadulást és a szabadulást jelent a boldogságot Dolly oldalán.

Istenem, mikor fog ez valóra válni?!

(Folyt. köv.)

Lohr Mária (Kronfusz) **Ugytisztító - kelmejestő**
Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

Horváth László levele

Erdekes és a női divat értékállandóságára igen jellemző ez a kis történet. Egy előkelő budapesti dáma bevásárló körútja során, egy tömegkalapüzlet kirakatában meglátott egy kalapot. Megtetszett a jóformájú kis jószág, bement és alkudozás nélkül megvette öt pengőért. Később a hölgy Párizsba utazott, férje társaságában. Mint minden elegáns asszony, ő is felhasználta az alkalmat és sorra látogatta a finom szalonokat. Elment az egyik legdrágább kalapszalomba is, ahol gyakran megfordult már és így személy szerint is jól ismerik. Maga a tulajdonosnő sietlett kedves pesti vendége kiszolgálására, aki azonban elpanaszolta, hogy a valutáris nehézségek miatt nemigen vásárolhat a 4—500 frankos kalapokból. A tulajdonosnő kapacitálta, hogy vegyen nyugodtan, majd megfizeti, amikor tudja. A hölgy boldogan válogatott és végül egy remek párizsi modellt a fején hagyott azzal, hogy majd másnap nyilatkozik, megártja-e. Őt pengős pesti kalapját egy félreeső állványra helyezve, a szalonban hagyta. Másnap visszatent, a megvásárolt kalap árát kifizette és kérte, hogy otthagytott régi kalapját csomagolják be. Az ötpengős remekmű nem volt sehol! De mit szaporítsam a szót? Még előző nap megvette 500 frankért egy elkényeztetett francia, vagy angol divathölgy. Hát ilyen a divat! Minden attól függ, hogy hol vásárolják?!...

Perczel Zita — mint több napilap közölte, — feleségül ment Párizsban az egyik legnagyobb színházi vállalkozóhoz. A fiatal pár jelenleg nászúton van Délamerikában, Buenos Ayresben. M. Carsenty a kellemes összekötője a hasznossal, egyúttal egy nagyobb szintársulatot is levitt Délamerikába vendégszerepelni. Felesége azonban nem jártszik az együttesben.

Behidj Erkin török követ, 11 esztendei budapesti tartózkodás után elhagyta a fővárost. A diplomaták kiszámíthatatlan végzete kitépte a mindenki által őszintén nagyrabecsült követet a kellemes környezetből és az eddiginél sokkal fontosabb posztra, a párizsi török nagykövetség élére rendelte. Legutóbb, vitéz József Ferenc királyi herceg öfensége teján, e sorok írójának alkalmá volt hosszasabban beszélgetni Behidj Erkin követtel. Nála megértőbb barátja nem lehet hazánknak. Reméljük, hogy érzései akkor sem változnak irányunkban, amikor a szép emlékek és a közvetlen benyomások kissé elhalványulnak.

Francia rendjelet aktív magyar politikusok régóta nem kaptak. A közelmúltban megtört azonban a jég és két előkelő közéleti szereplőnk is magas francia kitüntetésben részesült. Kállay Miklós ny. földművelésügyi miniszter és Guothfalvy Dorner Zoltán miniszteri tanácsos megkapták a francia Becsületrend nagykeresztjét, illetőleg nagy tisztii keresztjét. A magyar urak a kitüntetések Kunder Antal kereskedelmi miniszternek a Nemzetközi Mezőgazdasági Ipari Kongresszus külföldi vendégei tiszteletére odott estélyen viselték első ízben.

A nyaralás még mindig sokakat távoltart a fővárostól. Ime egy kis vegyes nyaralási izeltő: Csepregyh Jenő ny. huszárezredes Balatonkenesén, Erney Károly elnök-vezérigazgató Balatonföldváron, Polutnik amerikai konzul egy pesti barátja balatoni villájában, Wünschér Frigyes a Hangya vezére Svájcbán, dr. Mikecz Károly bankigazgató Olaszországban, Pálmay Ilka, Boznár Gyula képviselő Parádon, Hernádi Antal dr. Tabakovits Dusan a Tátában, Wirthl Hanne ismert úrlovasnő Karlsbadban nyaral.

Juhász Károly! Egyszerű, szép tiszta magyar név. Hallatára nem támadnak küiönös asszociációk. Viselője nem bírtokol bársonyszéket, a tözsdén sem köt milliós üzleteket, szerelmi botrányok csillagporos romantikáját sem engedhette meg magának. Az egyetlen luxus, dicsőség és siker, amelyben része volt, hogy hősi halált halt. Az amerikai lapok a fényképét és életrajzát közlik hős Juhász Károlynak, aki az elsüllyedt Squalus tengeralttíró ércokporsójában nyugszik. A szegény kis Magyarország — mint már annvizsor a világtörténelem folyamán — ismét egy hőssel ajándékozta meg a hatalmas USA-t. Milyen gazdagok vagyunk!

Sok szomorúságot okoz szüleinek egy neves budapesti építész-házaspárnak meg gondolatlan fia, aki hirtelen elhatározással elhagyta fészekpuhaságú otthonát, hogy helyette az idegenlégióban próbáljon új otthonat találni. Nem kellett hozzá nagy jóstehetség, hogy a kísérlet sikertelenségét előre megjövendölje. A fiú szeretne hazajönni, nem bírja a légió «szépségeit» és könyörög, hogy hozzzák hazá. Ez azonban nem olyan egyszerű, mert öt éves szerződést kellett aláírnia, amelyet nem lehet felbontani, mint egy rossz kukorica-üzletet.

A Bethlen-család ifjú férfitagjai Balatonföldváron időznek. Ifj. Bethlen István gróf, aki egy párizsi magyar vállalat igazgatója, hazajött nyaralni a Balaton mellé. Öccse: Bethlen Gábor gróf, aki a római magyar követség titkára, apósa Schmidt Richárd földvári villájában üdül. A legidősebb Bethlen-fiú: András pedig a weekendet tölti lent fivérei társaságában.

Anna királyi hercegnő rendszeresen foglalkozik az ország megismerésével. Minden szabadiidejét arra fordítja, hogy az országot beutazza. A napokban a gödöllői gyö-

nyörű kincstári erdőségeket járta be a felesége asszony, Lippóczy Béla miniszteri tanácsos, gödöllői erdőigazgató szakszerű útmutatása mellett.

Marenchich Ottó a magyar idegenforgalom egyik vezére, a Ritz és Hungária szállók vezérigazgatója, a napokban férjhez adta bájos leányát, Babyt. A fiatal vő Sarkózi Györgynek hívják, foglalkozása építészernök.

Jószivéről közismert egy nagyvállalkozó felesége. Van három koldusa például, kiknek minden elsején két-két pengőt ad. A koldusok úgy jönnek elsején, mint a fix járandóságukért. Legutóbb a ház úrnője nem volt otthon elsején. Másodikán is hiába jöttek a koldusok, a hölgy házon kívül volt. Erre a koldusok rangidős vezetője felháborodottan fordult a szóbalányhoz:

— Mondja meg a nagyságos asszonynak, hogy nincs időnk ennyiszter idejárnii. Ha elmegy itthonról, máskor hagyja itt a járandóságunkat!

Híres régi színészek

Egressy Gábor: „A tépelődő”

Egressy (Galambos) Gábor 1808 március 24-én született Lászlófalván, Borsod megyében. A miskolci református gimnáziumot végezte és 1826 júniusában már Rozsnyón látjuk Jánossy (Kakas) színtársulatánál. Első szerepe Galambosnak «Szent a törvény, szent az esküvés» című szomorújátékában Angelo szolga szerepe volt. Atyja, aki református lelkész volt, nem szívesen látta Gábor fiát a színészpályán. Fiát már kétszer sikerrel vitte haza a vándorszínész-társulatok körmeiből, de Gábor harmadszor is elsőközt hazulról és atyja többé nem tudott rátalálni. Amikor fia véglegesen nem adott életjelet magáról, az öreg lelkész melankólikus lett és nemskóra meg is halt. 1828-ban már Miskolcon szerepel Egressy az «Erdélyi Dalszínház» társulatánál. Miskolcra Kassára, onnan Kolozsvárra megy a társulat. 1826-tól 35-ig, tehát kilenc évben keresztül vándorszínész-truppoknál játszik. A legnagyobb nyomorban, nélkülözések között. Isteni csoda, hogy el nem züllött. A színészetnek minden fázisán keresztül megy. Volt színlaposító, sűgő, világosító, díszítő, festő, balett-táncos, kardalnok, magánénekes és színész. Kassán öt évig működik, bár Berzeviczy és gróf Csáky igazgatása alatt. 1835-ben Fáy András és Döbrentey Gábor Kolozsvárról meghívják Budára. 1837-ben, tavasz idején, Budáról gyalog Bécsbe vándorol. Hetekig járja az országot, amíg végre a császárvárosba érkezik. Bécsben három hónapon át majdnem minden nap ott van a Burgszínház karzatán. Tulajdonképpen most ismeri meg a magasabb színművészetet. A Burgszínház Schreivoegol igazgatása alatt európai nivón állott. Különösen két színész van hatással Egressyre és pedig: La Roche és a fiatal Wagner. A fiatal Egressy érezte magában, hogy ő még a kezdet kezdetén áll és ezért vette a vándorbotot kezébe és gyalogolt el Bécsbe. A Burgnak nagy művészei igen nagy hatással voltak fejlődésére. 1837 augusztus 27-én már a Nemzeti Színház tagja. Ott van ő is a nagy úttörők között; a megnyitó előadásán Vörösmarty «Árpád ébredése» című allegorikus színművében a költő szerepét deklamálja. De sok év kellett ahhoz és nagy gyakorlat, hogy a mi fiatal színészünk elérje a Parnassus tetejét. Fáradhatatlan vasakarata, szorgalma és törekvése még gyöngé orgánumát is feledteti. Ideális gondolkodásával és szerepeinek felépítésével összhangban tudja tartani a játszott jellemeket. Arnyoldalai is voltak, szeszélyes volt. Voltak napjai, amikor néha nem úgy játszott, ahogy kellett volna; alakítása ilyenkor felületes és erőltet. De a kritika nem kíméli őt, figyelmezteti hibáira. Ez egy kicsit elkeseríti a nagy színészt, de csak napokra, hogy ismét megrázza tehetségének orszánszörényét és még nagyobb, tökéletesebbet produkáljon. De tévedés azt hinni, hogy a nagy művész megállt és nem tud továbbfejlődni. Nagy szkepsze nem engedte ezt meg. 1843-ban ismét külföldi tanulmányúton találjuk. Majdnem másfél évig utazgat, meglátogatja München, Badent, Karlsruhe, Strassburgot és Párizst. Párizs és a francia művészet olyan nagy hatással van rá, hogy követője lesz a francia irodalomnak és színművészetnek. Párizsból hozatért, színészkolát nyit és nagy ambícióval nevei a jövő művészeit. 1848 azonban egy időre elűzi őt a Nemzeti Színház színpadáról. Miskolcon 500 főből álló szabadcsapatot toboroz és ennek vezére lesz. Ezzel a csapattal Kassa és Eperjes táján megütözik Schlick hadait. Meg is sebesült. A parancsnokságot átadja egy alantas tisztjének és Pestre megy, hogy kigyógyíttassa magát, de nem vária be egészségének javulását, mert már május végén ott küzd Budavár ostrománál. Budavár bevételé után ismét visszatér a színpadra a Nemzeti Színházba. Júniusban kétszer fel is lép; amikor az oroszok Pestre bevonulnak, Petőfivel Erdélybe megy Bem seregéhez.

az évben csak hat szerepet játszott, mert az év legtöbb napját vidéki vendégzeleplekkel tölti. A következő évszázadban, 1855-ben az új intendáns, Ráday gróf, aki nagyon a szívén viselte az ország első színpadának sorsát, ismét visszahozza a nagy művészt a Nemzeti Színházba. Most már itt játszik egészen haláláig. Legkiválóbb alakítása: Brankovits György, azután Bánk bán és a Shakespeare-hősök.

Egressy Gábor egyike azoknak a színészeknek, akik egyesíteni tudták az agy munkáját a szív munkájával. Talán az agy jobban uralkodott alakításán, mint az ösztönösség; ezért volt tépelődő és ezért nem volt megelégedve azzal, amit produkált. 1866 július 30-án Brankovits Györgyben, amely szerepben legnagyobb sikerét aratta, szélhűdés éri a nyílt színpadon és háromórai szenvedés után elköltözik a földi világból. Egressy Gábornak nagy művészete nagyban hozzájárult a Nemzeti Színháznak fejlődéséhez, amely az európai metropolisok elsőrendű színpadainak sorába emelte a magyar színházat.

ZENE

*Ó, muzsika, tisztító dallam-ár,
a szépek vágya, tiszta könny, derű
s szerelem.*

*Jényben égneek e lélekvirágok
ütemeden.*

*S a Bűn riadtan csapong,
mint kivet madár.*

*Miként győztes eszme viszed
a lelkeket,*

*(a zengő hangokba álmodott minden
szépet*

*érzékel s vágyódón követi a lélek),
hogyné győznél hát bizton a Gonosz
felett.*

*Hullámaidon néha, mint álm-hajó
ring a lélek, a szem büvöltlen messze
réved,
mintha látná a kifejezhetetlen Szépet,
melyre gyöngé a szín, a forma és
a szó.*

*Talán a lélek mély és titkos rejtekén
(tudatalat) rejtőznek e ködös szépségek?*

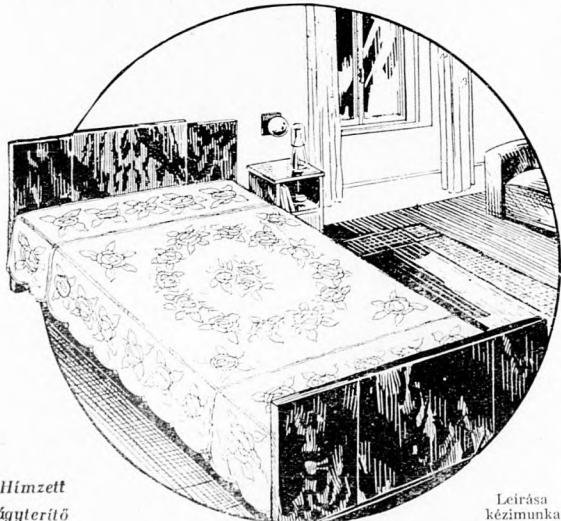
*S varázsdobra kigyúlnak és ragyogva
égnék,
akár a csillagok az éjszaka egén...*

*Zengj hát zene, minden szépet össze-
fűzve!*

*Néma csillagai közt az Úr is hallgatja
s kezét a zenélő Föld felett áldón*

*tartja,
tudván: a Gonoszt üzve, cseng-bong
az ürbe.*

Spáring Margit

Hímzett
ágyterítő

Leírása
kézimunka-
rovatunkban.

ÚRI TÁRSASÁG

A Kormányzó Úr

megengedte, hogy giczi, assakürthi és ablánczkürthi Ghyczy Jenő rendkív. követi és megh. miniszteri címmel felruházott I. oszt. követési tanácsos az olasz Koronarend tisztkeresztjét és a szuverén Málta Lovagrend magisztrális keresztjét elfogadja és viselje. — Kedves előfizetőink közül Garlathy Mária Üllőről, Némethy Nándor és neje Nagymarosról, dr. Csarmasz Ferencné Parád-fürdőből, Nagy Istvánné Balatonszemes-fürdőből, Veressné Főző Erzsébet Balatonkaptalan-fürdőből kerestt fel kedves soraival, amit hálásan köszönünk és szívből viszonzunk.

Himen-hírek

Makovinyi Andrásné hatvani kedves előfizetőnk leányát, Valériát eljegyezte Iváncs Kálmán, Rimaszombat. — Fazekas Marika szegedi kedves előfizetőnk és Varga Zoltán műszaki tisztviselő Budapest, örök hűséget esküdött. — Bogdány József és neje Rácz Anna kedves előfizetőnk leányát, Terézt eljegyezte Nádurovay István m. kir. honvédörrmester, Gyöngyös. — Winter Ica budapesti kedves előfizetőnk és Horváth Kálmán, a Magyar Nemzeti Bank főfelügyelője, házasságot kötött.

Angyalok érkezése

Mittermayer Odón és neje Ehrlich Jolán budakeszi kedves előfizetőink boldogan jelentik, hogy kislányuk született, aki a szent keresztiségben az Odón Ferenc nevet kapta. Keresztszülők: Szentgyörgyi Ferenc és neje Mittermayer Margit, Dunakeszi. — Horn László és neje Kókei Mária tabi kedves előfizetőnk örömmel közlik, hogy öt éves Marikájuk mellé a jó Isten kisleányt küldött, aki a szent keresztiségben az Éva Anna Gizella nevet kapta. Keresztszülők: Nagykékesy Árpád s.-jegyző és neje Kriszt Anna. — Huszár János főtisztviselő és neje Varga Anna kedves előfizetőink boldogan jelentik, hogy kislányuk született, aki a szent keresztiségben a Jánoska Géza nevet kapta. Keresztszülők: dr. Ebner-Rupp Géza pénzügyi titkár és neje.

Nyarlási hírek

Kedves előfizetőink közül vitéz Váry Béláné ezredes neje Balassagyarmaton, Rampay Ernőné ezredes neje Pécsent, Nagy Jánosné Külsőboczon, Nagy Károlyné Budakeszin, Nagy Lajosné főjegyző neje Balatonfenyvesen, Némethy Gabriella polg. isk. tanárnő Kétegyháza, Németh Béláné Balatonrendesen, Neszmélyi Jánosné Neszmélyen, Nikodémusz Jánosné ev. lelkes neje Sajóvároskon, Nováky Bertalané Szatymazon, Nyári Mihályné Hajdúszoboszlón, dr. Nyíry Lászlóné százados hadbíró neje Balatonfenyvesen, Oláh Gizella Sikfőkúton, Orbán Ernőné Honton, Óvári Antalné Debreczenben, Paál Ferencné tanár neje Ivánban, Panyi Mártonné tisztv. neje Edelenyben, Pártos Jenőné Rozsnyón, dr. Pattantyus A. Gézáné Abrahamhegyen, dr. Paulai Gusztávné Erdélyben, Pesch Gézáné Fonyód-Sándortelepén, Pleifert Boriska Erdelgeten, Poór Sándorné Rozsnyón, Pósa Jánosné Erdélyben, Probst Rezsőné tanító neje Pálmonostoron, Proizer Istvánné Csapokon, Pungor Aladárné tanítóne Balatonmáriafürdőn, Rácz Inci Szekszárdon, Reitzner

Ágostonné áll. tanítóne Budapesten, dr. Romák Béláné Balatonbogláron, Rónay Béláné Miskolcon, Rott Jánosné Tokajon, Rudnay Gyuláné Jászberényben, Rumpa Ferencné Alagon, Ruthner Gyuláné Jankovichtelepén, Sági Antalné Püspökellén, Szüll Istvánné Balatonmáriafürdőn, Sykó Dezsőné Agárdon, dr. Skoff Tiborné főorvos neje Szigetsépen, Steklovits Antalné Erdelgeten, Stolz Gyuláné Kisvelencén, Sümegi Ferencné Rozsnyón, Schmidt Józsefné Alsóörsön, Schöber Istvánné szfv. főtiszt neje Balatonzámárdifelsőn, Schultz Lilly áll. tanítóne Nyiregyháza, Szabó Jánosné Svájcban, Szabó Jenőné Balatonlellén, Szabó Jenőné Dabon, Szabó Kálmánné Balatonlellén, Szabó Lajosné Nyiregyháza, Szabó Mária tanítóne Bányán, Szabó Sándorné Balatonalmádiban, Szabó Tivadorné Nyírátóron, dr. Szabó Zoltánné ib. elnök neje Németsországon, Szakáll Jánosné áll. tanító neje Homokon, Szánthó Ferencné Balatonszemesen, özv. Szánthó Péterné Bolhón, özv. Székely Károlyné Budapesten, özv. Székely Miklósné Encsen, vitéz Székely Pálné Fonyód-Bélatelepen, dr. Szél Ferencné Balatonszárszón, Szellő Istvánné Szőlőgyörökön, Szép Mária Balatonkenesén, Szép Antalné Balatonakarattyan, Szilágyi Arturné Balatonújhelyen, Sziráky Károlyné Jászládányban, Szivós Emilia Kar-

Verbőczy Albinné budapesti kir. ítélő táblabíró neje Nyitraanyagkéren, lovag Vidoni Jánosné Olaszországban, Vitályi Lászlóné Nyergesújfalu, Weinber Jánosné Budapesten, Winkelbauer Károlyné Budapesten, Winter Imréné Faiszon, Záboly Gusztávné ny. f. tan. Kiskőrösön, Zakar Ferencné Németsországon, nemzeti vitéz Zalántay Vilmosné Sopronban, Zelig Zsigmondné Gárdonyfűreden, özv. Zöld Jánosné Rozsnyón, ifi. Zsoldos Benőné Alsóörsön, Xantus Margit Nézsan, Bárfai Mária Balatonzártszón, Farkas Livia Harkányfűrdőn és Siklóson, dr. Aczél Ernőné Sopronban, dr. Asztalos Jenőné Balatonalmádi-fürdőn, dr. Baján Sándorné Balatonlellén, dr. Berencz Aladárné Balatonakarattyan, Bogdán Kató Budapesten, dr. Bojtha Lajosné Maglódon, dr. Bock Pálné Somlóhegyen, Bracskó Antalné ezredes neje Hajdúszoboszlón, Breuer Lázárné Uraiújfalu, dr. Csintalan Béláné Alagon, Csollán Antalné Diósjenőn, Dienes Magda Kőlcshén, Dodek Gyuláné Balatonakarattyan, vitéz Faragó Lászlóné Rákoshégyen, dr. Farkas Sándorné Balatonzámárdiban, dr. Fejér Jánosné tb. főszolgabíró neje Faddon, Fekete Istvánné Kecskeméten, Ferenczy Magda Balatonújhelyen, Ferenczy Pálné Rahón, Fogarasy Lajosné Révfülöpon, Gyimesy Károlyné pedig Budapesten nyaral.

Dr. NAGY DEZSŐ orvos és felesége Dr. FORGÁCH ILONA orvos Budapest

KertKultura

IRJA:

SZILÁGYI JÓZSEF BUDAPEST · SZÉKESFŐVÁROS
KERTÉSZETI · ALIGAZGATÓJA

A MAGYAR NŐK LAPJA
ÁLLANDÓ KERTÉSZETI
ROVATA

Egy indiai virágról

Sansevieria. Legjobban elterjedt a S. zeylanica, hazája India. Nevét Sansevierio nápolyi herceg után (1710—1771) Raymond v. Sangrótól kapta. Egy többől 3—15 drb, 30—90 cm hosszú, kardalakú levelei fejlődnek, feltűnő világos szürke harántcsíkokkal. Nagyon edzett növény, a szoba-nevelést igen jól tűri. Nem szereti a hideg helyet és a sok vizet. Meleg, világos helyen tartva és mérsékelt öntözve gyönyörű szobanövény.

Szaporítása legegyszerűbben tösztsítés útján történik, kertészetekben azonban, ahol nagy mennyiségben kell előállítani, a levelek feldarabolásával szaporítják, 24—30 °C meleg növényházi szaporítószekrényben. Virágzata a levelek fölé nyúlik, a virágok zöldestehér színűek és alakjuknál fogva a lilom-félék nemzetségebe tartozik. A Sansevieria levelei erősen rostosak s azért a kenderit különféle cikkek szövésére alkalmazzák.

Egy további alakja a S. cylindrica, hazája Afrika. Levelei hengeralakúak, 8—10 drb egy hajtásban, színe egyezik az előbb leírt fajtával. Virágai a leveleknel alacsonyabbak, néha rózsaszínűek. Kezelése és szaporítása ugyanúgy történik, mint a S. zeylanicaé.

Nagyon kedvelt, de kevésbé elterjedt változat a S. Laurenti, hazája Afrika. Levelei élénk sárgával szegélyezettek. Kezelése megegyezik az előbbiekével, a szaporításnál azonban csakis a tösztszítés szabad alkalmazni, mert levelelfeldarabolással az ivadóék levelei nem hoznak már sörge szegélyt, hanem viszszaválnak eredeti őskére.

A Sansevieria földjét az alábbiak szerinti keverékből állítsuk össze:

- 1 rész színagyag vagy gypsizált föld,
- 2 rész lombföld,
- 1 rész teljesen érett marhatrágya (már földdévá válva)

1 rész folyami homok.

A S. Laurantinél kis gipszet, vagy meszes faltörmelékkel tegyük hozzá, hogy a színzöldési készséget fokozzuk.

Komposzt (zagyva) föld készítése: A kertben összegyűjtött sörpédéket, szemetet, gyomlálás alkalmával kikerülő gazokat és minden növényhulladékot (kivéve olyanokat, melyek valamely betegségétől fertőzőttek) összegyűjtjük, 60—80 cm magas és szélesség szerinti széles lapostetejű idomba (halomba) rakjuk. Ide hordhatjuk a háznál esetleg lévő galamb-, baromfi-, nyúl-, sertés- stb. trágyát is. Az így összegyűjtött anyagot, ha mód van rá, gyakran öntözzük és forgatjuk, azonban évenként legalább kétszer meg kell forgatni, oly módon, hogy a belső rész ki, a külső rész pedig belülré kerüljön. Ha az anyag mérsékelt szegény, forgatás alkalmával

adhatunk hozzá gipszet vagy oltatlan meszet. Az így termelt zagyvaföldet legjobb növényeinkhez is alkalmazhatjuk, kivéve a méz iránt érzékeny Azalea, Erica, Calceolaria, Gloxinia, stb. A már beérett zagyvaföld időnként forgatva és öntözve évekig eltartható. A teljesen kiszáradt föld önmagát emésztí fel, azért szükséges a forgatás és öntözés. Ugyanilyen módon készíthetünk lomb-, galy-, ló-, marha-, baromfi-, sertétrágya és más földeket is.

KERTÉSZETI TANÁCSOK

Állandó virágzás. Évelő növényekkel magában nem lehet megfelelő hatást elérni, mert azok ritka kivétellel, csak egyszer és igen rövid ideig virágoznak. Hatásos virágagyat évelőkből csak akkor kapunk, ha azok közé egyvári virágokat is ültetünk. Levelebből azt látom, hogy igen nagy terület a virágos kert, pázsit nincsen említve, pedig ez az, ami a virágágyaknak megfelelő keretet ad. Pázsit nélkül szép kert el sem képzelhető. A ház előtti virágos kertet ajánlom megfelelően kiképezni, pázsitterülettel és ebben célszerűen és izlésesen elhelyezett virággyalakkal. A virággyalok, ha különféle nagyságban a pázsitban rajszzerűen vannak elhelyezve, úgy külön színekben is ültethetjük a növényeket, vagy ha nagyobb virággyalokról van szó, akkor az úgynevezett «Millefleur» ültetéssel is igen hatásos vegyes színű virágokat alkalmazhatunk. Ennél a módnál fontos, hogy az egyes virágfajtákat ritmikusan osszuk be, hogy egy-egy fajtának a virágzása mindig összehatást keltsen. Ez vonatkozik úgy az évelő, mint az egyvári virágokra. Az elvirágozott részek mindig eltávolítandók, mert az otthagytott elvirágozott részek nagyon rontják a hatást.

Tearózsza. A rózsát különféle időben és különféle módon szokás nemesíteni. 1. Június hó folyamán, amikor a rózsák már elnyitak és a levelek hónaljában a szemek szemzésre beértek, közönséges szemzés útján, úgynevezett hajtó szemzéssel nemesíthetünk. Ebben az esetben az ideai hajtásba berakott és raffiával jól lekött szemes szem fölött 2—3 levelet szívószervnek meghagyva, a hajtást visszavágjuk. Néhány nap múlva, ha a művellet jól sikerült, a szem kihajt és néhány hét múlva még virágot is hoz. Később hajtóra szemezni nem tanácsos, mert a hajtás nem érik be és télen elfagy. 2. Alvó szemzést augusztus-szeptember hónapban kell végezni, inkább hamarabb, mint később. Ezt a műveletet rendszerint a gyökérnyakba szokták végezni. A vad alanyt nem szabad

visszavágni, mert különben a nemes rész kihajtana. Szemzés után néhány nappal átviszsgáljuk a szemeket és ha valamelyik nem eredt volna meg, pótoljuk. A vad alanyt a megeredt rügy felett a következő tavaszon vágjuk le. Úgyelni kell, hogy a vad alanyból előtörő vad hajtások el ne hatalmasodjanak, mert ez a nemes részt nagy mértékben gyengíti. 3. A legkörülményesebb a téli nemesítés. Ősszel az erdőben szedett vagy előnevelt vadrózsatöveket becsereszézzük és sűrűn egymás mellé állítva, a cserepeket lombbal betakarjuk, úgyhogy az még az ősz folyamán a lombtakaró alatt fejlődő enyhélegben be is gyökeresedjen. Az így előkészített alanyokat januártól kezdve langyos növényházba helyezzük, ahol a hőmérsékletet hetenként 4—6 fokkal emeljük 20—24 fokra. Amikor az alanyok kihajtottak és a gyökérképzés is megtörtént, megkezdhetjük a nemesítést. A legelterjedtebb mód a szemlapozás, a kecskelés, héjalóoltás és a párosítás. Ezt a műveletet azonban jól tesszük, ha szakemberre bízunk. Az oltsóknaletkezett érintési helyek széleit és a végeket oltóviaszal bekenjük. Az oltsókat időnként átviszsgáljuk és az elmaradtakat pótoljuk. Az átviszogatás alatt értem a vadhajtások eltávolítását, a nemes hajtások kiözoését. Amint a hajtások megerősödnek, fokozatosan mind több levegőhöz szoktatjuk és áprilisban, ha már erősebb hidegtől nem kell tartani, a szabadba rakhatjuk. Ez a kirakás azonban néha elhúzódik május közepéig. A tavaszi késői fagyok ellen védeni kell.

R. A., Ipolyság. A málnát ősszel vagy tavasszal lehet telepíteni, 1 m tö- és 1 m sortávolsággal. A talajt jól megrágyazzuk istállótrágyával, de az ne legyen egészen száraz, hanem minél korhadtabb. Ültetésekor a málna vesszőit a föld fölött levágjuk. Termést csak a második évben hoz.

Szamócat augusztustól kezdve egész a fagyok beálltáig lehet ültetni. Korábban ültette már az első évben szebb termést hoz. Meddő növényekről ne szaporítsunk, mert ezt a rossz tulajdonságot átviszük az utódokra is. Vannak egyszerű termő és többször, illetve folyton termő fajták. A közismert nagyvölcsümlőcsü fajták csak egyszer teremnek, van egyévnéprű aprószemű fajta, ezek egész nyáron át ontják termésüket. Az indonéki folytontermő fajták között legjobban bevált Br. Solemacher és a Rügen, mindkét fajta piros termésű, előbbi valamivel nagyobb az utóbbinál. Vannak fehértermésű fajták is. Ezek azonban kevésbé tetszetősek, bár az ízük kifogástalan. Szaporításuk magról történik.

Háztartás

Rovatvezető: Ifj. székasi Sacelláry Györgyné

Halikraleves. Az ikrát tiszta vízben megmossuk, megsóva feltesszük egy megfelelő edénybe. Annyi vizet öntünk rá, amennyi levesre szükségünk van. A hal fejét is hozzátehetjük. Egy sárgarépa- és egy petrezselyemgyökeret hosszúra megvága beleadunk s egy óráig főzzük. Egy evőkanál zsírból, lisztből, kevés reszelt vörshagymából piros rántást készítünk, feleresztjük vele a levest, izlésszerinti ecetet és 4 evőkanál tejszínt adunk bele, felforraljuk és tálaljuk.

Töltött gomba. A megmosott gombát kevés vízben megfőzzük. Szitára téve lecsgatjuk a vizet róla. Szárait levagdossuk, apróra vágjuk, összekeverjük megfelelő mennyiségű sült, darált sertéshússal, 1-2 tojás sárgájával, sóval, petrezselyemzöldjével és a gombafejeket megtöltjük vele. A töltött gombákat kikent, tűzálló edénybe rakjuk, tejjel leöntjük, reszelt sajttal és apró darab vajjal és az esetleg megmaradt löttekkel meghintjük. A sütőben 10-12 perc alatt megsül.

Paradicsommártós csirke. A csirkét feldaraboljuk, zsíron megpároljuk (kis vízrel, míg megpuhul), kevés lisztet hintünk alá, azután áttört paradicsommal feleresztjük, kis cukrot téve bele, még kevés ideig a csirkével együtt főzzük.

Hölgyeim! Le a kötötűvel!

Itt a XX-ik század szenzációja, a szab. „Rapid” kézi kötökészülék. Munkája kézimunka. Minden kötési minta köthető. Néhány óra alatt köthet magának pullovert, blúz, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára P. 35.— Kérje 13. ismertetőt. Áruforgalmi Kft., IV., Sütő-utca 2. félemelet 3.

Zöldborsós borjúhús. 75 dkg borjúlábszár darabokra felvágunk, zsírral, kevés reszelt hagymával feltesszük párolni. Ha a hús már puhálni kezd, megsózzuk és 1-2 kg zöldborsót és finomra vágott petrezselyemzöldjét teszünk rá és így pároljuk egy ideig. Azután megszózzuk liszttel és feleresztjük ízlés szerint, ki-ki milyen sűrűre szereti. Nagyon gazdaságos, mert így a főzelék és hús együtt van és nagyon jóízű.

Diétás zöldség-krokettek. Különböző zöldségeket apró darabokra vágva vajban puhára párolunk. A tűzről levéve jól elkeverjük, hogy teljesen pépes legyen. Tetszés szerint sóval, borssal ízesítjük és két tojás sárgájával jól összekeverjük. A tojás fehérjét felverjük habnak és a zöldséges péphez keverjük egy kávéskanál szitált morzsával együtt. Serpenyőben felolvasztunk bőven vajat és evőkanál segítségével a zöldségkeverékből apró krocketeket szaggatunk bele, melyeket szép pirosra kisütünk.

DR. FOLDESNE „JUNO” KOZMETIKAI LABORÁTORIUMÁNAK KÉSZÍTMÉNYEI VEZETNEK! „JUNO” kozmetikai infézet, Budapest, IV., Károly király-út 24. szám. Telefon: 389-159. Szépségápolás. Végreleges szörtelenítés és szemölcsirtás feleslegessé. Tanítványok kiképzése. Díjtalan tanácsadás levél útján is.

Makarónis olesó étel. A makarónit leforrázzuk, azután 8-10 centi hosszúságúra vágjuk és puhára főzzük. Összevegyítünk finomra vágott sonkát, tejfelt, 2 tojás sárgáját és az egészet összekeverjük a makarónival. A tejet meghintjük reszelt sajttal és a sütőben szép pirosra megsütjük.

Rakott hús. Sertéscombból vastag szeleteket vágunk, jól kiverjük és megsózzuk. Tűzálló tálat jól kiszírozunk és ebbe helyezük a sertéscomb-szeleteket. Erre karikára vágott hagymát teszünk, megszózzuk pirospaprikával, majd rizst, szeletekre vágott paradicsomot, zöldséppaprikát, sőt ráunk rá és leöntjük 2-3 deci tejjel. Olvasztott zsírral kissé megöntözzük s a sütőben körülbelül másfél óráig pároljuk és sütjük, míg egészen zsírjára sül és szép színt kap.

Csirke gombával töltve. Félmarék gombát puhára párolunk. Ha a gomba megfőtt, összevagdalkuk, hozzáadunk kevés sőt, borst, zöldsépetrezselymet, 2 apróra vágott keménytojást, a csirke megfőtt, apróra vágott zuzáját és 1 vízben áztatott, kiesavart zsemlyét. Végül beletesszük a felvagdalt nyers csirkemáját, 1 nyers tojást, az egészet jól összekeverjük és megtöltjük az előzőleg beszózott csirkét Szép rózsaszínűre sütjük.

Sonkás felfújt. Négy tojás sárgáját jól elkeverünk félliter tejjel, 4 evőkanál liszttel és 4 tojás keményre vert habjával, hozzáadunk kevés sőt, 10 deka darált sonkát, az egészet összekeverjük, egy kient és liszttel kihintett formában 1 óráig gőzben főzzük. Ha kivesszük a formából, forró vajjal meglocsoljuk és reszelt sajttal meghintve tálaljuk.

Tésztareceptek

Fehér-fekete torta. Piskótátészta készítenek 6 tojás sárgájából, 6 evőkanál cukorból, amit előbb nagyon habosra keverünk. Hozzáadunk 5 evőkanál lisztet, kevés vaniliát és a 6 tojás habját. A tészta kiadósabb, ha hosszúkás tepsiben sütjük. Ha a fehér tészta megsült, a fekete tésztát sütjük a következőképpen: 3 tojás sárgáját 3 evőkanál cukorral jól kikeverjük. Hozzáadunk 2 szelet reszelt csokoládét, 2 evőkanál lisztet és a 3 tojás habját. Kikent tepsiben sütjük. Ha ez a tészta is megsült, mindegyiket hosszában kettévágjuk, jó cukros tejszínhabbal úgy állítjuk össze, hogy egy fehér — egy fekete tészta legyen és végül az egész tésztát bevonjuk. De készíthetünk hozzá krémet a következőképpen: 2 deci tejszínt, 2 tojás sárgáját, 2 evőkanál lisztet, 3 evőkanál erős feketekávé jó sűrűre főzünk. Levéve a tűzről keverjük, míg kihűl. 20 dkg vajat habosra keverünk 20 dkg cukorral, ezt hozzá keverjük a krémhez és megtöltjük, bevonjuk vele a tortát.

Meggytorta. 10 dkg vajat, 10 dkg csokoládét, 3 tojás sárgáját és 1 egész tojást jól kikeverünk. Hozzáadunk fél citrom levét és kevés reszelt héját. 2 dkg szitált morzsát, 1 szelet reszelt csokoládét, 3 dkg lisztet, 4 dkg hámozott, darált mandulát és 3 tojás keményre vert habját. Kikent, liszttel meghintett formában félig sütjük, azután kimagozott meggyet vagy cseresznyét szórunk rá és egészen megsütjük. Ha megsült, még melegen bőven meghintjük vaniliás cukorral.

Különböző tésztagolyók. Ha tojás sárgáját, 6 evőkanál cukrot nagyon habosra kikeverünk. Ha evőkanál lisztet, 6 tojás habját adjuk hozzá és tepsiben vékonyan belekenve megsütjük. (A tepsit vajazni és

Pörsenés, bőratka eltűnik!

Pörsenés és bőratka csúfit és öregít. Ez ellen egyszerű, hatásos szer a fehér, kellemes illatú Thiosept szappan. Az összes bőrtisztálanságokat eltávolítja. Thiosept szappant az orvosok ajánlják. Meg fog lepődni, hogy bőre milyen gyorsan lesz ismét szép

Thiosept csodás hatású!

liszteni kell.) Ha a tészta megsült, apró kockákra felvágjuk. Negyed kiló cukrot 1 pohár vizel vékony sziruppá főzünk. 12½ dkg őrölt diót vagy mandulát, 12½ dkg mazsolát, 1 narancs reszelt héját, 3 evőkanál rumot jól elkeverünk a tészta-kockákkal, leöntjük a sziruppal és kezünkkel golyókat formálunk belőle. A golyókat bevonhatjuk csokoládémázzal.

Különleges tepertőspogácsa. 42 dkg tepertőt kétszer átdaralunk. Hozzáadunk 12 dkg vajat, 82 dkg lisztet, 3 dkg kevés cu-

Csak szeretetteljes ápolás mellett fejlődik a haj!

Ugy mint a virágnak, az Ön hajának is szorgos ápolásra van szüksége — ettől van mesés fénye és hullámainak hajlékonysága. Használja az erre legalkalmasabb szert: a szappan és lugmentes "Neo-Shampooon"-t.

"Feketefej védjeggyé"

NEO-SHAMPOON

Csomag 38 f. * Folyékony 90 f.-től Mindenütt kapható!

ÉTREND

1939 augusztus 11-től 1939 augusztus 20-ig

PÉNTEK	
11	EBÉD: bablevés csipetkével, rácponty, főtt kukorica, linszerszel. VACSORA: sajtos esőfésza, saláta, gyümölcs.
SZOMBAT	
12	EBÉD: tejeles gombaleves, rántott borjúborda, káposzta, lüközlel, kovásos uborka, mogorós kiliük. VACSORA: kolbászos rántotta, uborkasaláta, sajt, ribizli.
VASÁRNAP	
13	EBÉD: hideg gyümölcsleves, libasült, burgonya, paradicsomsaláta, tök spárga módra, vanília-fagylalt, piskótalépeny. VACSORA: libapróék rizszel és sült májjal díszítve, kovásos uborka, hideg rizs tejszínnel és mánafevel leöntve.
HÉTFŐ	
14	EBÉD: burgonyaleves, töltött paprika, darázsmelet, VACSORA: szalaládé sültve, uborkasaláta, sajt, gyümölcs.
KEDD	
15	EBÉD: zöldborsós borjúragu, túzdeit vesepecsenye gombás rizzel, burgonya, paradicsomsaláta, krémes lepény. VACSORA: hideg töltött tojás, tartármártás, sajt, gyümölcs.
SZERDA	
16	EBÉD: húseves, főtt marhahús, kapormártás, burgonya, sárgabarack-gombóc. VACSORA: tök spárga módra, saláta, sajt, retek, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK	
17	EBÉD: paradicsomleves, darált hús egybesütve, káposztafőzelék, főtt kukorica. VACSORA: lecsó tojással, sajt, gyümölcs.
PÉNTEK	
18	EBÉD: szegedi halászlé, túrós csusza, főtt kukorica. VACSORA: joghurt vagy aludt tej, kevert tőr, retek, keménytojás, gyümölcs.
SZOMBAT	
19	EBÉD: zöldborsólevés, vagdalt libamell, kalarábfőzelék, túrós gombóc. VACSORA: zöldpaprika töltve kevert tőrval, hideg kávé, vajaskenyér, gyümölcs.
VASÁRNAP	
20	EBÉD: tejeles csiperkegombaleves, rántott csirke, káposztafőzelék, sültburgonya, uborka, krémes lepény, tejszínes gyümölcs lágyszava pohárban. VACSORA: dérlől hideg csirke, szalámi, vaj, fagylalt osztályval.

korral készített, 4 tojás sárgáját, 4 evőkanál fehér bort, sőt és annyi édes tejfellel, hogy a szokott keménységű tésztát kapjuk belőle. Nagyon jó, ha egy éjjel át pihentetjük a tésztát (nem kell félni, a tészta így nyersen is eláll). Másnap kinyújtjuk és tetszészerinti nagyságúra szaggatjuk, tojással megkenjük és jó meleg sütőben sütjük.

Köményes kocka. 12 dkg vaját 2 tojás sárgájával, 4 kanál tejfellel, sóval, borsal és liszttel gyöngye tésztának gyúrunk. Kinyújtjuk fél kisujjnyi vastagságra, te-

jét darabos sóval és köménymaggal meghintjük, derelyemetszővel egyenletes kockákra felvágjuk és gyorsan megsütjük.

Keksz-szelet. 60 darab négyzögletű kekszest veszünk, megmártjuk hideg feketekávéban, vigyázva, hogy ne nagyon ázzék át. 20 dkg vaját, 15 dkg cukrot, 1 tábla reszelt csokoládét nagyon habosra keverünk, 1 líkőrőspehár rumot töltünk hozzá. Az áztatott keksz egyharmadát hosszukás látra kettésével egymás mellé rakjuk és a krémmel jól megkenjük. Ezt még kétszer megismételjük és a végén az egészet bevonjuk krémmel és pirított mandulával beszóruk.

Jégkrém. 4 tojás sárgájából, 2 deci cukros tejből és 2 kanál cseszernyelikőrből tűzőn-vízen sűrű krémet főzünk. Utána hideg helyen hűlni hagyjuk. Félliter tejszínből habot verünk, azután belekeverjük a 4 tojás szintén keményre vert habját, 5 kanál porcukrot és kis vaniliát. Összekeverjük a kihűlt krémmel és látra téve, tetszés szerint gyümölcsevel vagy tejszínnel díszítjük.

Tejszínes csokoládés tészta. Négy tojás sárgáját 25 dkg cukorral, 1 evőkanál vaniliás cukorral nagyon habosra kikeverünk. 12 dkg olvasztott csokoládét és a 4 tojás kemény habját adjuk hozzá. Papírral bélelt, vajjal megkent tepsihen sütjük. Ha kihűlt, hosszú, keskeny szeletekre vágjuk és egy üvegtálon koszorúalakra rakjuk. A koszorú közepére nagyon vaniliás cukros tejszínhabot teszünk és úgy adjuk fel.

Tojáslikőr. Egy kg porcukrot és 3 rúd vaniliát 1 liter tejben felforraltunk, utána hideg helyre állítjuk. 8 tojás sárgáját jó habosra keverünk, lassan hozzöntjük a hideg, cukros, vaniliás tejet és félliter tiszta, 96%-os alkoholt. Természetesen jó messzi legyünk a tűzhelytől. Vékony ruhán vagy tüllön üvegebe szűrjük, hideg helyre állítjuk. 2—3 óra után már fogyaszthatjuk.

Kávéflipp. Három tojás sárgáját 3 deci kávélikőrral, 3 deka porcukorral, 2 kávékanál finomra darált kávéval „chaker”-ben jól habosra rázunk és kevés jégre téve, poharakban adjuk fel.

Befőzés

Hogyan gőzöljük a befőtteket.

A kigőzöltés úgy történik, hogy egy nagyobb fazék vagy lábos aljára tegyünk egy-két jól megnedvesített ruhát, öntsünk rá kevés vizet, hogy a ruha jól átázzék, mert előfordulhat, hogy a ruha vékonyabb edényben megég, ha nem vagyunk elég óvatosak. Minden légmentesen, jól lekötött befőttesüveget csomagoljunk be dupla újságpapírra és úgy állítsuk egymás mellé a fazékba. Az újságpapírt erre a célra jobbnak tartom, mint a ruhát vagy bármi mást. Fontos, hogy az üvegek tetejét is csavarjuk be papírral és az üvegek közé is dugdossunk papírdarabokat, hogy az üvegek jó szorosan álljanak egymás mellett. Ezután töltünk a fazékba annyi hideg vizet, hogy az üvegek háromnegyed része vízben legyenek és borítsuk be az üvegeket is vizes ruhával, végül pedig egy nagy fedőt, vagy egy nagyobb lábos tegyünk rá a fazékra, hogy jól be legyenek fedve és így a gőz alaposan átjárja az üvegeket. A forrástól számítva a gőz-

lés idejét. Ha levettük a fazekat a tűzhelyről, soha ne bolygassuk meg kíváncsiságból, hanem hagyjuk úgy, míg a víz teljesen ki nem hűlt. Legjobb másnap kibontani az üvegeket és mingyárt a kamrában a helyükre rakni. A kamrában lehetőleg mindig ilyenkor csináljunk nyaktakarítást, így a szép tiszta éléskamrában mingyárt a helyére kerül a félre eltett holmi és nem kell később, összelet ide meg oda rakogatni, esetleg meleg szobából a hideg kamrába, vagy megfordítva, ami semmiesetre sem tesz jól a befőtteknek. Nem mondom, hogy a gumiszigetelésű, modern, légmentesen zárható üvegeknek nagyon ártana ez a rakogatás, de sok régi háziasszonynak költséges, vagyis felesleges kiadás volna a sok régi, nem légmentesen zárható üvegeket kidobni. És így sokan papírral vagy celofánnal kötözzük le, s előfordulhat, hogy a papír megsérül rakogatás közben és levegő kerül az üvegebe, amitől aztán megromlik a tartalma. Ez mind csak feltevés, de egy régi közmondás azt tartja: „Jobb félni, mint megijedni”.

Őszibarack-befőtt. A félig érett, kemény barackot meghámozzuk, óvatosan kiszedjük a magját, azután tetszés szerint vagy felbe, vagy apróbb darabokra vágjuk. Bő, citromos hideg vízbe dobjuk, míg a szirup elkészül, benne hagyjuk. Egy kg gyümölcshöz 40 dkg cukrot, 4 deci vizet és 1 gr szalicilt használunk. Mikor a szirup már nagyon cseppekben válik le a főzőkanálról, akkor az üvegeket megtöltjük a már előre szitán leszárított barackkal és forrón ráöntjük a szirupot. Ha ez megvan, lekötözzük és 15—20 percig gőzöljük.

Gyümölcs- és jam-eltevésnél nélkülözhetetlen a kítűnően bevált

„Chinoin-szalicil”

mely a befőtteket és jameket a megromlástól megóvja. Nagyon gazdaságos az 5 és 10 grammos publikumcsoomagolású Chinoin-szalicil. — Mindenütt kapható.

Paradicsombefőzés. A teljesen érett, ép paradicsomot szarától megisztítjuk, megmossuk, darabokra felvágjuk és ép zománé lábosban addig főzzük, míg a héja összezsugorodik. Azután szőrszítán vagy gépen átnyomjuk és az áttört levet újra fellesszük főni s amikor jól sűrűre előfőttük, üvegebe töltjük, jól lekötjük vagy bedugaszoljuk és kosárba, párna közé rakva, jól letakarva így hagyjuk 24 óráig.
Lecsó eltevése télire. Ót kg megmosott és csak a csomájától megtisztított, szép zöldpaprikát karikára vagy metéltre felvágjuk úgy, hogy a magja és az erei is benne maradjanak. Ép zománé lábosba vagy cseréplábosba tegyük fel a tűz helyre és főzzük, míg a paprika jól összeesett, akkor 3 kg megmosott és feldarabolt paradicsomot tegyünk bele és addig főzzük, míg sűrű, lekvárszerű lesz. Kis üvegekbe töltjük (nagyon megfelelő a kis mustárosüveg erre a célra). Kös-sük jól le és gőzöljük ki. Telen szinte nélkülözhetetlen, mert levesek, főzelékek és húsok ízesítésére jó.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

SZÉPÉNESEK TŐL

Szomorú asszony. Hogyan tudnám le-
róni halánát azért az őszinte, érdeknél-
küli szeretetért, amivel, mint lapom elő-
fizetője, megajándékozott? Talán azzal,
hogy a szenvedés láthatatlan sebével bor-
ított szívét szeretném a két kezembe
fogni, megstimogálni, meggyógyítani. Elfe-
lejteni szomorúságát, ami tizenhat év
alatt, mióta asszony, az asszonyok örö-
me, boldogsága nélkül, mint bánat-salak
elborított, odatapadt a szívéhez. Nem hi-
szí, hogy megvigasztalhatom, — írja —
de jól esett elsríni a könnyeit, mert tudja
hogy nem érzéketlen lélekre hullanak.
Mintha megkönnyebbülne, mintha veszi-
tene súlyából a szomorúsága, hogy el-
mondhatta. Csordultig van szíve a bánat
könyveivel s az a néhány csepp, ami ki-
buggyant belőle és behullott egy másik
szívbe, talán meggyógyíthatja és a maga
szívéből, amely ismeri a szenvedést, ad-
hat erőt, reményt és hitet, hogy megta-
lálja önmagát, megtalálja helyét és célját
az életben. Fenséges a fájdalom, amely
titkolja könnyeit s emberfeletti erővel
egyensúlyban tartja magát, hogy ki ne
dőljön az élok sorából. Mint erőtarlaték
állott mellette gyermeke, de most ő is
elkagyat az otthont. Szörnyen kél s új
fészket rak, új kis család szánára. Az
ura gomba, kegyetlen s vele szemben
egyedül érzése a menekülő félelem. A
rab nem fél jobban az órétől, mint Ön
fél tőle. Szeretnék egészen közel hajolni
a szívével szenvedése mellé és elmon-
dani néhány megnyugtató, vigasztaló
szót, ami felrisszite, megszokszorozza el-
ernyedt életerejét. Milyen félelem, hogy
a válságos órákban a jó szót, szeretetet,
megértést szomjazó, szenvedő lelke ki-
buggyanó panaszával hozzám jött. És én
szeretném ezt a panaszt fájó örömmé
szelíteni. Megszabadítani az életre ne-
hezű bánat bilincseitől, amelyek foj-
togatják. Az olyan szív, mint az Öné,
évekig szóltalanul tűr s egyetlen jajszó sem
hagyja el az ajkát. De ez nem jelenti,
hogy a bánat szétoszlaná. A panasz gyűl,
a szomorúság sötét fellegei tornyosulnak
és elsötétítik az életét. És a férj mindent
nem látja, nem érzi, hogy felesége lelke
néma tragédia színhegye és ő a főszereplő
is. Nem látja, hogy összeomlóban van a
tizenhat év előtt épített családi fészek,
melyet ketten építettek és a szívük volt
a fundamentum. Puha fészkeknek terve-
ztek, amelyben megpihennek, ha öregek
lesznek és elfáradtak. Tizenhat év csak
közlebb vitte ehhez a gondolathoz, de
még nem érkeztek el a pihenető állomá-
sához. Az épület, amit építettek, nem a bol-
dagság hajléka. Könnytenger mossa fa-
lát kívül és bent. És mikor az ember
már lemondott mindenről és nem hisz a
menekülés csodájában sem, az Eg csilla-
gaira téved szemünk: a végtelen nyuga-
lom karjába ötel és a boldog enyhülés el-
ringat. Ha sem a jó, sem a szép szóval
nem tudunk hatni, ott a szív nagymeste-
réhez méltóan: szeliden és zokszó nélkül
jállatjuk a keresztet a szenvedők glóriá-
jával. És a félelem elműlik, mert a jók
az erősek.

Pyramidon

fájdalomcsillapító tablettá

megszünteti a fájdal-
makat és hamar visz-
szaadja a jó közérzetet.

B. B.-né. Levele — hetek múltán is —
itt fekszik iróasztalomon szétnyitva. A
jól ismert betűkre rátedve a szemem.
Testvéri érzéssel megismogatom. A ma-
gyar nagyszonyok finom, nemes port-
róját rajzolja ki az agyam. Hallom szavai
komoly csengését. Látom szakadatlanul
dolgozó kezüket és érzem verejtékes
munkájuk eredményét, kenyerük ízét.
Tudom, hogy fáradt s a pihető szavai
mégis emberfölköti heroizmussá erősítik
a férfi hitét. Behull verejtékük a ma-
gyar föld barázdáiba és életet adó ka-
lásszá érleli a magot. Búzaszemek, az
élet legdrágább gyöngyei peregek az
ujjaik között. Búzágyonnyók fátyolán át
két drága magyar testvérünk arca moso-
lyog reánk, akiknek egyedüli szórakozá-
suk a Magyar Nők Lapja, ami tiznapon-
kénti megjelenésével szívárványhiddal
köti át a közheveső napok fölött az időt.
Csordultig megtelt szívvel, szeretettel kö-
szöntjük munkájukat, lemondásukat, a
magyar rögöz való ragaszkodásukat,
amitől nem tudtak elszakadni, hiába csá-
bitotta a főváros kényelme, vidámságot,
szórakozást ígéro csábítása, vissza kel-
lett térjenek hozzá és neki áldozni az
életüket. Köszönjük az összeszorított
ajakkal vívott küzdelmeiket, a tenger
kint, amit ma az élet jelent. Köszönjük,
hogy a lelkiünk szívárványhídján az út
Önökhez visz, megátogathatjuk és meg-
csókolhatjuk a kezét.

KÖZVÉLEMÉNY. A közvélemény — ha-
talom és aki szembe mer heizekedni
vele, az meg kell ismerkedjen a „nem
szabad” fogalmával, aminthogy Ön is
megismerte. Hogy gondolta, hogy Ön,
aki bár dolgozó nő, szabadsága alatt kor-
látok nélkül lehet „szabad” és úgy szó-
rakozhat és úgy élhet, mint egy fiatal
férfi? Tévedés, mert egy léány soha sem
követheti úgy és olyan korlátlanul ön-
lóságra törekvő hajlamait, mint a férfi,
mert nemcsak kritikának teszi ki magát,
hanem annak is, hogy a kritika követ-
kezményeként egyesek elfordítják a fejü-
ket s így adják tudtára helytelenítő vé-
leményüket. Önnek még sem lehet célja,
hogy fujmálja a közvéleményt, hanem
alkalmazkodik hozzá és ahelyett, hogy
esetenként fátaleberekkel szórakozna,
hölgyek társaságát keresi és együttesen
csinálnak programot. Nagyon megbánna,
ha kivonná magát, mert a hölgyek, ha
összeesküvést szítnak valaki ellen, ak-
kor hatalmat képviselnek, amely kihat
a férfakra is és tapasztalhatja, hogy nem
akad fértársaság, amelyik nyíltan az Ön
pártjára állana a hölgyekkel szemben. Az
Ön által elképzelt „szabadság”-ban rela-
tív nem is rejlik olyan rendkívüli öröm,
amelyért érdemes volna bojkottálnia
magát a hölgyek társasága által.

Asszonyok milliói ismerik és használják
a Pyramidon fájdalomcsillapító tablettát,
mert a kritikus napokon hamar meg-

Napi pár fillérért

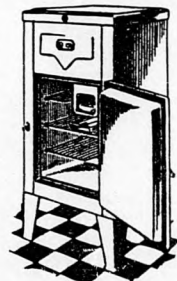
óvja családjá egészségét
A VILÁGHÍRŰ

BBC-SIGMA

elektromos hűtőszekrény

Eladás:

SZALAY ISTVÁN RT. Budapest, V. Falk Miksa-u. 2 T.: *117-710

Automatikus üzem!

Önműködő

hőfokszabályozó!

Kis áramfogyasztás!

Jégkocka készítés!

Nagy üzembiztosság

azon, hogy válaszoljak-e rá. Három gomb van a kabátomon, így hát el kell mondanom még egyet-mást. Elsősorban is azt, hogy távolról sem vagyok annyira léha, ábrándozó gyerek, mint azt egyesek gondolják, csak esti parki séták és utcasarki randevúk helyett szeretem nézni, hogy jön be lassan a szobámba a sütésés, aztán telerajzolom a szürkületet élénk színű termozákkal. Dolgozom napközben eleget, ezt az egy mulatságot nem szabad rossznéven venni... Mert bizony, debreceni kislány, hat éve vagyok már állásban, ebből négy éven keresztül jártam be, — pont úgy, ahogy maga írja, — biciklin, esőben, sárban, jagyban és kánikulában az irodába és közben még az egyetemet is legyűrtem. Tudok dolgozni és egész életprogramom vasakarattal, kitarással való dolgozás, úgy, ahogy maga írta, mert nem kell, hogy a feleségem vegyen nekem táltoscsikót, nem is érzem jól magamat abban a házban, amit a feleségem pénzén renoválnék, nekem csak arra kell egy egész kis összeg, hogy ne kelljen adóságra nyitnom az irodát! Mert próbáltam azt már hat éve minden elsején, amikor az ember „járadságos munka után megkapja a munkadíját”, de azt is próbáltam állandóan, amikor az a pár keservesen megszerzett munkadíj még elsején elmegy szigorlati díjra, szabószámlára, kosztra. Mindenkinek jut belőle, csak nekem nem marad semmi. De ez nem baj, a fontos, hogy minden kötelezettségemnek eleget tesztek mindig és hogy minden hónapban van egy elseje. Ha azonban elkezdem a szabad pályát, akkor legalább egy évig nem lesz elseje. Aztán, ha sikerült ezt a nehéz esztendő kibíjtótnóm, minden jó lesz, lesz szőlő és lággy kenyér, táltoscsikó és cukorfogal, de ehhez az indításhoz kérem a segítséget „annak a lánynak”. Ez nem hozománykeresés, hanem az, hogy egyesült erővel indítjuk el azt a masinát, amiből aztán a kenyér lesz mindkettőnk részére egy életen át. — Ami pedig a csikót illeti, édes, debreceni kislány, ne fájjon ez magának. Nem mondom, életem legnagyobbat szenvedélye a lovakézés, de azért nem mondhatja, hogy eddigi ábrándjaimban is többet foglalkoztam a lovammal, mint a feleségemmel. Pedig ez is érthető lett volna: a lovat már ismerem, abban sohasem fogok csalódní, ön-nagyságával azonban nagyon könnyen megtörtéhetik az, hogy úgy félreismer engem, mint maga, debreceni kislány!

Gútori Földes Gyula.

Kedves Szerkesztő úr, Gútori Földes Gyulának nagy visszhangot kellett levelezés én is hozzászólók s szeretném ha alábbi hozzászólásomat a Szerkesztői üzenetek keretében leközzölni szíves volna. Gútori Földes Gyula első cikkéhez való hozzászólásomtól az tartott vissza, hogy leány vagyok, könnyen félremagyarázzák azt, amit leírok s feltételezik, hogy kalandot keresek, ismerkedni akarok. Második cikkét olvassa azonban nem tudtam a kísértésnek ellentállni.
«...de hát van ilyen lány a világon?»: Ebből a félmondathól én ezt olvastam ki: de hol van az a lány, aki megérdemelne engem?! Azt hiszem Maga is, mint a legtöbb férfi, lélek nélküli. hiú bábnak, ön-

magával és csak a szépségével foglalkozó pénzéhes és pénzpocskelő fölélmertes lénynek képzele a mai lányt, aki keresi, kutatja és ha megtalálja, megragadja és semmi kincsért el nem bocsátja azt a férfit, akit jó alannak látott arra, hogy a zsehből — mint a fagyöngy — gond nélkül élheti fényűző, léha életét. Mennyire téved a legtöbb férfi és Maga is, kedves Gútori Földes Gyula!

A mai lány nem úgy nő fel, mint az üveg-házi virág. Dolgoznia kell a megélhetésért, épp úgy, mint a férfinnak. Nincs pardon. Vagy dolgozik úgy, mint egy férfi — vagy férfit alkalmaznak helyette. Dolgozik. Hogy közben miket álmodik? Arról, hogy egyszer neki is lesz saját otthona, hogy nem lesz mindig egyedül. Arról, hogy talán — vagy bizonyosan? — érte is eljön egy férfi. Nem áruhás királyfi, hanem azért mikor megjelenik, beteljesedik vele, az álom. Nem lesz „szerelem az első látásra”, hanem lesz szép meleg, emberi barátság, amelyen keresztül megtanulják egymásban becsülni és szeretni az embert. A férfi nem a nőt szereti meg, hanem a tisztát, egyenes, becsületes embert, aki segítőtársa tud és akar lenni az életben. Aki — mert csak gyengébb — az ő védelmére szorul, de akihez ő, az erős férfi, ha gondja, bánata, vagy öröme van, bizalommal lehet, mert tudja, hogy az ő társa — s bár gyengék a vállai, — a közös bánat elviseléséhez mindig elég erősek, s mindig van nála gyógyító balzsam, amely az élet okozta sebeket gyógyítja. Egy férfitől álmodik, aki nem játékszernek tekint a nőt, hanem egyenrangú embernek. Aki a feleséget szerelemmel szereti, de úgynevezett «jogaival» nem él vissza, s nem alázza meg a nőben, az embert. Szereti és becsüli a feleségét, nem gondolja azt, hogy elég ha akkor közeledik hozzá, amikor hangulata van, — hanem lelket is megnyitja előtte. Minden kaput kitar, érzéseit, gondolatait úgy közli, mint önön lelkiismeretével. Megmutatja, hogy lelkében él a vágy a szépség, a harmónia után. Aki, ha hazajön hivatalából, segít ápolni a virágokat. Ha kézimunkázom, felolvass, s együtt ismerjük meg azt a sok szépséget, ami egy rövid verssorban, vagy egy novellában, egy egyszerű, primitív dalban rejtőzik. Megvitatja velem a legújabb külpolitikai helyzetet, megbeszéli velem napi munkáját. Aki észreveszi, hogy csinos a ruhám, hogy szép a hajam, hogy gondosan öltözködöm, s nem számolja közben a pénzt kétségbeesetten, hanem örül, mert tudja, hogy neki öltözöm, hogy őt akarom mindörökké magam mellett megtartani. Igen, kedves Gútori Földes Gyula, ilyeneket álmodik a mai lányok, ilyeneket álmodom én. És még csak nem is keresetem azt a férfit. Mert a keresés a férfiak joga, a lányoké a várás és az álmódás. És a lányok — sok részük poros hivatalokba, vagy valami pusztán az iskola négy fala közé zárva — mégis hisznek, várnak és remélnék. Ha a férfiak megpróbálnák megismerni a lányokat s nem félnének olyan kétségbeesetten attól, hogy a mamák könnyelműen elejtett szavukon fogják, nem sóhajtanák a világha azt, amit Maga már kétszer elsőhajtott, hanem keresnek és meg is találják azt a lányt, aki várja, aki lelkének fele, Istentől reindelt

Hogyan lett számtalan nő boldogabb!

Sok magányos nőnél hiányzik azon természetes ápoltság jele, ami a nőket oly vonzóvá teszi. Ezen segít a „Sagrotan” illatos fertőtlenítőszer, mely megbízható módon irtja a káros baktériumokat, amelyekről okozott kellemetlen testkipárolgás más egyéneknek különösen terhére van. „Sagrotan” szerrel naponta való lemosás egészséges tisztaságot, üdőséget szerez, ami férfiaknak a nőt annyira vonzóvá teszi.

Használjon ön is

SAGROTAN

fertőtlenítőszer

Üvegenként már P 1.40-től minden gyógyszerárban, drogériában és gyógyszeranyagkereskedésben kapható

élettársa. Szeretném, ha erre a cikkre válaszolna, mert már hivatásomnál fogva is érdekelnek a gondolatai, amelyek — ne vegye bókknak — nem mindennapi emberre vallanak.

Mária.

Tisztelt Wagner F. úr! Nagy figyelemmel kísérem a Magyar Nők Lapjában folyó eszmecsereket. Nem tudok én sem napirendre térni, hogy ne szójak hozzá pár szóval. Igaz, erről a témáról rengeteget lehet írni. Én Gútori F. Gy.-nak is igazat adok, mert jó lenne, ha úgy sikerülne, ahogy azt az ember mindenkori elképzele, de ő igen sokat kíván jövőbelijétől. De mondja, Wagner F. úr, mi lenne, ha a jó Isten egyik nőt minden jótulajdonsággal, szépséggel, jószággal, gazdagsággal stb. megáldaná, a másik meg csúnya, ügyetlen, szegény lenne, tehát egytől mindent nem is lehet így kívánni. Azért lehet ilyet is találni, csak oly nehezen lehet rátalálni. mint egy komoly leánynak komoly férfira. Úgybár ön sem ragaszkodik csak a hozományhoz, pedig önnek is jó lenne. Mert ön egy komoly nőt keres, akit még a hozományánál is többre becsül. És lehet, hogy önnek sikerül úgy, mint Gútori F. Gy. gondolta. Bár azt tartom, hogy ha valaki hozományt keres, akkor nem a nőt, a hozományt veszi el. Igaza van: „egy értékes, komoly nő minden hozományánál többet ér”. Csak a komoly férfi és a komoly nő útja — úgy látszik, — nem vezet egyfelé, mert nem találnak egymásra. Itt a hiba. Én még megfelelő komoly férfival nem beszéltem, mert én

NIVEA nyugodtan napozhat gyorsan leburnul!

NIVEA-CREME 30 fillértől 2 pengőig, NIVEA-OLAJ 90 fillértől 2.80 pengőig, NIVEA-DIÓOLAJ 1.— pengő

is komoly vagyok és nem tetszem, mert a kalandos utakat nem keresem és sajnos, tisztelet a kivételnek, a fiúk mind azt keresik és sajnos, meg is találják, mert a nők is ezen az úton járnak és így terjed el a komolytalanság. Ezért van az, amit a cikkében az első sorokban megjegyzett: a férfiak így még maguk lesznek hitlenek. Pedig ők vezették így be. Ha egyik nővel nem egyezik a gondolatuk, otthagyják és keresnek másikat, aki a föltre alkalmas. Önnek is igazat adok, mert úgy van, mint írja. Amivel ensem a jó Isten megjutalmazott, nem adnám semmi kincsért, meg vagyok elégedve, csak azzal nem vagyok megelégedve, hogy egy komoly főura mégsem találtam, hogy egy komoly főura „Égy Komoly leány”.

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőim közül ki volna szíves, aki Németországban ismerős családdal jóban van, ajánlani egy olyan intézetet, ahol négy gimnáziumot végzett leányomat taníthatnám. A cél az volna, hogy a német nyelvet perfekt elsajátítsa. Leveleket „Gizus mamája” jellegére a szerkesztőségbe kérek.

Fiatal hivatalnoknő olvasótársnőim közül ki lenne partnerem kéthetes olaszországi nyaralásra. Augusztus végén, kb. 28-án szeretnék utazni. Nagyon örülnék, ha valaki olvasótársnőim közül velem tartana. Sürgősen kérem a választ „Olaszországi út” jellegére a szerkesztőségbe.

APRÓHIRDETÉSEK

12 éves irodai gyakorlattal rendelkező intelligens nő irodai teendői végzésére ajánlok. Rendkívül szorgalmas és lelkesmeretes. Ajánlatokat „Hivatalnoknő” jellegre kiadható kérek.

Gyermeknevelésben önálló, némélet beszédlő, perfektül főző, zongorázni tudó 40 éves, kedvelés, jóméglelésű nő gyermekgondozónéknak, házigazdónéknak ajánlok. Rákóczi-út 10. Zongoraterem. Erzsébet-körút jellegére kiadható kér.

Középkorú, intelligens nő férjhezmenne komoly úrnak, aki erkélnél házasságát. Háztartásvezetésben perfekt. Szólid, alkalmazkodó és igaz, hűségű társa lenne, aki kellemes otthonra vágyik. Leveleket „Igazi asszony” jellegére a szerkesztőségbe kér.

24 éves, r. kat., 4 polgárit végzett, varrni tudó leány, háztartásba, esetleg üzletbe, vagy képzésségének megfelelő állásba elhelyezkedne. Szíves megkeresést „Vidékre is mennék” jellegére a szerkesztőségbe útján kérek.

Rövid feleke gyakorlózongora kettőszáz, külföldi négyász, valódi Bösendorfer ötszáz pengő. Garantáltak. Jól karban. Zongorák, pianínók feltűnő olcsón, tisztviselőknak előlegnélküli legesekélyeb részletre. Rákóczi-út ötven. Zongoraterem. Erzsébet-körút sarak.

Női szabóság, plüssz-üzem, mestervizsga, Kalo esay, Corvin-ter 1. Telefon: 187-478.

Zongorist vagy pianínót azonnal képzéscsereztársárgősen vennék. Telefon: 139-503. Zongoraterem.

Budapestre érkezőknek „Üri otthon” nyujtok 2 pengőtől, Hajlunde, ny. MAV főintéző neje. Erzsébet-körút 2. III. 19., Emke-ház. Üft. Telefon-szám: 132-900.

Készabóság, összkomfortos lakást keresek kertés házban, az I. vagy a XI. kerületben, november 1-re. Leveleket „Olcsó lakbér” jellegére kiadható kérek.

Felolós készreztő és kiadó: Papp Jenő. Kéziratokat, kisképeket, fényképeket nem adunk vissza és nem örüznék meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és lekötése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R. T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 1297.39. Felolós vitéz **BANÓ LEHEL.**

Diákútt szeplemberre elfogadnék, gimnázium VI. osztályába járó fiam mellé, teljes ellátással, Budán, Rózsadombon, kertés villában, elsőemeleti szép lakásban, gimnáziumok közelében. Német, angol tanítás. Gondos felügyelet. Cim: Ibrányi Lipótné, Budapest, Csejtei-u. 10. I. 3.

Zongorák, pianínók előlegnélküli húszpengős részletre 350 pengőtől, legolcsóbban Fenyőné zongorateremben. Erzsébet-körút huszonhat. **Bérgongorák** csoda olcsón!

Csillárüdülő egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék. Kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó panzió. Prospektus. Csillárüdülő, Matraszöllös.

ZÁLOGJEGYÉRT. Ékszerért. Fogaranyért. Szőnyegért sok pénz fizetek. **Baross ékszerház.** VIII., Baross-utca 83. szám. Telefonáljon 134-770.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegyzőné, Orcey-út 40. I. 10.

Szeptember elsejére keresek Budapesten az Esterházy-utca környékén egyágyas udvari, földszintes bitorozott szobát mérsékelt árrért. Leveleket „Tizenhárom éves előfizető” jellegére a szerkesztőségbe kérek.

Női ruha iparendelő megszerzéséhez előkészítem, szabást, varrást iparilag kiképezem. Kerekes Ferencné, Vámház-körút 5.

MIMOZA világhírű grafológusnő analizál kézből, íráshól és fejlekről. Személyes részvétel nem szükséges. Meglepnem tájra fel az élet minden titkát. Megállapításai a tiszta valóságnak megfelelnek. Pontos születési és személyi adatokat kér sajátkezü írással levélben. Válaszbélyeg csatolandó. Cim: Pécs, Szent Vince-út 50.

KÉZIMUNKALEIRÁS

2. **OLDALON:** Magyaros mintájú terítő. Fehér vagy színes opálbatsizból készíttük fehér, aprószemű túll rátéttel. Előrajzolva, 100×100 cm méretben, a túllanyaggal együtt P 6.90. Szürtsablónja P 1.50. Hozott anyagra előrajzolás P 1.—. Megrendelhető teljesen készben is, ára P 22.—.

6. **OLDALON:** Riselő-hímzésű futó. Fehér aranycsokor pamutvászonból, előrajzolva, 50×130 cm méretben P 3.20. Szürtsablónja P 1.50. Hozott anyagra előrajzolás P 1.20.

7. **OLDALON:** Tálcaekendők. Színes indanthren pamutvászonból készíttük, 40×60 cm méretben. Előrajzolva darabonként P 1.20. Hímzéséhez jól mosható gyöngyfonalat használunk, szép színekben. A gyöngyfonal dekája 30 fillér. A tálcaekendők szürtsablónja darabonként 80 fillér. Hozott anyagra előrajzolás darabonként 60 fillér.

8. **OLDALON:** Diszes stórffüggöny. Csipkeszővet, rece- és túllkombinációval készíttük, az ablakméretnek megfelelő nagyságban. A rece lezámolható mintája P 3.—. Csipkeszővetek és túllök minden szélességben, olcsó árakban kaphatók. A drapériára 5 cm széles rojt métere 56 fillér. Az

aljára 15 cm széles rojt métere P 1.30. Az ablakméret megadása után mintázott árajánlattal szolgálunk.

9. **OLDALON:** Gobelin-szék. Erösszálú korodóra festve kapható. A támla mérete 40×50 cm; az ülökée 60×60 cm. Előrajzolva P 18.—. Kidolgozásához gyapjúfonal dekája 35 fillér.

18. **OLDALON:** Stórffüggöny. Erösszálú túllból készíttük, fonálbehúzással. Az aljára sodrott rojtot teszünk. 15 cm szélességben métere P 1.30. Túll 150 cm széles, métere P 5.30, 300 cm széles métere P 10.60. Megrendelhető bármilyen méretben.

20. **OLDALON:** Diványpárna, magyaros mintával díszítve. Nyersvászonból készíttük, 40×50 cm méretben. Ára előrajzolva, hátállal együtt P 2.50. Hímzéséhez 5-ös számú gyöngyfonalat használunk, szép tarka színekben, dekája 30 fillér. Szürtsablónja 80 fillér. Hozott anyagra előrajzolás 60 fillér.

24. **OLDALON:** Hímzett ágyterítő. Fehér vagy okri színű tusszorból készíttük, színes opálbatsiz-rátéttel. Előrajzolva, 220×320 cm méretben, a rátétanyaggal együtt P 52. Megrendelhető teljesen készben is.

A MUL KÉZIMUNKABOLTJÁNAK (VI, TERÉZ-KRT. 6) ÁRAJÁNLATA

Baby-ingecske, fehér szízen, géphímzéssel díszítve	2.40
Baby-ingecske, rózsaszín vagy kék szízen, géphímzéssel díszítve	2.60
Pólyapárna, szép rátét- és géphímzéssel	16.—
Kocsitakaró és párna, jól mosható cernapikéből	14.50
Horgolt kislány-ruhácska, szép fazonban	5.50
Horgolt ágykabát, szép színekben	6.50, 7.80
Fücskaruha, horgolt fehér vagy szürke szízen, 3-4 évesnek	8.50
Hímzett, magyaros ruhácska, fehér granadinból, 3-4 évesnek	10.50
Hímzett, magyaros női blúz, fehér granadinból	6.50
Festett gobelin-párna, szép mintákban, —80, 1.—	6.50
Festett kelim-párna, szép mintákban	1.20
Festett kelim falvédő, 80×160 cm méretben, szép mintákban	3.20
Cérna-marquissette függönyanyag, 150 cm szélességben, métere	5.50
Csipkeszővet függönyanyag, 180 cm széles, métere	5.50
Csipkeszővet függönyanyag, 300 cm széles, métere	7.50
Klöpli függönyanyag, 300 cm széles, métere	16.50, 18.—, 19.50
Színes indanthren függönyanyag, 150 cm széles, métere	5.80
Függönyök készítését olcsó árban vállaljuk.	
Hímzett szürterítő, 4 szalvétával, sárga, zöld, frész és kék szízen. A terítő mérete 130×130 cm, a szalvétáké 25×25 cm	12.—
Hímzett, magyaros tálcaekendő, 30×30 cm méretben	3.—
Hímzett, magyaros terítő, 80×80 cm méretben	9.50
Hímzett, magyaros terítő, 100×100 cm méretben	12.50
Zefirfonál, ruhakötéshez és horgoláshoz, dekája	—28
Divatfonál, ruhakötéshez és horgoláshoz, dekája	—36, —38, —42
Fonárendelésnél készíttési leírás adunk.	—48
Előnyomdajelszerelések, sablonok, dörzsölők, festékek olcsó árban.	

Kérjük: szíveskedjenek
lapunkat ismerőseik
közében ajánlani

A Magyar Nők Lapja
szerkesztősége és kiadó-
hivatala Budapest, IV.,
Ferenciek-tere 7, II. 6
Telefonszám: 18-73-42

MAGYAR NŐK LAPJA

Gyermekruhácskák